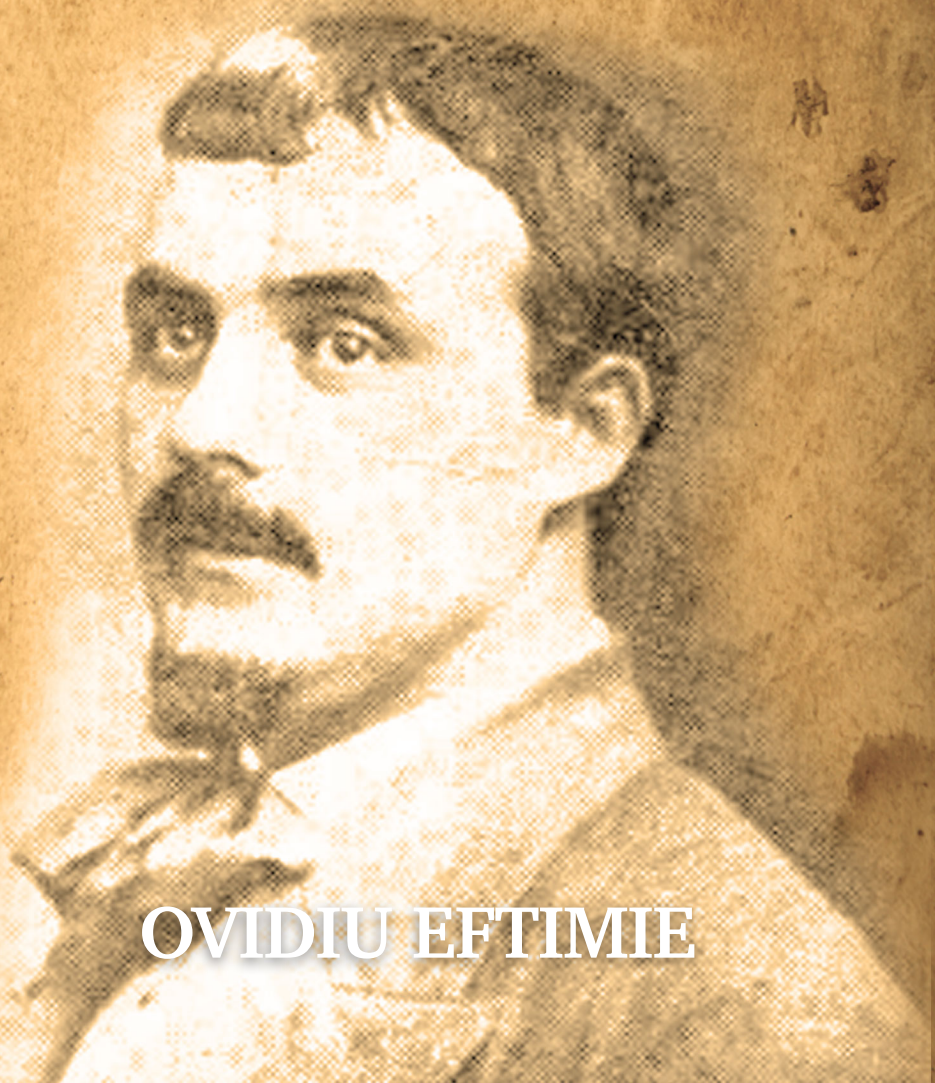

CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

OVIDIU EFTIMIE

**CĂLĂTORIE
SPRE
CENTRUL
PĂMÂNTULUI
STRĂMOȘESC**

OVIDIU EFTIMIE

© Ovidiu Eftimie

Contractul pentru pactul ficțional trebuie redactat în limba noastră și semnat și de partea română.

Toate drepturile rezervate.

Ovidiu Eftimie

eftimie.net

facebook.com/eftimie.net

patreon.com/eftimie

„Non est ad astra mollis e terris via”

I

Cum ieși de la căpitania portului din Massawa, sau cum îi spun macaronarii, Massaua, faci stânga apoi dreapta, treci de prima casă și în fața celei de-a doua te uiți după Sayd. Țsta e un negru care se tot învârte pe-acolo, dacă stai cinci minute degeaba în zonă va veni să te întrebe de sănătate. Ei, lui Sayd trebuie să-i zici că ești în căutarea unui loc răcoros, iar dacă-i arăți și o bancnotă de 50 de lire acesta te va lua de mână, și te va duce printr-un labirint de ziduri și covoare atârdate într-o cafenea discretă unde se adună mai toți albi cu dare de mână ce au escală prin insula Taulud.

Sigur, există și alte cafenele și locuri de distracție pe continent, majoritatea la ieșire din vechiul oraș, de unde pornesc caravanele cu tineri puși pe aventuri în Eritreea Italiană, tot felul de duci și ducese, fii de magnați din vechea Europă și diverși cartofori în căutare de fraieri cu bani pe care să-i jefuiască. Cafeneaua din insulă, El Sadiq, care ar putea fi tradus ca „Cinstitul”, era însă o zonă sigură, unde patronul nu accepta orice fel de bandiți și de nevolnici.

În acea dimineață relativ răcoroasă de martie, cu doar 30 de grade afară, un ofițer costumat în uniforma armatei române a ieșit cu pași siguri din căpitania portului, înfășurând o foaie de delegație și punând-o în buzunarul interior al jachetei sale și s-a îndreptat glonț spre El Sadiq. I-a sclipit ochii lui Sayd cu 50 de lire, ba chiar i-a arătat și o monedă strălucitoare de argint, iar negrul s-a grăbit să-l ducă pe ofițer în cafeneaua ascunsă. Era dimineață, cum spuneam, iar clienții erau puțini și vorbeau aproape pe șoptite.

După ce dai perdeaua aia de mărgele la o parte intri într-o curte mare, interioară, cu portice care adăpostesc divane cu pături, mese cu cafele și tot instrumentarul pentru reglat calitatea acesteia în funcție de preferințe, de la lapte de cămilă la zahăr de trestie, castroane pline de curmale și câte o șişă sau două în funcție de preferințe. În mijlocul curții e un paltin de munte, crescut cu grijă și udat constant, care asigură o umbră plăcută în jur. Ofițerul s-a uitat rapid de jur împrejur și s-a îndreptat spre un colț mai îndepărtat al curții unde într-un cerc de divane conversau în italiană un bărbat în costum colonial și două doamne îmbrăcate cam la fel. Pantalonii albi băgați adânc în cizmele negre lustruite ascundeau, pentru ochiul unui expert, un pumnal ascuțit, gest redundant având în vedere că omul avea la centură un revolver Colt model 1873, cunoscut ca și Colt .45, încă unul pe masă, atât de lustruit că părea nou și-o carabină Winchester rezemată de divan. Tot la centură mai avea un pumnal mare, cu lama de 30 de centimetri, două rânduri de cartușe, pentru pistoale și pentru pușcoci. Mai sus de centură avea o cămașă de in ce fusese la un moment dat albă dar acum, trecută prin multiple spălări, avea acea culoare specifică a deșertului, nici galben nici alb, nici curat nici murdar. După cămașă urma capul, susținut de un gât subțire dar plin de vene. Omul părea să aibă maximum 30 de ani, o mustață clasică de proletar, un păr negru și ciufulit și ochelari de vedere cu ramă groasă, de care erau prinse și niște lentile ce puteau a fi date peste ochi, independent una de alta, dacă soarele devenea prea puternic.

Pe măsuta de lângă el prea-înarmatul tânăr avea o ceașcă de cafea și o mică statueta de metal ce reprezenta o gorilă. Omul

era preocupat să spună o poveste celor două domnișoare care-i sorbeau fiecare cuvând oftând ritmic, cam odată la un minut. Între timp își și aranja o pipă, îndesând tutun și un pic de hașiș, având grijă să ia firele ce ieșeau afară și să le pună cu atenție într-o cutie de lemn de pin ars lăcuit.

Ofițerul s-a îndreptat cu pași mari spre el și când a ajuns în spatele acestuia și-a dres vocea și a început să pună întrebări.

-Domnul Theodorescu?, întrebă într-o română clară. Cei de pe divane nici măcar n-au tresărit. -Domnul Ion Nae Theodorescu, zis Ion Theo, zis Ion Th. Arghezi, zis Arghezi? Trebuie să vorbim, a continuat cu o voce calmă ofițerul.

Pe lângă că tânărul era extrem de înarmat avea și o constituție athletică în ciuda faptului că era, relativ, destul de mic de înălțime. Aveam în el acel tip de agresiune ascunsă, de mangustă, și cu un pocnet s-a răsucit brusc spre ofițer, atât de rapid și puternic încât una din doamne a leșinat de emoție iar cealaltă a început să dea rapid din evantai. În mai puțin de o secundă era cu fața la militar, cu un pistol îndreptat spre barba acestuia, mai să-i găurească maxilarul cu țeava iar pumnalul aproape înfipt între picioarele acestuia.

-Ai grijă, colonele, a spus acesta printre dinți tot în română, anumite cuvinte ți-ar putea aduce moartea atât de departe de casă. Și-i păcat de la Dumnezeu.

Poate alți oameni ar fi tresărit în fața acestei izbucniri violente, poate ar fi răspuns la fel de violent sau măcar s-ar fi speriat, dar ofițerul nu era un militar oarecare, ci chiar Agamemnom Giurăscu-Buzău, generalul Agamemnon

Giurăscu-Buzău, un om cu aproape toate numele născute din porecle, omul de încredere al regelui României, Carol I. Și dacă tânărul și-ar fi dus amenințarea până la capăt ar fi constatat că nu poate să-l rănească pe generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău, Gigi pentru apropiați, pentru că acesta poseda o pereche de boabe de oțel și nici măcar n-ar fi fost zgâriat de gest. Așa că generalul a inspirat aproape imperceptibil și a continuat cu o voce calmă.

-Maiestatea Sa, Regele, ar dori să aibă o vorbă cu dumneata, la București dacă se poate.

-Ei nu mai spune, a răspuns Arghezi la fel de încordat dar lăsând un fel de rânjete să se vadă, Maiestatea Sa mai prezintă acea barbă stufoasă pe care o cunoaștem cu toții?

-Firește.

-Ce bine, că nu vreau să fiu zgâriat în cazul în care solicit Maiestății Sale să mă pupe-n cur.

-Ei bine, domnule Theodorescu, lucrurile nu sunt așa de simple cum par de aici din Africa, i-a răspuns generalul zâmbind.

Și n-aveau cum să fie simple, pentru că Maiestatea Sa Carol I nu trimitea un general tocmai în cornul Africii pentru orice rahat. De-a lungul vieții sale a fost constant într-o poziție precară, liderul unei țări mici, abia făcute, din nimic.

Aventura vieții sale a început tot într-o dimineață, când tatăl său, Karl Anton Joachim Zephyrin Friedrich de Hohenzollern-Sigmaringen, fost președinte al consiliului de miniștri al Prusiei l-a convocat în camera mare a castelului personal din Dusseldorf, la o discuție privată, fără servitori și alți pulifrici care roiau de obicei prin zonă.

-Fiule, a început acesta, bănuiesc că ești la curent cu afacerile familiei, am renunțat la principatul nostru să ne alăturăm Prusiei, dar drumul nostru nu se oprește aici. După cum știi frate-tu, Leopold, a fost preferatul meu iar tu mi-ai zis tot timpul că ai vrea să te implici mai mult în politica noastră.

-Desigur, tată, sunt pregătit să fiu șeful oricărei țări din Europa.

-Ei, după cum prea bine știi, locurile de muncă în acest domeniu sunt destul de puține, concurența e mare, sunt cam 45 de prinți pe un loc, e mai rău ca la Drept la Berlin. Dar am o soluție de avarie pentru tine, există un loc vacant în Estul Europei, în principatele Române.

-Ce-i aia, a întrebat cu naivitate Carol.

-E un fel de țară, doar că nu-i țară. Practic sunt două țări, cumva unite printr-un șmen.

-Poftim? Cum să unești țări prin șmen? Ce este un șmen, mai ales.

-Ei bine, asta ar fi prima lecție pe care trebuie s-o înveți despre valahi, șmenul este ceva ce ei practică în mod constant, cam ca rugăciunea sau războiul la noi. Sunt mai multe țări române, principatele sunt formate din două, Moldova și Wallachia. Sunt vasale otomanilor și în urmă cu vreo 20 de ani au primit permisiune din partea sultanului să-și aleagă singuri regii. Ei bine, acești valahi șmenari, au trimis un prinț moldovean care s-a dus la sultan și s-a recomandat Alexandru Cuza, domnul Moldovei. Sultanul i-a dat firmanul de domnie. Apoi același prinț și-a pus cioc și barbă false, o cașchetă de militar și a intrat din nou la sultan și a zis că e Ioan Cuza, cel ales ca domn al Wallachiei, și-a cerut firman și pentru acest principat. Sultanul l-a întrebat dacă nu cumva e

același om cu domnul Moldovei, că prea seamănă, iar ăsta i-a zis că nu, că așa sunt valahii, seamănă între ei iar Cuza e un nume foarte folosit, cam ca Popescu. Și astfel a obținut conducerea ambelor țări și le-a condus o perioadă sub numele de Alexandru Ioan Cuza-Cuza. Când sultanul a aflat de șmen s-a enervat un pic, dar cum principatele alea i-au adus numai neazuri și acest moldovean părea să le țină cumva în frâu și să plătească impozitele și taxele la zi l-a lăsat în pace. Mai ales că oricât de nervos ar fi fost el a aflat că rușii erau și mai nervoși în urma acestei scamatorii politice și nu există plăcere mai mare decât să vezi un dușman căzând din copac.

-Tată, aceasta este cea mai tâmpită poveste pe care am auzit-o vreodată, a spus surprins Carol.

-Spui asta pentru că încă n-ai ajuns în Principate.

-Ce insinuezi?

-Într-o oră în curtea castelului va veni o delegație de valahi cu propunerea ca tu să fii șeful lor, pentru că l-au alungat pe acel Cuza. Și e o chestiune de maximă urgență, că dacă nu găsec un domnitor se separă iar în două țări suzerane otomanilor.

-Cum poți să-mi ceri așa ceva? Este aberant să fiu șeful unei non-țări. Să pup papucul sultanului?

-Măsura unui om, dragă Karl, este dată de mărimea obstacolelor pe care trebuie să le depășească. Dacă reușești să faci o țară din principatele alea o să fii mult deasupra restului prinților de pe-aici care primesc țări gata făcute. Și învață și tu de la predecesorul tău Cuza cum să tratezi cu sultanul, nu trebuie să iei lucrurile chiar în serios. Fă și tu un șmen.

-Încă nu înțeleg acest concept, tată.

Delegația valahilor i-a prezentat o poveste atât de frumoasă despre frumusețea plaiurilor românești, despre eroismul locuitorilor, ospitalitatea și blândețea lor, despre bogățiile țării încât Carol a trebuit să se folosească de toată disciplina sa militară să nu-i scape o lacrimă. A venit într-o fugă în principate, călătorind zi și noapte. Trei zile mai târziu în cadrul unei ceremonii oficiale a fost uns domn al Principatelor Române. Drumul fusese lung, anevoios și n-a avut timp să se gândească la prea multe, să vadă prea multe. După ungere, a adormit neîntors, mângâiat de mulțimea care venise să-l aclame.

A doua zi dimineată când s-a trezit s-a suit repede pe cal și a dat o tură de teritoriu și când a văzut că „țara” era vreo trei case mai răsărite, niciun drum și restul noroi a înțeles pentru prima oară cu adevărat sensul cuvântului „șmen”.

Și totuși, patru decenii mai târziu, Carol era rege al României, țara avea mai mult de trei case și noroi era mult mai puțin, iar când trimitea un general ca Giurăscu-Buzău să-l aducă pe Arghezi din Eritreea italiană îți puteai da seama că n-o făcea doar că avea un moft. Un om care face țară din nimic nu-și permite mofturi, nici măcar la bătrânețe.

II

Principele Carol a savurat în mod deosebit asediul Plevnei, că putea în sfârșit să înlocuiască mirosul de mlaștină și mici din București cu cel al prafului de pușcă și al sângelui de pe

câmpul de luptă. Vorbim de aproape 75.000 de morți și răniți, iar Carol era, totuși, de profesie militar. Cât bubuia tunul era mai ușor să-i convingi pe oamenii din jur să-și facă treaba.

În cortul său de campanie avea un birou masiv pe care avea hărți de strategie, instrumente, diverse scrisori de pe la liderii militari desfășurați pe câmpul de bătălie, vreo două de la nevastă-sa pe care promitea să le citească mai târziu, că femeia era pasionată de poezie iar poezia nu se prea potrivea cu sufletul său cazon.

În 1869 făcuse o călătorie în Europa în căutarea unei soții, Constituția pe care chiar el o semnase nu-i permitea să-și aleagă o nevastă româncă. A observat la Elisabeth de Wied chestii pe care nu le-a observat la alte prințese, „harnică, iubitoare de oameni, cultă și talentată”. Discuția cu ea a durat mai puțin de o oră.

-Auzi tu, de trei luni umblu prin Europa și pentru prima oară văd pe cineva ca tine. Te-aș lua de nevastă, dar trebuie să te previn, sunt șeful unui fel de țară, nici măcar o țară reală, mai am ceva de lucrat la ea. E noroi pe-acolo și e plin de moldoveni, iar oamenii sunt foarte duplicitari, ca să nu le zic șmenari, că nu știi ce înseamnă cuvântul. N-o să fie lapte și miere, plus că uită-te la mine, nu e ca și cum ai putea să te lauzi în familie că te-ai căsătorit cu prințul României.

-Karl, m-am prins de la început cine ești și ce faci. Am înțeles care-i planul tău și mi se pare foarte fain. Ce vrei să fac, să stau cu toate fufele astea pe-aici să beau ceaiuri și să fac frumos cu evantaiul când trece vreun poponar de-ăsta cu perucă, pălăriuță și burtică? Normal că mi-ar plăcea să mă căstoresc cu un bărbat real.

-Deci zici că te bagi, nu?

-Karl, nu fi prost chiar acum. Normal că mă bag. Hai să facem o țară, ce ideal mai frumos poți să oferi unei femei, unui companion de viață? De-mi ceri voi fi mama cimpanzeilor ăloră, soră și prietenă, facem din ei oameni, să vrei să te lauzi cu ei pe stradă, la ceaiuri sau prin parlamente.

-Cred că m-am îndrăgostit, a spus surprins Carol și s-a logodit chiar atunci cu cea ce avea să devină regina Elisabeta, mamă, soră și prietenă a poporului ăla de moldoveni, vlahi și post-mortem, a tâmpiților de ardeleni și bănățeni.

Avea pe birou două scrisori de la ea și deși era în continuare extrem de îndrăgostit, n-avea chef de înfloriturile și de poveștile din spitalele de care se ocupa. Mult mai interesant i se părea un raport de pe front, despre un puști de doar 12 ani care în tumultul bătăliei luase o pușcă scăpată de-un soldat omorât și a condus un asalt strigând „pe ei, pe mama lor”, încurajând trupele cu vocea lui subțire și penibilă. A cerut să-i fie adus puștiul, simțea ceva interesant în barbă. Instinctul său de comandant și experiența îi spuneau că entuziasmul pe câmpul de bătălie valorează mai mult decât tunurile, oricât îi plăcea lui muzica tunurilor.

În cort a apărut un copil blonduț îmbrăcat într-o uniformă militară luată probabil de la un soldat, că atârna pe el în ciuda modificărilor făcute la mâneci și nădragi, să nu se împiedice în ea. În cap avea o cască ce se cam bălăngănea și avea și-o pușcă pe umeri ce ajungea până aproape de pământ. Carol n-avea prea mult politețuri în el, iar pe câmpul de bătălie avea chiar foarte puține, așa că l-a luat direct.

-Ce cauți, bă, aici?

-Matale m-ai chemat, Maiestate, a răspus deloc speriat copilul.

-Aia știu. Ce cauți la Plevna, nu trebuia să fii la școală la ora asta?

-Am venit cu tata, ajut la trupă, car una alta, bandajez un rănit, tai cartofi la bucătărie, de toate.

-Și taică-tu unde e?

-A murit la Vidin.

-Și mă-ta?

-Mama a murit de holeră acu' doi ani. M-a ținut tata până acum, când a pornit războiul n-a avut cu cine să mă lase.

-Cum te cheamă?

-Gheorghe Giurăscu, Maiestate, sunt din Buzău. Prietenii îmi zic Gigi.

-Și ce pui mâna pe pușcă, de ce nu ești la spitalul de campanie? Cine te-a învățat să tragi?

-Tata m-a învățat, Maiestate! Și ce să caut la spital, dacă oamenii mor pe câmp?

-Nu ți-e teamă că te împușcă turcii?

-Nu mă nimeresc, că-s mic, și mă feresc, uite-așa, spuse copilul și făcu' două fente stânga-dreapta.

Carol a zâmbit de trei ori în viața lui, iar asta a fost una din dăți. S-a lăsat în scaun, a deschis un sertar al biroului și-a scos două cutiuțe și le-a pus pe masă.

-Am aici două recompense pentru tine, Gigi.

-Gheorghe, Maiestate, Gigi e pentru prieteni.

-Bine mă, Agamemnoane, viteazule, păi nu-s eu, Principele Țărilor Române, prietenul tău?

-Principii nu au prieteni săraci.

-Pfff. Tu chiar nu ești prost. Ai dreptate. Uite aici, îți dau ocazia să fii prietenul meu. Într-una din cutiile astea e o

decorație militară. Îți va asigura o carieră militară, soldă, grade, respectul colegilor din militărie și camaraderia lor. N-o să mai fii sărac și oriunde vei merge cu asta în piept ei vor ști ce-ai făcut pentru țara asta.

-Păi ce, asta-i țară?

-Taci mă, nu mă întrerupe. În cealaltă cutie e un instrument, ăsta nu-ți dă nimic decât obligații. Dacă-l respecti ca atare, dacă te supui lui, vei obține putere asupra tuturor oamenilor, și respectul lor. Dar funcționează doar dacă respecti tot timpul ce spune el, altfel nu. Și e muncă grea, te asigur, am și eu unul, îl am de 30 de ani, mi l-a dat tata, și-a fost o povară și izvor de belșug. Alege!

Copilul s-a scărpinat sub cască și-a ales cutia cu instrumentul. A deschis-o și a găsit un ceas de buzunar de argint, decorat spartan, cu un cadran cu cifre romane, cu un secundar simplu și elegant, cu ace drepte și negre peste un fundal alb și mat. Pe capac era îngravat în latină „*Non est ad astra mollis e terris via*”.

-Ce înseamnă cuvintele astea, a întrebat naiv copilul.

-Nu există cale ușoară de la pământ la stele.

Copilul s-a mai uitat un minut la ceas sub privirea severă a principelui, apoi a privit spre el așteptând alte lămuriri. Dar discuția amicală se încheiase.

-Măine dimineață, la 6 fix, te prezinți aici. Ceasul trebuie întors odată pe zi, e făcut de-un meșter elevețian, prieten de-al familiei noastre de o sută de ani, pierde o secundă maxim pe zi. Îți recomand să-l întorci de două ori, să fii sigur.

Puștiul s-a mai uitat odată la ceas, l-a pus în buzunar, a salutat regulamentar și a dispărut din cort. A doua zi dimineață la ora 6 fix a fost în cortul principelui și de-atunci încolo n-a întârziat niciodată, nicăieri, devenind astfel primul român punctual din istorie. Pe faza asta viitorul rege l-a recompensat cu încrederea lui, iar în contrapartidă tânărul soldat i-a permis să-i spună Gigi.

Să faci o țară e un lucru complicat, iar regele n-avea timp să umble peste tot prin lume să se informeze despre cele mai bune strategii pentru a face așa ceva, da-l trimitea pe omul său de încredere Gigi, iar acesta revenea tot timpul cu informații interesante și utile, pe care le prezenta fără prea multe înflorituri și delicatețuri. Regele ajunsese să aprecieze enorm genul ăsta de conversații, că-l scutea de mult timp pierdut, iar Gigi ajunsese să aprecieze prietenia regelui, care nu-l chema niciodată să-l frece la cap cu tot felul de prostii. Pentru restul țării Gigi era generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău, și prezența sa oriunde în țara inspira ordine, țărani și își trăgeau mucii preventiv cu ore înainte când auzeau că acesta urma să apară, iar burghezii făceau curat prin camere și cârciumi și-și băteau copii și argații cu câteva ore înainte, să nu scâncească dacă e omul prin preajmă. Voiai să intri în favorurile generalului, nu doar că era prietenul regelui ci pentru că atunci când făcea o promisiune puteai să fii sigur că se va ține de cuvânt. Exact ca ceasul, dacă era fix, păi fix era și nu era om, animal sau dezastru natural care să-l oprească pe Agamemnon Giurăscu-Buzău să-și îndeplinească promisiunea.

A petrecut un an în China să învețe cultura asiatică apoi a stat închis trei ani într-o mănăstire shinto în Japonia unde a învățat bushido și arte marțiale, că regele voia să

îmbunătățească metodele de lupte corp la corp ale trupelor sale. A călătorit în Australia să vadă cum sunt integrate cămilele în peisaj, a fost în Patagonia să vadă efectele administrației asupra băștinașilor și a participat chiar și în al doilea război cu burii, unde în 1901 s-a ales cu câteva gloanțe în cap și trup, un ochi lipsă și o placă de metal în craniu. Încă mai avea două gloanțe în umăr care nu-i fuseseră extrase iar gluma între soldați era că nu-l dor gloanțele pe el, el le doare pe gloanțe. După treaba asta a rămas mai mult prin Europa, lucrând ca un fel de șef de serviciu de informații pentru Carol.

În martie 1909, la șase fix dimineața regele l-a primit în salonul de la Peleş, ăla de la etaj cu balcon, unde i-a turnat personal cu ceai în ceașcă și i-a dat o ultimă misiune.
-Ce se aude cu tăblițele de la Sinaia, Gigi?

Cu ocazia săpăturilor pentru construirea castelului, muncitorii descoperiseră niște tăblițe cu o scriere ciudată. Tăblițele erau de aur, de 10 centimetri lățime și 25-30 de centimetri lățime, cu excepția uneia care era rotundă. Caracterele erau grecești, limba necunoscută, dar mai găseai și câte un V roman. Aveau și o serie de ilustrații cu armate, regi, orașe sau temple. Păreau extrem de vechi, de mii de ani. Fuseseră date la studiu învățaților vremii, Bogdan Pietriceicu-Hașdeu, un literat care a încercat să scrie de unul singur o enciclopedie a României, s-a aplecat asupra lor și a zis că sunt ceva scriere dacică, dar n-a reușit să le descifreze. Erau cunoscute drept „Tăblițele de la Sinaia” și reprezentau un mister la modă în acele vremuri, cel puțin pentru cei care aveau timp de astfel de mistere. Iar regele era bătrân,

lucrurile în țară se cam așezaseră, și-acum avea chef de arheologie.

-Maiestate, părerea mea personală e că nu ne-am adresat cui trebuie. Le-am dat profesorilor, iar profesorii sunt tipicari și încorsetați de norme. Ne trebuie niște specialiști reali ai limbii, niște oameni care lucrează constant cu ea.

-Ha, interesant. Când eram tânăr mă gândeam că ăștia de pe aici sunt un fel de adunătură, un amalgam de oameni rămași în urmă după diverse cuceriri. Am învățat că nu e așa, românii ăștia ai noștri sunt vechi prin zonă. Știi că mă interesează treaba asta Gigi, nu pot definitiv țara asta dacă nu-i fac și o istorie măreață. Spune-mi că ai o idee cum să le descifrăm.

-Firește, maiestate. M-am gândit să luăm din ăștia tineri, din scriitorii și poeții intuitivi, din ăștia ce formează și construiesc limba. Știu mai mult, văd mai mult decât noi.

-Eminescu e mort, prietene, ăla ar fi fost bun la fazele astea. S-o-auzi pe nevastă-mea cum vorbește de el, nu-i tace gura, zici că a fost Iisus al poeziei.

-Avem ceva aproape la fel de bun, poate mai complex. Am identificat două persoane care ne-ar putea ajuta.

-Te-ascult.

-Doamnele mai întâi, deci, avem pe fiica generalului Bengescu, Hortensia. Îl știți pe general, e de-al nostru, a luptat cu noi la Pelvna și Vidin, era doar maior pe-atunci. Ea măritată cu magistratul Papadat. Doamnă de calitate bună, experimentează de ceva vreme cu poezia, oamenii mei din mediul academic mă informează că e tare bună, mult peste ce producem noi în momentul de față. Sunt bărbați peste tot

prin revistele alea, și deocamdată n-o bagă în seamă, dar femeia are potențial imens.

-Bun atunci, vorbește cu ea, spune-i că am o treabă. Pe cine mai ai?

-Un fost călugăr, își zice Arghezi.

-La ce ne-ar ajuta un călugăr? -Nu e doar atât. E un literat și el, bun la poezie, a debutat pe la 16 ani. Mai interesant e că la 11 ani deja dădea meditații să-și întrețină familia, că erau cam săraci.

-Ha! Un om pe gustul tău, pară-mi-se.

-Da și nu, Maiestate. E cam dubios. Omul a plecat din țară în '05, că avea un copil cu o cucoană care l-a lăsat la Paris. A stat o perioadă pe-acolo, apoi prin Fribourg și Geneva. A fost pe la cursuri la universități pe-acolo și anul trecut a plecat în Italia, de-acolo în Africa. Informațiile despre el sunt destul de bizare, aparent a fost o perioadă șeic al Surdistanului, în Peninsula Arabă, a participat într-un război civil în Eritreea, ceva conflicte prin Abyssinia și există și un premiu pe capul său, de 10.000 de dinari viu, în special viu, se pare că există cineva pe-acolo care-l dorește cu ardoare.

-Păi și asta te-ar opri pe unul ca tine? Du-te și salvează-l de negri pe omul nostru, zi-i că Regele vrea să vorbească ceva cu el.

Iar generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău a dat ceaiul peste cap, a salutat regulamentar și a dispărut din salonul regal, lăsându-l pe Carol singur. Era dimineață, și peste Sinaia se lăsa ceața.

III

Două zile mai târziu regele a primit-o în castelul său de la București pe Hortensia Papadat-Bengescu și i-a propus să-și vândă sufletul. Hortensia era o persoană destul de inteligentă pentru media Europei, ba câteodată era prea inteligentă pentru binele ei, iar această calitate a făcut-o să înțeleagă devreme că va veni o vreme când va trebui să facă și gestul ăsta.

Orice persoană care-și folosește capul pentru gândit și nu pentru cules corcodușe din copac are parte de un asemenea moment în viață, se numește momentul Avraam. E momentul în care iei bunul tău cel mai de preț și-l distrugi sau renunți definitiv la el, acest bun fiind mai mult un concept decât un obiect fizic. În cazul lui Avraam, de exemplu, a fost vorba de singurul său copil, ce și-a dorit cel mai mult el și nevastă-sa. Când l-a dus în vârful muntelui pe altar, Avraam era decis să renunțe la acest copil, doar Dumnezeu l-a oprit din drum, că avea și alte planuri cu el. Ideea în sine a fost însă dusă până la capăt, fapta a fost oprită de puteri mai mari decât ale lui Avraam. Hortensia știa că va veni un astfel de moment și pentru ea, nu se aștepta ca el să vină în urma unei întâlniri cu regele Carol.

Ca de obicei când avea chestii importante de discutat, Carol a primit-o singur, într-una din încăperile sobre pe care le folosea ca birou de lucru.

-Aud de la oameni de încredere că ești foarte bună la poezie doamnă, a început regele în loc de bună-ziuă.

-Maiestate, e o onoare pentru mine să spuneți asta, a răspuns femeia cu o plecăciune, pentru că chiar era o onoare să auzi asta din partea unui rege care nu părea pasionat de astfel de lucruri, în ciuda activităților în domeniu depuse de soția sa.

-Înțeleg că stăpânești foarte bine limba acestui loc, îți este ușoară și naturală, vezi în ea mult peste un om obișnuit, ești unul din stăpânii ei.

-Mulțumesc, Maiestate, încerc și eu cât de cât.

-Înțeleg și cât e de greu să izbândești printre aroganții ăștia de prin cultură, am cunoscut câțiva dintre ei. Încercările tale, deși deocamdată nesoldate cu succes vizibil au stârnit suficient interes cât să ajungă la urechile noastre. Ei bine, doamnă, eu, în numele țării, am o propunere pentru tine, una care-ți va permite să folosești această abilitate a ta la maximum.

-Maiestate, dacă-mi permiteți, am observat munca domniilor voastre în construirea acestei țări, înțeleg ce faceți și vă asigur că sunt un supus devotat. Dacă pot să vă ajut cu ceva trebuie doar să spuneți.

Regele a oftat și i-a făcut semn să se așeze într-un fotoliu. El s-a așezat în celălalt, între ei era o măsuță cu un ceainic, două ceșcuțe, zahăr și lapte. Lumina ce trecea prin geam se așternea respectuos pe chipul lui Carol, dându-i un aspect seren și hotărât, genul ăla de față pe care ai pune-o pe monede sau bancnote, de lider care știe treabă. Cu mișcări calculate a pus ceai în cele două ceșcuțe și a făcut semn spre zahăr și lapte, să-și pună cât vrea, că făcea Casa Regală cinste.

-Doamnă Hortensia, înainte de a vă oferi poate una din cele mai importante sarcini oferite unui literat în România, o să vă

cer un sacrificiu enorm. Experiența m-a învățat că cu cât sacrificiul este mai mare cu atât este și recompensa. Eu, bunăoară, am renunțat să fiu unul din zecile de prinți în Germania ca să fiu domnitor în România și, uite-mă acum, sunt rege. Țară mică, dar lucrăm și la asta. De fapt doar la asta lucrăm. Și dumneata trebuie să renunți la ceva la fel de important, dacă vrei să intri în lucrarea noastră.

-Spuneți, Maiestate, și mă voi supune.

-După cum bine știți, soția mea este pasionată de literatură în general și poezie în special. Dacă vreți să lucrați cu noi vă voi cere un singur lucru: să scrieți mai prost decât Carmen Sylva.

-Poftim?

-Soția apreciază poezia, artele și țara dar este mai întâi de toate femeie. N-ar vrea să fie în palat una mai bună la poezie decât ea, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Trebuie să jurați că veți păstra acest legământ și, în ciuda talentului dumneavoastră, să scrieți prost poezie și, dacă se poate, și mai prost proză. Aș vrea să vă abțineți talentul suficient cât să nu creați niciodată invidie printre alte femei care practică această artă. Mie nu mi-e frică de mai nimic în lumea asta, m-am bătut cu Imperiul Otoman și l-am ținut pe cel rus la graniță, am sfidat marile puteri ale Europei și pe nebuniiăștia de-aici care voiau republică, am învins de fiecare dată. Dar mi-e teamă de invidia femeiască, aia nu e o treabă pe care o poți învinge doar cu curaj și nu sunt suficient de înțelept să mă gândesc la altă cale. Va trebui să cedați acest talent al dumneavoastră. Hortensia Papadat-Bengescu a înghițit în sec.

Acesta era momentul Avraam, momentul la care s-a gândit cu teamă în ultimii ani când și-a dat seama cât de bună era la literatură și poezie. Cel mai de preț dar al ei, talentul, că

frumusețea e trecătoare, asta trebuia să-l sacrifice pentru o ofertă deocamdată necunoscută din partea Regelui României. Știa din auzite, că bârfele circulau, că regele nu prea se întâlnea personal cu multă lume, în afară de generalul lui preferat, temutul Agamemnon Giurăscu-Buzău, puteai număra pe degetele de la o mână persoanele cărora le oferea această onoare, și tot îți mai rămâneau degete.

-Am nevoie de cuvântul tău pe această chestiune, a continuat Carol devenind brusc familiar. Femeia a luat ceașca de ceai cu atenție, încercând să nu i se vadă tremurul mâinilor. A băut lichidul simplu, fără zahăr sau lapte, cu calm, încercând să-l simtă cum intră în gură, gât și piept. Lumina din geam o mângâia ușor. A simțit un fel de serenitate. S-a uitat din nou la Carol și a înțeles ce-au simțit oamenii care l-au urmat în luptă, și mai ales cei care l-au urmat în nesfârșitele matrapazlăcuri necesare pentru a-și consolida tronul într-o țară de neserioși.

-Aveți cuvântul meu, Maiestate.

-Bine. Atunci să-ți spun ce ai de făcut. În timpul săpăturilor pentru castelul de la Sinaia, oamenii noștri au descoperit 200 de tăblițe cu o scriere ciudată, alfabet grecesc, dar limba nu e grecească. Am trimis aceste tăblițe multor învățați din țara noastră, am trimis unele și la Berlin sau Londra, nimeni nu a reușit să le descifreze. Oamenii de pe aici spun că ar fi o scriere străveche, a primilor oameni care au stat aici, demult, din vremea marelui Imperiu Roman, de fapt de dinainte de ocupația romană. Spun că ar fi fost contemporane cu Iisus. Tu ești de pe acest pământ, te tragi din acești oameni, vreau să te ocupi cu descifrarea lor.

Hortensia își turnă singură încă o ceașcă de ceai și o dădu pe gât.

-Vei avea la dispoziție toate resursele regatului și ale familiei noastre. Cuvântul tău ți l-ai dat, vei avea susținerea necondiționată și a soției mele. Vei avea și ajutor.

-La cine v-ați gândit, Maiestate? Spuneți că mării învățați nu le-au dat de capăt.

-Un tânăr la fel ca tine, își zice Arghezi. Călugăr, aventurier...

-Poetul Arghezi?

-Poet o fi. Îl știi?

-I-am citit câteva opere.

-Ce părere ai despre el?

-Are potențial, cam dezorganizat și obraznic. Dar un mare talent, fără îndoială.

-Veți avea la dispoziție castelul nostru de la Sinaia cu toate facilitățile. Voi trimite cei mai buni servitori, și un bucătar de la Paris pe care l-am transferat luna trecută. Fonduri în limita țării noastre, dacă e rezonabil la preț, vă vom aduce. Dacă doriți voi asigura soțului dumneavoastră un loc de muncă în zonă.

-E suficient Maiestate, Papadatul meu poate să stea bine-mersi acolo unde e acuma. Când ne apucăm de treabă?

-În cinci zile. L-am trimis pe Gigi în Africa să mi-l aducă pe Arghezi. Gigi nu întârzie niciodată.

-Gigi?

-Generalul Giurăscu-Buzău, ai auzit de el.

Hortensia auzise de generalul Giurăscu-Buzău și se mai liniști un pic. Dacă regele implicase omul său de încredere în toată afacerea asta, chiar era vorba de o treabă serioasă.

Pe de altă parte, omul de încredere al regelui tocmai își dădea seama că ori a fost prea arogant, ori a fost prea umil, că Arghezi îi pusese un cuțit în boașe și-l amenința, fiind total necooperant. Cert e că făcuse greșeala să nu se prezinte înainte de a-i cere acestuia să se întoarcă în țară, și acum se afla într-o situație tensionată.

-Așadar, căpitane, fă minim câțiva pași până la altă masă, că am ceva de discutat cu bagaboantele astea, și tu cu regele tău îmi stricați fenta.

-Sunt general, îl corectă Giurăscu-Buzău.

Arghezi nu prea le avea cu gradele militare, dar mai știa una alta și știa că România nu avea prea mulți generali cu un ochi stâng de sticlă, practic avea doar unul, și ăla nu putea fi decât Agamemnon, cel mai respectat om din militarie. Și a realizat rapid și el că situația e groasă dacă Maiestatea își permitea să-și trimită omul de încredere să recupereze un pârлит de poet din Africa. Au urmat vreo câteva secunde ciudate.

Arghezi a retras brusc cuțitul dintre picioarele generalului apoi a făcut o mișcare de îmbrățișare. Pentru prima oară generalul a fost surprins. Practic micuțul poet i-a sărit în brațe și l-a trântit la pământ, o clipă mai târziu totul explodând în jurul lor.

Focuri de armă și strigăte puternice au umplut curtea El Sadiq. Sprijinit pe Giurăscu-Buzău, Arghezi a început să tragă în oamenii care năvăliseră pe intrarea principală, un grup de arabi cu puști și săbii. L-a tras rapid pe general peste divan, l-a răsturnat să-l facă paravan și a început să tragă cu ambele pistoale.

-Arme ai, generale? Drept răspuns Giurăscu-Buzău a pus mâna pe carabina Winchester căzută, a verificat rapid dacă-i glonț pe țeavă și s-a uitat la Arghezi cerând explicații.

-Asta-i bună?

-Nimerește musca de pe botul cămillei de la 100 de metri. -Ce se întâmplă aici?

-Ei, generale, dacă regele tot mă vrea, am decis exact acum că vreau să mă întorc în țară, a strigat Arghezi trăgând în continuare peste inamicii care năvăleau în curte.

-Bine, a răspuns calm Giurăscu-Buzău și s-a ridicat în genunchi, și-a pus pușca la umăr și a tras patru gloanțe, atent, cu precizie, omorând patru invadatori. Hai să mergem.

-Stai să-mi iau asta, a spus Arghezi arătând spre maimuța de metal care căzuse câțiva metri mai încolo.

-Las-o, îți facem una acasă.

-Ești nebun? Știi cât am tras pentru ea, e o poveste întreagă. Să-ți povestesc, e Gorila de Cobalt, cheia secretelor...

-Ia-o și nu mai comenta, n-avem acum timp de istorii, a strigat generalul și a mai tras ultimul foc.

S-a întins spre Arghezi, i-a pus mâna pe centură și și-a extras încă cinci gloanțe de carabină. „Hai, fugi!”. Pe la intrare au apărut alți arabi urlând. Calm și sistematic, generalul i-a împușcat pe toți, profitând de fumul și praful ridicat în încăpere. Apoi o altă explozie s-a auzit, distrugând o parte din porticele din stânga lor.

-Cine-s ăștia și ce vor de la tine?

-Probabil oamenii lui Mustafa, și ei caută Gorila de Cobalt de vreun secol.

-Și pentru asta te vor mort?

-Nu, cred că mă vor viu. Că am avut o treabă cu fiica șeicului.

-Dobitocule, ai lăsat-o gravidă și pe aia?

-Nu, păcatele mele. Am lăsat-o dorind să fie gravidă.

-Dobitoc, a spus printre dinți generalul. Arghezi a sărit spre maimuța de metal moment în care din dreapta a apărut urlând Farouq, patronul localului, cu un Cei-Rigotti în mână, trăgând la întâmplare.

-Nu trageți la mine-n birt, bagabonți păgâni, ăsta-i local respectabil, urla arabul.

O nouă explozie a umplut camera de fum, o parte din tavan a căzut peste locul unde se aflau generalul și poetul. Tot mai mulți arabi urlând au intrat în curte, s-au îngrămădit asupra locului unde se aflau cei doi și l-au ridicat pe Arghezi, căzut lat la pământ. Giurăscu-Buzău, obișnuit cu exploziile și războiul și-a revenit rapid, când praful încă nu se lăsase peste tot. S-a uitat în jur și a văzut că dispăruse Arghezi. Și-a scos ceasul din buzunar, era încă intact, doar zgârieturile de pe capac arătau prin ce trecuse.

-Mai am timp, încă mai pot ajunge la timp, și-a zis în barbă și a sărit repede în picioare, apoi a luat-o la fugă spre ieșirea din local, neuitând să arunce un pumn de lire spre Farouq. „Pentru deranj, mă scuzați”, au fost ultimele cuvinte ale generalului înainte să dispară.

IV

Oaza Ziz-Kaffr e așezată în jurul a două lacuri mici, unul adânc, în care te poți îneca, și unul în care apa ajunge doar până la genunchi, unde mai spală lumea hainele. Palatul, deși termenul corect ar fi „Casă mai mare”, al șeicului Nabiha Mustafa se află lângă lacul cel mare iar șeicul în camera tronului, bucurându-se de toate avantajele funcției sale.

Asta înseamna că era singurul care stătea pe scaun, un jilt somptuos cu multe perne și ciucuri, în timp ce supușii săi trebuiau să se așeze care cum puteau pe pernele și cuverturile din jur. În spatele său erau tot timpul doi oameni, unul se ocupa cu ventilația, celălalt îi aducea de-ale gurii, vinul sec și negru de Cairo, curmale, bucățele de berbecuț și baclavale. Șeicul era mulțumit. În dreapta sa, la picior, stătea credinciosul și slăbănogul de Jabir Abu. Acesta aștepta doar un semn al șeicului, și când acesta i-l dădu a sărit sprinten în picioare și a început să nareze cu o voce nazală și melodioasă.

-Onorați oaspeți, beți, mâncați și vă veseliți, e vreme de festin. Chiar la apusul soarelui vitejii conduși de neînfricatul Bahir Hariri au venit din Massawa cu trupul fedeleș legat al ghiarului Ara Ghezi. Acest tâlhar fără de Dumnezeu a mântit pe fata iubitului nostru șeic, iluminatul Nabiha Mustafa. A amăgit-o pe tânăra și cinstita Adeen, i-a spus vorbe mieroase și mincinoase, poezii amăgitoare și i-a aruncat în suflet venin. Dar, vai, Allah e mare, și iată, îl avem aici în temniță, în lanțuri, pe tâlharul Ara Ghezi, să fie pedepsit cum se cuvine. Mâine dimineață, la rasărit, ne vom delecta cu biciuirea ghiaurului, apoi îl vom lega de cămilă și-l vom da deșertului să-l mănânce, să-l sece cum a secat el inima preafrumoasei Adeen.

Cei prezenți au apreciat alocațiunea lui Jabir Abu, clămpănind din maxilare și degete, dar nu prea entuziast că știau că urma să vorbească însuși șeicul. Acesta a sobit cu plăcere o cafeluță dintr-o ceșcuță mică de argint, a plescăit mulțumit iar un zâmbet i-a apărut în barbă ca să mascheze

un râgâit lejer. S-a bătut un pic cu pumnul în piet, să iasă tot, și-a început să vorbească.

-Dragi oaspeți și prieteni, dragi frați și surori, e zi de mare bucurie, într-adevăr. Sunt un om simplu, un om bătrân, și nu mai am multe bucurii în afară de vin, ceai, ceafea, tartele astea cu dulceață, femeii, cursele de cămile, curmale, somnicul de dup-amiază, jocul de table și haine de mătase. Dar toate acestea sunt nimicuri și pălesc în fața plăcerii pe care o am când pot să mă răzbun, și nu oricum, ci pentru a repara onoarea iubitei mele Adeen cea neprihănită. Căci neprihănită este, vă spun, am pus bătrânele să verifice, ghiarul n-a umblat la oaza ei, dar asta nu înseamnă că nu-i voi tăia mâna cu care a scris satanicele versuri și ștromeleacul cu care le-a gândit. E pus la beci să se înmoaie, n-am vrea să fie uscat mâine dimineață când vom scoate sângele din el. Allah mi-e martor că până mâine la apusul soarelui va fi doar o smochină uscată.

Oaspeții au aplaudat frenetic discursul șeicului, acesta a făcut semn servitorilor care au venit repede să împartă vin. Două dansatoare și-au făcut apariția de după perdele, dar instrumentiștii au rămas acolo, doar muzica lor să fie auzită, să nu strice petrecerea cu chipurile lor urâte. Doar într-un colț frumoasa Adeen, ofta-n năframă și-și ascundea o lacrimă, bătrânul șeic a presupus că era de rușine și recunoștință. N-avea de unde să știe că fata ofta pentru sufletul ghiaurului Ara Ghezi și vorbele lui frumoase. A așteptat ca oaspeții să se îmbete și cheful să se încingă pentru a ieși afară, să tragă din aerul tare și rece al nopții, să-i usuce vântul uscat al deșertului lacrimile. S-ascuns pe o terasă, lângă un baobab pitic, să nu se vadă în lumina lunii și a suspinat discret.

-Ara Ghezi, Ara Ghezi, de ce-ai fugit, sufletul meu, a spus poate prea tare. Iar vântul deșertului i-a adus o glas familiar, de undeva de sub terasă.

-Spuneai ceva?

-Spuneam ceva? Se pare, șopti speriată fata.

-Șoptisei, poate, o-ntrebare, sau poate un răspuns.

-Dar glasul nostru nu era ascuns?

A prins unul din cordoanele care țineau steagurile șeicului pe terasă, a tras cu putere de el să-i testeze rezistența și-a sărit peste zidul mititel care delimita locul, coborând cu grijă. Sub terasă era o fereastră cu zăbrele, lumina lunii intra prin ea zgârcită, luminând doar jumătate din fața cu mustață, ochelari, sprâncene groase și păr ciufulit a sufletului ei.

-Poate zăream o șoaptă în pleoapa tremurată, a spus timid fata recunoscând chipul ghiarului.

-A fost atunci?

-Acum e altă dată?

Tânărul a tăcut câteva clipe și-n noapte se auzeau doar zgomotele chefului de deasupra. Adeen a întins mâna printre zăbrele și i-a mângâiat ușor obrazul tumefiat. Arghezi i-a sărutat palma.

-Și tu și eu tăcusem parcă de ani întregi, știind că nu-nțelegem ce-ncepi să înțelegi.

Fata s-a aplecat și mai mult, și-a cuprins întreg chipul tânărului. Acesta s-a ridicat și el pe vârfuri iar buzele lor s-au

întâlnit printre gratii. Zadarnica paradă a tâlcurilor scrise, în jocul cu sfiala, amuțise.

Lumina lunii e perversă, că arată și ascunde în același timp, iar oaza e doar un labirint de umbre pe care doar un băștinaș l-ar putea străbate. Sau poate nu, că în măreția sa Allah i-a făcut pe toți oamenii egali, cu excepția lui Mahomed, pe care l-a făcut un pic mai deștept decât ceilalți. Noaptea, în umbră, și credincios și ghiaur sunt invizibili, iar de pe la intrarea dinspre apus înspre palatul șeicului, vitejii lui Bahir Hariri, cu puști pe umăr și iatagane la brâu, se retrăgeau în umbre și întuneric, discreți, unul câte unul, poate pentru a lăsa intimitate celor doi îndrăgostiți de sub terasă. Sau poate că nu, că oamenii care se retrag discret nu scapă câte-un „hââââ” și nici nu adorm instantaneu în tufișuri.

-Te rog, șopti Adeen.

-Nu vream să știm ce suntem, ce am fi fost sau cine. Tu mă numiseși „Ție”, eu te numisem „Tine”.

-Să te cunosc?

-Să mă cunoști? Stăm unul lângă altul ca plopii mari – și proști.

Adeen ar fi dorit să întrebe ce-s ăia plopi, dar a auzit deasupra vocea lui taică-su strigând după ea. Îl sărută încă o dată pe Ara Ghezi, șopti „iubirea mea” și se urcă înapoi pe terasă, ajutându-se cordonul atârnat.

-Adeen, Adeen, lumina ochilor mei, unde ești?

-Aici, tată, am ieșit să iau un pic de aer.

-Văd că nu mai ești tristă, fata mea, observă șeicul sclipirea din ochii fetei. Te bucuri și tu de ziua de mâine, nu-i așa?

-Inimia mi-e grea, tată, căci îl iubesc pe ghiaur.

-Să nu vorbești așa, că frângi inima bătrânului tău tată. E un vagabond și-un aventurier, tu ești menită unui prinț, nu unui pierde-vară.

-Tată, stăpâne, cruță-l, a spus fata căzând în genunchi.

-Nu pot, iubita mea, știi prea bine. Ce-or să zică fii căpeteniilor care râvnesc la mâna ta? Ce-or să creadă generalii mei despre mine? Că sunt slab, că oricine poate s-o dezonzoreze pe preafrumoasa Adeen? Mai bine taie-mi gâtul, acum, a spus dramatic Nabiha Mustafa și-a scos pumnalul de la brâu punându-l în mâna ei micuță. Ia-mi viața, dacă iubirea ta e-atât de mare. Fata a lăsat pumnalul să cadă jos tremurând.

-Nu-mi cere asta, tată, a spus și a început să scâncească încetișor.

Bătrânul șeic a luat-o în brațe, i-a pus capul la pieptul său și-a mângâiat-o ușor pe părul negru și lung.

-Prințesa mea, fiica mea și-a lunii, vânt al deșertului, toate acestea or să treacă și-or să dispară, cum dispar dunele fir cu fir, să facă alte dune.

În temniță Argezi asculta încordat conversația ținându-se zăbrele. Se lăsă iar liniștea.

-Ați terminat?

Vocea clară l-a speriat un pic, s-a întors brusc să se uite în întuneric și n-a văzut decât o luminiță ca de licurici.

-Ce?

Luminița s-a apropiat ușor, arătând tot mai mult a ochi de sticlă. Și-n jurul ochiului de sticlă un chip, cu barbă tunsă drept și aranjată. Era chipul generalului Agamemnon Giurăscu-Buzău, dar întunericul nu lăsa să vadă altceva.
-Momentul poetic. E gata, putem să mergem?

Poetul s-a relaxat și s-a apropiat de celelalte bare ale temniții.

-Ah, generale, faima ta nu e deloc exagerată. Cum m-ai găsit?

-M-am suit pe un cal și v-am urmărit, nu e ca și cum ar fi multe cete de oameni cu puști și săbii care gonesc în disperare prin zonă. A trebuit să aștept un pic să se facă noapte și să înceapă cheful la ăștia. Mergem?

-Nu sunt sigur.

-Ăștia or să te jupuiască de viu, Ioane.

-Dar o iubesc pe fata asta, și poate mă și însor cu ea.

-Așa cum te-ai însurat cu domnișoara Constanța pe care-i aburit-o când erai călugăr la Cernica și-ți ziceai Iosif? Hai să nu fim cabotini, n-avem timp de asta.

-Ești foarte informat, generale.

-E meseria mea să fiu. La fel cum va fi plăcerea domnilor de sus să-ți pună mâine dimineață pielea pe băț.

-Să zicem că vin, că mă scoți din asta. Ce te face să crezi că nu voi dispărea imediat?

-Ha!

-Ce?

-O să-ți povestesc pe drum, că avem de mers, câte chestii am învățat în Japonia. Una dintre ele, foarte interesantă, este despre cum să câștigi o bătălie corp la corp folosind anumite puncte de presiune. Fiecare om are multiple puncte de-astea pe el, unde e vulnerabil, dacă apeși acolo, și nici măcar nu trebuie s-o faci tare, cedează. Îl faci ghem în câteva secunde.

-Deci dacă fug o să mă bați.

-Nici vorbă. Că n-o să fugi. Pentru că dacă vrei să ieși din temnița asta, trebuie să-mi dai cuvântul tău că n-o s-o faci.

-Atât?

-Atât.

-Aș putea să mint.

-Ai arunca cuvântul tău așa de ușor? Parcă te vrei poet, prozator, te vezi un om al cuvântului, nu-i așa. Nu vrei să fii apreciat pentru „cuvintele” tale?

-E visul meu, din toate, cel frumos.

-Și cum să aprecieze lumea cuvintele tale când ele nu valorează nimic? Crezi că e o diferență între cuvântul pe care-l scrii în versurile tale și cel pe care mi-l dai mie? Tot cuvânt este. Dacă tu îmi dai acest cuvânt și aflu mai încolo că nu e real, ce putere crezi că o să mai aibă cuvintele tale? Cine citește și cumpără cuvinte mincinoase, poetule, cine ar aprecia cuvintele tale dacă nici măcar tu nu le apreciezi? Dacă nu respecti asta nu vei fi nimic, poet, scriitor, ziarist, orice mânuitor al cuvintelor. Nu există făuritori de săbii care să ofere săbii de carton. La fel cum nu există făuritori de cuvinte care să ofere vorbe goale. Ești dispus să-ți ucizi „visul tău, cel mai frumos”?

Argezi a lăsat privirea în jos și și-a privit cu atenție degetele.

Le-a strâns în pumn și-a acceptat resemnat.

-Într-adevăr, generale, faima ta nu este deloc exagerată. Ai cuvântul meu.

În liniștea temniței s-a auzit doar un clinchet, și ușa s-a deschis cu un scârțâit ușor. Generalul a intrat și i-a întins o mână înmănușată în negru, la fel ca tot costumul său.

-Să mergem dară, Regele ne așteaptă.

-Cam neplăcută soartă, și poate nu chiar dreaptă.

-Termină cu versurile că poate chiar te bat, a șoptit generalul înainte să dispară amândoi în noapte.

V

Hortensia s-a prezentat din nou la ceai, de data aceasta la Peleş, pe 12 martie 1909, cu câteva minute înainte de ora 10 dimineața. Se cazase în palat cu două zile înainte, regele îi pusese la dispoziție două camere pentru viețuit precum și un salon mare de studiu, la parter, unde câțiva slujitori aduseseră mare parte din plăcuțele de aur precum și o sumedenie de cărți.

N-a apucat să se așeze în fotoliu că și-a făcut apariția regele, la fel bățos ca întotdeauna. I-a întins ghiulul regal cu mână cu tot indicând subtil „pupă-l, fă”, dar elegant, ca între vechi familii nobiliare, Hortensia i-a dat un pupic șoptind „Maiestate” și s-au așezat amândoi pe fotolii.

Pe masă erau aranjate toate cele necesare pentru ceai, plus niște dulceață, unt, și chiar și franzelă feliată, chestie pe care și-o permiteau în acele vremuri doar cei mai bogați dintre bogați. Cu toate obiceiurile sale militarești, regele nu se da înapoi de la confort, avea în sala de dejun chiar și un prăjitor de pâine din oțel Krupp, de o jumătate de tonă, care putea prăji chiar și patru felii deodată dacă aveai suficientă motorină. În jurul mesei mai erau așezate încă două fotolii confortabile și ceșcuțe de ceai pentru încă doi invitați.

-Mai așteptăm pe cineva, maiestate?

-Încă vreo cinci minute, trebuie să vină generalul cu Arghezi.
-Vin de la București?
-Vin de la Cairo, ultima oară când mi-a telegrafiat se îmbarcaseră pe goeleta L'Esperance, spre Constanța.
-Sire, dar n-ați auzit veștile? Goeleta L'Esperance a fost prinsă după Dardanele de niște pirați turci, n-a ajuns la timp în port și nu avem veste despre ea.
-Tragic. Dar mă voi îngrijora doar după ora 10, când voi fi sigur că nu vine generalul meu.

Hortensia și-a pus un ceai și a sorbit încetișor din el, să nu deranjeze ciripitul păsărelelor din copacii din jurul castelului, care ciripit părea să-i placă în mod deosebit lui Carol pentru că-l asculta cu o privire serenă. Un pocnet, apoi încă unul, urmate de un uruit îl făcură pe rege să se strâmbe un pic. Uruietul devenea tot mai puternic, Carol făcu un semn unuia din servitori să se uite pe geam să vadă ce se întâmplă.

-E de pe drum maiestate, vine ceva pe drum.
-Ce este acel ceva?
-Pare un fel de locomotivă mică.
-Ah, un automobil! Trimite te rog pe cineva să-i împuște, ne bem ceaiul aici, vrem liniște.
-Deîndată maiestate, a spus servitorul și a dispărut într-o plecăciune.

Din dreapta castelului, de la intrarea mică, au ieșit patru oameni cu arme de vânătoare în mâini. Regele stătea la geam și urmărea cum servitorul le explica prin semne și țipete ce au de făcut. Se uită la mașină, venea spre castel, ceea ce făcea zgomotul și mai enervant. Privirea sa de vultur observă

însă cine era la volan, așa că deschise fereastra și urlă la servitor.

-Stai, lasă-i în pace!

-Ceeeeee?

-Lasă-i în pace, nu-i împușca, sunt prieteni!

Oamenii de jos nu auzeau, dar îl vedeau pe rege gesticulând nervos așa că înțeleseseră că trebuie să se grăbească, așa că se puseră în poziție de tragere și luară la ținta mașina. Regele dispăru brusc din salon, coborî scările în fugă și ieși în fața castelului chiar când oamenii începuseră să tragă. Împinse pușca unuia în sus și făcu semn celorlalți să înceteze.

Mașinăria urcă treptele primului nivel de grădini, apoi al doilea, și se parcă într-un nor de fum chiar în fața ușii care dădea în grădină. Din ea coborî generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău care își scoase ceasul din buzunar, îl verifică scurt, apoi îl salută regulamentar pe rege. Din cealaltă parte a mașinii căzu Arghezi lat la pământ.

-O telegramă, generale, o telegramă ar fi fost binevenită.

-Iertare, maiestate, am avut ceva probleme cu transportul, vasul cu care am venit a fost atacat de pirați. A trebuit să coborâm la Varna. De-acolo am luat această automobil și am condus încontinuu de ieri noapte înspre dumneavoastră. N-am oprit nici să ne pișăm.

-Ce este?

-Un Austin modificat. Are aproape 20 de cai putere, jenți de aliaj de aluminiu ramforsat. Omul care mi-a vândut-o mi-a spus că nu are decât 120 de kilometri, a folosit-o o bătrânică ce mergea cu ea până la biserică și înapoi.

-Bulgarii permit femeilor să conducă automobile?

-Sunt niște animale, sire, ce să le ceri.

-Știi ce zici, mă tot gândesc să le declar război. În fine, asta ce e?, a întrebat regele arătând spre omul care dormea pe caldarâm.

-Ăsta e poetul, sire, chiar a fost de ajutor. El mi-a făcut legătura cu omul care mi-a vândut mașinăria, l-a cunoscut într-un birt din Varna și a băut cu el până noaptea târziu, și ăla i-a mai dat și ceva de băut pentru drum.

-Bine, vino sus, Hortensia e la noi. A făcut semn către doi servitori. Luați-l pe acest domn și dați-i un borș milităresc să-și revină. Folosiți rețeta mea.

Rețeta de borș a lui Carol era vestită printre militari, fusese introdusă de acesta pentru a combate mahmureala inevitabilă cu care se confruntau trupele române, ca de fapt orice armată. Nimeni nu bea ca soldatul, soldatul bea ca și cum atacă reduta, bea definitiv, bea ca și cum ar fi ultima zi din viața lui. În vest această problemă fusese cât de cât reglată prin introducerea berii, puteai să bei bere zile întregi până să te faci lemn, că te balonai cu mult înainte de a atinge stadiul de rupere. În România însă, lucrurile erau mai complicate, soldatul român nu aprecia berea, nu era în tradiția lui, dar bea vin prost și țuică de același calibru și dacă își reproșa ceva Carol era că nu reușise să-i oprească pe oameni să facă asta, cu toate măsurile de securitate impuse. Dar găsisse un compromis, un borș special, care conținea și cafea și perișoare, o combinație catastrofală cu un gust îngrozitor, dar foarte efectivă, elibera omul din orice mahmureală. Ba chiar circula legenda că borșul lui Carol înviase un om pe câmpul de bătălie, după ce i-au turnat câteva polonice pe gât soldatul

se ridicase și mai luptase încă vreo două ore, eliminând suficient de mulți inamici cât să fie decorat post-mortem.

-Maiestate, vă cer un răgaz de un sfert de oră să mă schimb. Nu se cade să vin așa la ceai, a spus generalul arătând spre hainele sale prăfuite.

-Desigur. Te aștept în salon.

Fix 15 minute mai târziu Agamemnon Giurăscu-Buzău și-a făcut apariția în salon cu o uniformă nouă, curată și impecabilă, cu barba aranjată și chipiul la subraț. A sărutat mâna doamnei Hortensia, apoi s-a așezat pe unul din fotolii așteptând să înceapă discuțiile. Arghezi a fost dus în bucătăria regală, unde a fost aruncat mai întâi într-un hârdău cu apă rece, ceea ce l-a făcut să urle un pic. Două bucătărese cu brațe mari și vânjoase l-au spălat cu o perie și un săpun industrial în timp ce un majordom i-a turnat pe gât borșul militaresc al lui Carol. Pe la 10 și 20 și-a făcut și el apariția în salon, îmbrăcat într-un costum popular, de care regele avea o grămadă prin castel că nevastă-sa era pasionată de așa ceva. Avea doar geanta sa de piele pe umăr, a pus-o lângă fotoliu după ce a salutat pe toată lumea. Încă mai duhnea a alcool atât de puternic încât mustățile lui Carol fremătară.

-Fumezi, domnule Theodorescu?

-Maiestate, puteți să-mi spuneți Arghezi.

-Ah, comentă egal Hortensia punând ceașca de ceai pe masă.

-Tu, draga mea, poți să-mi spui chiar și Ion, făcu o plecăciune poetul în timp ce-i făcea cu ochiul Hortensiei Papadat-Bengescu.

-Ion Arghezi sună vulgar.

-Bine, o să mă gândesc la ceva mai bun.

- Domnule Arghezi, spuse apăsător regele devenit nerăbdător, dacă fumezi, te rog eu, aprinde-ți o pipă.
- Deîndată, maiestate, dacă regele ne-o cere, cum să nu facem. Întâmplarea face să am un tutun bun de Cairo, arabii pun și hașiș în el, îi dă o aromă aparte. Doriți?
- Nu, mersi. N-am atât de mult timp liber cât să-mi permit viciul ăsta.
- Dar n-ați văzut, maiestate, relaxează.
- Am văzut cât de relaxați sunt arabii, da. De-aia n-au mai făcut nimic consistent de 500 de ani, de la atâta relaxare.

Arghezi ridică din umeri nepăsător, își umplu pipa, o aprinse și în curând un fum gros umplu încăperea. Regele tuși mulțumit și reîncepu discuția.

- Așadar, aștia suntem toți. Plus nevastă-mea, dar ea are ceva treabă acum și a zis că vine mai târziu.
- Soția dumneavoastră e interesată de tăblițele acelea străvechi, sire?, întrebă candid generalul.
- După cum știi, soția mea e interesată de tot ce înseamnă tradiție și cultură. Aceste tăblițe dacice sunt tradiție și cultură dintre cele mai străvechi.
- Sunt dacice, așadar, interveni neîncrezător Arghezi după care se mai înconjură de un nor de fum.
- Așa susține Pietriceicu-Hașdeu, nu văd de ce m-ar minți. E un literat de seamă.
- Și totuși nu le-a putut traduce cu toată literatura lui.
- Și doamna Hortensia a avut timp să se uite peste ele, poate ne lămurește dânsa mai bine.
- Sunt fără îndoială scrise într-o limbă necunoscută.
- De pe vremea dacilor, insistă ironic Arghezi.
- Pari neîncrezător, domnule Arghezi.

- Firește. Dacii, dacă mă gândesc bine, au existat în urmă cu aproape 1800 de ani, corect?
- Corect, răspunseră toți în cor, apoi se uitară rușinați la rege că vorbiseră deodată cu el, chestie care nu se face. Dar regele era nederanjat, aștepta continuarea.
- Păi de-atunci și până acum au fost o grămadă de oameni pe aici, poate sunt de la bulgari, de la ruși, turci, gepizi, vandali, vizigoți, costoboci, ostrogoți sau ciameci.
- Și totuși nu. Le-am trimis la Londra și Berlin pentru verificări, istoricii îmi spun că se verifică ipoteza asta. Sunt făcute cu tehnologia de-atunci.
- Păi dacă mergem pe ideea asta, dacă vedem o căruță pe stradă, făcută cu tehnologie veche de 5000 de ani, atunci e și căruța veche de 5000 de ani, nu?

Urmă un moment de liniște jenantă, că parcă poetul fusese prea obraznic față de rege, se-auzea doar sâsâitul pipei din care Arghezi trăgea cu spor. Dar Carol izbucni în râs, un râs teuton, german, puternic, de vibrau ceștile de ceai pe masă.

- Ah, domnule Arghezi, într-adevăr generalul meu nu s-a înșelat, a ales pe cine trebuie pentru această trebușoară. Nu ești prost deloc.
- Dacă-mi dați și o decorație care să confirme asta, suntem prieteni, răspunse râzând Arghezi.
- Să nu uităm că meritul îmi aparține totuși mie, am ales sfetnicul potrivit. Ar trebui să-mi dau și eu o decorație.
- Putem reveni la discuția despre tăblițe, dacă se poate, a intervenit serios generalul Agamemnon.
- Vrei o pipă, generale, ești cam încordat.

Regele pocni din degete și un servitor apăru aproape din neant lângă el.

-Adu-mi, te rog, pipa regală. O să încerc eu tutunul tău, domnule Arghezi.

Servitorul reapăru după două minute cu o tăviță pe care se afla o pipă din lemn de cireș, încrustată cu stema Regatului României, cu blazonul făcut din oțel de tun de la Plevna. Arghezi întinse punga cu tutun către servitor și acesta cu mișcări calculate o umplu perfect, să nu iasă niciun firisor afară. Carol trase un fum puternic și-și înăbuși atât de puternic un tușit că-i căzu o lacrimă din ochiul stâng.

-Dragii mei, m-apropii de finalul vieții și nu vreau să mor sărac, începu familiar regele. Nici coroană de aur n-am. Nu mă gândesc la mine, mă gândesc la țara asta și la următorul care va veni după mine. Dacă aș fi fost calic real le-aș fi topit până acum, tăblițele acestea de aur, Dumnezeu și domnul prim-ministru Brătianu mi-s martori că țara asta are nevoie de bani. Dar simt că în ele e secretul pentru o comoară mult mai mare.

-Vă referiți la tezaurul dacic, maiestate, interveni Hortensia.

-Desigur.

-Legenda spune că Decebal și-a ascuns tezaurul sub un râu, l-a deviat o perioadă, a pus aurul acolo și a acoperit totul.

-Am auzit asta, confirmă Carol. Dar nu cred. Trebuie să fie undeva prin munți. Dacii nu prea deviau râuri, dar stăteau prin munți.

-Dacă este prin munți, maiestate, atunci sigur sunt tunele până la el, comentă generalul. Am văzut astfel de tunele în

Valea Regilor, în Egipt, duceau spre camera faraonului și acolo existau comori uriașe.

-Păi cum Champollion a descifrat hieroglifele alea și a permis Franței să se îmbogățească, așa putem s-o facem și noi cu tăblițele astea. Avantajul e că măcar sunt ale noastre, pe pământ românesc.

-Și dacă-s în Transilvania mormintele dacice?, întrebă Giurăscu-Buzău. Avem informații că unгурii au făcut săpături în zona de după munți și au descoperit numeroase artefacte.

-Păi ăla nu-i tot pământ românesc? Ne ducem și-l luăm înapoi, de ce mama naibii am făcut armată?

Agamemnon începu și el să râdă.

-Război cu austriecii? Ne calcă în picioare.

-Doar pe noi? Poate. Dar ignori, generale, pe românii de-acolo. Ei vor fi de partea noastră.

-Maiestate...

-Nu e săptămână lăsată de la Dumnezeu să nu primesc un raport de la ăia de-acolo, să nu mă bată la cap vreun literat venit din Ardeal că trebuie să recuperăm țara aia. O vom face, la fel cum am recuperat restul.

-Atunci, maiestate, dacă țara o cere, îi batem și pe ăia, ce să facem, confirmă zâmbind generalul.

-Domnilor, m-am gândit, interveni brusc Arghezi. Acele tăblițe nu-s de la daci.

-Dar de la cine?

-De la călători din alte lumi, spuse poetul și mai trase un fum puternic din pipă.

-Alte lumi?

-Da! Știm deja că stăm pe o planetă și că mai sunt și alte planete în jur. Astronomii noștri au studiat cerul, au văzut numeroase planete în jur. Pe Marte au văzut chiar și niște construcții, ca niște canale, de bună seamă că există o civilizație acolo, la fel ca a noastră. Cred că sunt de la marțienii de pe Marte!

-Bahahahaha, izbucni în râs și Hortensia Papadat-Bengescu și fu urmată de toți ceilalți.

-Deci ăștia au venit aici pe Pământ în timpul dacilor. Iar dacii, viteji cum îi știm, i-au învins în luptă dreaptă. Dar costurile bătăliei au fost prea mari, luptau pe două fronturi cu marțienii și romanii iar romanii au atacat exact atunci, și așa a murit marele regat dac.

-Zici dumneata?

-Tot timpul am fost aici între imperii. Suntem singuri că singurele imperii au fost doar astea de pe Pământ? Dacii au trebuit să se bată și cu marțienii, au plătit cu sânge apărarea acestui tărâm strămoșesc.

-Bahahahaha, continuară comesenii.

Servitorul își făcu din nou apariția și-l bătu pe umăr discret pe Carol.

-Maiestate, sunteți bine?

-Excelent, de ce întrebi?

-Maiestatea sa, regina, m-a trimis să vă spun că râdeți atât de tare că se aude până la ea în salon și nu se mai aud cucoanele de la clubul de lectură.

-Da?

-A, și m-a pus să verific dacă dumneavoastră sunteți cel care râde, că nu v-a auzit niciodată.

-Aha, am înțeles, a spus Carol și a trântit pipa pe masă. Adu, te rog, borșul milităresc, rapid. Domnilor, și doamnă, este momentul să ne oprim un pic. Băgăm niște borș și ne apucăm de treabă, că nu e timp. A, și domnule Arghezi, fără tutun de-ăsta pe viitor, fără povești cu marțieni.

-Acum? întrebare dezamăgiți mesenii.

-Aveți cumva alte obligații mai presus de o cerere a regelui? Spune-ți-mi vă rog, că poate vă încurc.

-Deloc, maiestate.

-Bun. Până luni vreau un raport preliminar. Borș, am zis, a strigat Carol încheind discuția.

VI

-Totul pornește de la Columna lui Traian, a spus Arghezi și și-a căutat cu un gest reflex pipa să tragă un fum pentru că uitase că regele nu-i mai permitea să fumeze de față cu el.

Trecuseră cinci zile și dis de dimineață regina Elisabeta venise cu câțiva slujitori în camera în care studiau literații să aerisească. În aer plutea un miros acru de alcool și tutun, poetul dormea obscen într-un fotoliu iar scriitoarea era atât de palidă la față încât regina a trimis-o de urgență într-o casă de vacanță să mai respire aer curat. După o scurtă discuție cu Arghezi și cu regele, generalul Agamemnon plecase de urgență la Paris, în căutarea lui Emil Racoviță, celebrul explorator. Acum regele îl invitase pe Arghezi în camera de ceai pentru o explicație mai amplă, și de data aceasta și soția sa participa la discuții.

-Am auzit despre ea, ce e?

-Este un monument foarte interesant. Se află în mijlocul Romei, mi-am petrecut ceva vreme în Italia și am avut timp să-l studiez. Mi s-a părut fascinant, ca idee, o sulă pusă în centru să aducă aminte poporului roman că Traian i-a bătut pe daci.

-Ce legătură are asta cu tăblițele noastre?

-Păi are, că sunt dacice, așa cum am presupus de la început.

-Le-ați descifrat destul de repede, a intervenit regina.

-Da, maiestate, că am privilegiul de a fi trăit printre săraci și oameni cu puțină carte, iar asta mi-a fost de mare ajutor.

-Acele inscripții nu au fost făcute de oameni cu puțină carte, nu înțeleg.

-Aici greșiți, maiestate, majoritatea inscripțiilor de genul acesta sunt făcute de oameni cu puțină carte. Uitați-vă în jur, săracii au tendința de a scrie mult mai mult decât oamenii cu stare, să fim serioși, câți scriitori avem printre capetele regale, câți istorici printre nobili? Nu ai timp să scrii sute de tăblițe când ai de oprimat țărani, de tras cu tunul după ei dacă țipă că le e foame, să-i chemi la armată, de-astea.

Regele a tușit a reproș.

-În fine, ce voiam să spun, am pornit de la premiza că acele tăblițe sunt scrise de oameni semi-analfabeți, care știau latina după ureche și o scriau cu caractere grecești, că ălea erau la modă atunci, ba chiar sunt un pic mai frumoase decât sobrele litere romane. Doamna Hortensia a fost prima care a sesizat ce spun ele în genere, e vorba de un exod din calea unui inamic teribil, așa reieșea din imaginile inscripționate pe ele. Eu am intrat în litere și am reușit să aflu ce spun oamenii ăia acolo, că eu vorbesc limba săracilor de pe aceste meleaguri. Și se confirmă ipoteza doamnei.

-Asta scria?

-Cam asta, cum au fugit din calea inamicului, cum civilizația lor s-a stins încetul cu încetul. Iar dacă tăblițele sunt dacice, inamicul nu putea fi decât imperiul roman, și uite-așa am ajuns la columna lui Traian.

-La ce ne folosește columna?

-Păi ne spune istoria dintr-un anumit punct de vedere, cel al câștigătorului. Din ea reiese că dacii au fost un popor important, cu temple, cetăți, numeroase fabrici și orașe și, totuși, iată, dacă ne uităm în jur nu mai vedem nici o urmă a acestei mărețe civilizații. Nu sunt singurul popor cucerit de romani, dar par să fie unul din puținele de la care nu ne-a mai rămas mai nimic.

-Din ce am înțeles, romanii au avut grijă să radă, metodic, orice urmă a dacilor de pe aceste pământuri, a comentat regele.

-Da, nu-i așa? Dar războiul acela mă interesează prea puțin, mult mai fascinantă mi se pare columna, că scopul ei este incredibil. Știm din istorii că Traian a fost cel mai mare împărat al imperiului roman și că avea cu ce să se laude. Totuși, a insistat ca lumea să știe că i-a bătut pe ăștia. A insistat atât de mult că a făcut două monumente pe tema asta, unul la Roma și unul la Adamclisi, l-au descoperit niște nemți de-ai dumneavoastră nu demult.

-Toți regii fac monumente care să le comemoreze victoriile, e normal.

-Da, dar câți le fac în așa fel încât să dăinuie peste veacuri, peste milenii? Traian nu doar a făcut acest monument să știe lumea de la el din imperiu că i-a bătut pe daci, a făcut acest monument să știe absolut orice om de pe pământ că i-a bătut pe daci. Cronica victoriilor sale e scrisă într-un meta-limbaj, o pre-limbă dacă-mi permiteți, astfel încât să înțeleagă nu doar

romanii, ci și un chinez sau un băștinaș din Australia. Putem să aducem un eschimos acum și să-l punem în fața columnei și va înțelege că un mare rege i-a bătut pe daci în urmă cu aproape 2000 de ani. Dacă un marțian va veni pe pământ și va ateriza în capitala culturii și civilizației umane, căci asta este Roma, va vedea acel monument și primul lucru care-l va ști despre noi, oamenii, e că Traian i-a bătut pe daci.

-Iar cu marțienii...

-Iar, dar nu contează. Important este principiul. Inscripțiile de pe columnă sunt mult mai explicite decât hieroglifile egiptene, că nu-ți trebuie școală să le înțelegi. Sunt desene simple și totodată complexe. Și cel mai interesant e că înăuntrul ei e o scară interioară, mergi pe ea în spirală și poți ieși deasupra. În vremuri exista o statuie a lui Traian, acum e un papă acolo, nu-i important asta, ci simbolul. Intri în columnă, treci prin războaiele cu dacii și ieși deasupra de unde poți vedea capitala lumii. Aia nu este un monument al romanilor, este un monument al umanității, din asta a fost creată civilizația.

-Atât de important?

-Atât de important, maiestate. Nu ne dăm seama de influența romanilor asupra lumii civilizate, dar noi încă trăim în epoca romană. Mai bine de jumătate din viața noastră este influențată de cultura și civilizația romană, de la litere la legi, la poezie la filosofie, la inginerie sau chiar și la religie. Această lume în care trăim este o lume romană, iar acel monument semnifică practic nașterea lumii moderne.

-Și dacii....

-Da, dacii sunt cei care au fost ultima piedică înainte construirii acestei lumi noi. Iar insistența cu care Traian a

ținut să ne spună asta, deși e mort omul de vreo 18 secole, ne arată ce importanți erau ăia. Și-atunci de ce au fugit, și cum au fugit și ce s-a întâmplat cu ei? Tăblițele ne spun doar cum au fugit. Nu știm încă de ce și ce s-a întâmplat cu ei, dar am o ipoteză.

-Știm că dacii au fugit? Pe columnă sunt arătați ca și cum s-ar fi luptat, avem informații că ar fi fost omorâți în masă, Traian ar fi luat 500.000 de sclavi, care e un număr enorm pentru antichitate.

-Există în mitologia românească diverse legende despre fuga dacilor. Avem povestea babei Dochia.

-Am citit, a vorbit regina, este despre o fată de care s-a îndrăgostit Traian dar ea a fugit în munți. Când a văzut că nu scapă de împărat s-a rugat la Zamolxe și acesta a transformat-o într-o stană de piatră.

-Exact! Acest mit al fugii spre munți există în multe legende românești, nu doar a celei culese de domnul Asachi. Eu nu văd miturile ca simple povești nemuritoare, le văd ca o formă de comunicare străveche, ce poate fi înțeleasă de mai mulți, odată ce-și schimbă perspectiva. Același lucru l-am întâlnit și pe tăblițe, povestea unui exod spre munți.

-Deci dacii s-au retras în munți.

-Da! S-au retras în fața invadatorilor și s-au ascuns acolo. -Nu se poate, n-ar fi avut romanii cu cine să se bată. Dacă toți dacii ar fi fugit în munți, s-ar fi aflat, în ciuda propagandei lui Traian. Au existat oameni care s-au luptat cu el.

-Maiestate, dumneavoastră știți mai bine ca mine că nu toată lumea e făcută să fie militar. Avem două informații contradictorii, aparent, una că dacii s-au luptat până la ultimul să-și apere glia strămoșească, alta că s-au retras în

munți. Eu zic că una nu se exclude pe alta, și cei care au fugit în munți au fost intelectualii daci.

-Cine?

-Oamenii de știință, savanții daci, meșteșugarii, profesioniștii. Cei care nu le aveau cu bătaia. Pentru fiecare om care crede că o problemă se poate rezolva cu bătaie există unul care spune că o soluție mai bună ar fi să nu. În timp ce războinicii daci se concentrau pe bătaia cu romanii, intelectualii daci, cei care făcuseră din Dacia un pericol atât de mare încât Traian a simțit nevoia să menționeze în mod excesiv că i-a bătut, deci ăia, savanții, au folosit toate cunoștințele lor pentru a se retrage în munți!

-Putem ști unde?

-Avem ceva idei. Că tot vorbeam de baba Dochia, știți de Babele din Bucegi, da?

-Da, confirmă regele și regina în cor.

-De ce naiba li se spune „babe” la alea, când de fapt arată a ciuperci? Credeți că oamenii pe-aici n-au văzut ciuperci, și au ales să le zică babe?

-Mda, pare ciudat.

-Mai mult, tot în zonă e Sfinxul, un cap de om care veghează asupra țării, un intelectual, dacă ne uităm la fruntea lui, că n-are căciulă. Avem un cap de intelectual și niște „babe” și numeroase legende despre daci care au fugit în munți, iar toate astea se regăsesc în jurul acelorlași munți, Bucegii. Tot pe-aici găsim plăcuțele dumneavoastră, ca multe coincidențe, nu-i așa?

-Deci de-aia ai cerut pe domnul Racoviță.

-Firește! Ipoteza mea e că în aceste zone există câteva din peșterile în care s-au ascuns acești intelectuali daci, și dacă e

să ne ajute cineva să navigăm prin peșteri doar cel mai mare expert în domeniu ne poate ajuta. Întâmplarea face că e român de-al nostru.

-Un urmaș al dacilor și romanilor specialist în peșteri, ce coincidență, a spus îngândurat regele. Sunteți bun, domnule Arghezi.

-Mulțumesc. Povestea asta devine mai interesantă pe zi ce trece.

-Ce speri să găsești acolo, în Bucegi?

-În cel mai rău caz vom descoperi un întreg tezaur dacic, toată cultura, istoria și civilizația lor, lucruri ascunse mii de ani.

-În cel mai rău caz?

-Da, pentru că am o teorie și mai interesantă. Cred că vom găsi daci vii, reali, urmași ai acelor daci care au fugit din calea lui Traian. Regina și-a înăbușit un sughiț de emoție, iar regele a sorbit rapid o ceașcă de ceai să-și dea răgaz de gândire.

-Soția mea va merge cu voi în această expediție.

-Da?

-Da, domnule Arghezi, a vorbit rapid regina. Am fost pasionată dintotdeauna de istoria acestor locuri. Nu-mi pot refuza plăcerea a o cunoaște în mod direct.

-Maiestate, trebuie să vă avertizez, lucrurile nu sunt așa de simple precum par.

-Îmi dau seama, dar sunt pregătită, pot călători la fel ca orice om normal, nu vorbim de suite și alaiuri. Știu să călăresc, știu să trag și cu revolverul dacă e nevoie, pot mânca și ceafă de porc la grătar.

-Nu despre asta e vorba, maiestate, deși, cum să zic, ceafă de porc, tot respectul, oricând merge una. Vorbesc de faptul că

este posibil ca acei daci pe care-i vom găsi să nu fie neapărat niște primitivi, mai mult, să nu fie neapărat prietenoși și să nu vrea să-i găsim.

-Ce vrei să spui mai exact, domnule Arghezi?

Poetul nu s-a mai putut abține și și-a scos din geantă pipa și cum regele n-a făcut niciun gest, și-a aprins-o trăgând puternic un fum.

-Vreau să spun că mi se pare bizar cum după câteva secole bune se descoperă aceste tăblițe exact de primul rege mai competent din zonă, care reușește să mențină unirea a două din cele mai importante teritorii dacice o perioadă bună de timp, obține independență și recunoaștere pentru ele, ba chiar o surprinzătoare perioadă de pace. Vreau să spun că cineva vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule Carol.

-Cu mine?

-Da. Dacii vor să comunice cu noi.

-Puteau stabili o audiență, nu e chiar dificil.

-Și i-ați fi primit așa, simplu, pe niște oameni care pretindeau că sunt daci? Ce dovezi trebuiau să aducă să vă convingă, maiestate? Cu ce ar putea dovedi un dac că este dac din ăla, străvechi? Nu, nu merge așa, au trebuit să fie mai subtili, să se lase un pic descoperiți.

-Crezi dumneata?

-Da. Și asta nu e cea mai complicată problemă cu care mă confrunt. Cred că, având în vedere cât de complexe și evazive sunt aceste tăblițe, că decizia de comunicare nu e neapărat unanimă. Că cineva vrea să discute cu noi, iar majoritatea societății dacice sau liderii lor, nu. De-aia e atât de întortocheată problema. S-ar putea să întâlnim niște oameni ostili, și nu doar ostili, capabili să-și păstreze anonimitatea

așa cum au reușit aproape două milenii. Nu discutăm de descoperirea unui trib de sălbatici ci de o civilizație secretă. Și cineva din această civilizație vrea să-i găsim, dar doar dacă suntem capabili s-o facem.

-Păi să acceptăm provocarea, domnule Arghezi, cum spuneam, mergem noi la ei.

-Luați în calcul, Maiestate, că astea nu s-au întâmplat peste noapte. Că această insinuare a dacilor printre noi a avut loc treptat, în ultimele decenii. Pare ceva foarte gândit, foarte elaborat, mici împingeri spre direcția corectă.

-Fii mai explicit, domnule Arghezi!

-Pe scurt, avem spioni daci printre noi.

-În țară?

-Evident. Și între noi, în acest grup care studiază acest proiect. Unul dintre noi este omul dacilor!

VII

Istoria nu consemnează cu exactitate, dar noi știm din surse sigure că primul român care a fost numit Bebe, deși avea un nume normal, gen Ilie Stoian, a fost cabanierul de la Babele, cel care în acea seară de 27 martie 1909 se întorcea sub pătură mulțumit în timp ce slobozea o bășină și savura aerul călduț ce-l înconjura.

În cabană, în șemineu, ardea un foc micuț și el n-avea nicio grijă, afară era o viscol puternic și nu se aștepta la vreun vizitator. Nevastă-sa fusese trimisă la vale cu copiii cu tot până trece urgia iar el rămăsese să păzească cabana și proviziile din ea de urși, lupi, ulii și mai ales de vârcolaci, că era lună plină, totuși. Bebe nu era un om fricos, fusese

dorobanț în războiul cu turcii, scăpase cu bine, ba chiar și cu ceva teren din partea maiestății sale, iar spiritul său de gospodar l-a ridicat de la un simplu „Bebe” la „nea Bebe”, respectat de oamenii munților, dar și de turiști deopotrivă. Nea Bebe se cufunda în somn, ascultând scârțâitul bânelor cabanei și mângâindu-și pușca pe care considerase că e bine să o țină la îndemână cât e singur în creierii munților. Pe foc era un ceaun de fasole cu ciolan, nea Bebe mâncase sănătos și acum era exact în acel dulce moment dinaintea somnului, acel moment în care mai e doar un pic și pleci în infinitul viselor cele mai frumoase. De-aia a tresărit un pic cam tare atunci când a dat drumul ultimei bășini, cea care avea să-l propulseze din realitate în lumea lui Morfeu, când zgomotul produs de aceasta a coincis cu o bătaie puternică în ușa.

-Deschide!, s-a auzit o voce tunătoare de după ea. Nea Bebe a sărit brusc în picioare și a tras o pereche de izmene peste izmenele de somn, și-a băgat picioarele în bocanci, și-a tras un parpalac de blană, două pistoale la brâu, pentru orice eventualitate, a luat pușca și a deschis ușa cu precauție, doar un pic, cât să i se vadă un ochi. De partea cealaltă era tot un ochi, cenușiu și rece ca noaptea, fix și cu o sticlire normală, că era un ochi de sticlă. Posesorul ochiului a împins un pic ușa cu capul, cât să i se vadă și ochiul normal și a continuat cu aceeași voce.

-N-auzi, sergent?! Deschide!

Nea Bebe a recapitulat rapid mare parte din viața lui până atunci și-a început să facă conexiunile necesare. Știa de Agamemnon, că doar legenda lui circulase pe câmpul de luptă, dar nu credea că va da vreodată de general în vârful

munților, de-aia a durat un pic să proceseze informația. Generalul, în schimb, n-avea timp și chef de politețuri, așa că a trântit ușa puternic de perete și a intrat țeapăn în cabană. A tras o privire de ansamblu, să vadă ce-i prin încăpere, și-a început să dea ordine.

-Hai, scoală c-ai oaspeți. Dă drumul la foc, îmi trebuie două camere încălzite pentru cucoane. S-a mai uitat un pic în jur. Noi o să dormim aici.

-Deîndantă, să trăiți, s-a mobilizat brusc nea Bebe și a început să se învârtă prin încăpere și prin holul care dădea spre alte încăperi cum ar fi bucătăria, cămara, magazia, camerele mici de dormit, beciul și ușa din spate, care ducea la mica curtică unde erau puse lemnele de iarnă.

În cabană au apărut încă doi domni încruntați și două cucoane înghețate, înfolfite în multiple blănuri. Afară mai era un vizitiu și un soldat care se ocupau de cei șase cai ce trăsese o diligență în care fuseseră transportați oaspeții în plin viscol până pe platoul Bucegilor și chiar mai sus, pe ceea ce se numește drumul Babelor, ce pleacă din Sinaia. Primul domn încruntat avea mustață și cioc și s-a dus direct la foc să-și încălzească mâinile.

Domnul nu era supărat din cauza frigului, mai simțise frig la viața lui, de-ăla serios, nu glume de-astea de Bucegi, era supărat din alt motiv. Cu câțiva ani înainte Emil Racoviță făcuse parte din expediția Belgică, prima expediție cu scop științific în Antarctica, apoi revenise în Franța unde fusese numit director adjunct al Laboratorului Oceanologic din Banyuls-sur-Mer. În 1904, într-o expediție în peștera Cueva del Drach din Mallorca descoperise niște crustacee care-l

fascinată atât de puternic încât de-atunci s-a dedicat studiul ecosistemelor subterane. În 1907 a publicat o lucrare de căpătâi a acestei științe, practic a inventat-o, „Eseu despre problemele biospeologiei” și a înființat un program internațional de cercetare pe biospeologie, ca o întreprindere privată.

Așa că atunci când un trimis al regelui Carol al României i-a bătut la poartă să-l anunțe că maiestatea sa îl dorește pentru un proiect foarte important exact pe domeniul lui, domnul Racoviță a crezut că l-a prins pe Dumnezeu de picior. Iată, avea ocazia să-și practice pasiunea în țara sa, plină de peșteri interesante, direct cu finanțare regală. Ce poate fi mai fain de-atât? Abia când a ajuns la Peleş și a avut o discuție cu poetul Arghezi, scriitoarea Hortensia Papadat-Bengescu și regele, a început să se enerveze și să urle. Cumva nu se aștepta ca partea de ecosistem subteran de care erau interesați românii să fie „dacă nu cumva există daci prin peșteri”. În ora în care a urlat, savantul Emil Racoviță a menționat că „uite de-aia am plecat eu din țară”, „sunteți neserioși” și „vă bateți p... de mine” precum și multe alte măscări la adresa statului român și a poporului care-l constituie.

Din fericire, generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău a fost ca de obicei pe fază și l-a tras deoparte pe Racoviță explicându-i o serie de principii importante de viață. Unul dintre el că nu ar trebui să urle în aceeași încăpere cu un rege care a cam ținut piept a două imperii cu o țară de, cum a precizat și dânsul, „neserioși”. Că nu e prudent și că regele are multe calități, dar nu prea excelează la simțul umorului, el, omul lui credincios de mai bine de 30 de ani, nu l-a auzit vreodată pe

maiestatea sa spunând un banc. Al doilea principiu, mult mai convingător, a fost că este destul de greu să faci expediții speologice dacă cineva îți rupe ambele picioare, mai ales cineva care s-a antrenat în bătaie prin Asia și știe lucruri. Nu ca un doctor, ca un bătătuș. Informațiile astea l-au făcut pe Racoviță să schimbe un pic tonul, dar tot l-au lăsat nervos. Mai târziu, pe drum, doamna Hortensia a încercat să-l îmbuneze spunându-i că sigur va găsi ceva interesant de studiat, cum ar fi ciupercile nocturne sau creveții cu care se hrănesc dacii care stau de mii de ani în munți, dar nu a reușit decât să-l facă să mormăie prin barbă „mă cac în dacii voștri”.

Celălalt om încruntat era poetul Arghezi, deși, mai degrabă, era îngândurat cu privire la misiunea curentă. Începuse să facă o serie de calcule să afle cine ar putea fi spionul dacic și cam toate pistele duceau către generalul Agamemnon. N-avea cum altfel, cine s-ar potrivi modelului de disciplină, seriozitate, cutezanță și zâmbet în fața morții, specific marilor războinici daci? Sigur, regele avea încredere oarbă în el, dar el era neamț, un străin de aceste meleaguri și nu avea cum să înțeleagă subtilitățile.

Sub îndrumarea generalului însă, cabana a devenit locuibilă, camera mare în care nea Bebe încerca să doarmă s-a transformat într-un spațiu prietenos, cu două focuri, unul în sobă, altul într-un fel de șemineu. Nea Bebe a mai avut un șoc când a văzut că una din cucoane era chiar regina Elisabeta a României și s-a împiedicat în plecăciuni, spre jena celorlalți care-i spuneau să înceteze. Ca lider al misiunii, generalul Giurăscu-Buzău a pus stăpânire pe ceaunul cu fasole și a început să împartă porții.

-Maiestate, în seara asta avem ciolan cu fasole și, din ce-am discutat cu sergentul, probabil și mâine dimineată.

-Oh, te rog, generale, servește acel bol, în lumea mea și se cam apleacă de la atâta caviar rusesc, fă-l plin, nu te jena, l-a încurajat regina.

Generalul și nea Bebe au urmărit cu invidie cum maiestatea sa s-a implicat în devorarea porției, cu o poftă pe care ei nu au mai simțit-o demult. Ca militari, fasolea făcea parte din viața lor, generalul, trei decenii de militărie, mâncase hectare de fasole, cât să cultivi un județ întreg. Binențele, vorbim de vremurile de glorie ale armatei române, când încă se servea fasole la ostași și chiar și la popota ofițerilor, nu orez sau ghips galben, ce era prezentat drept piure de cartofi. -

De băut avem vin și ceai, a intervenit amabil nea Bebe.

-Ce fel de vin?, a întrebat curioasă Hortensia.

-Păi Chardonnay-ul s-a terminat, la fel și Porto-ul. Avem niște vin de Breaza. E bun. Și ceai de rostopască.

-Rostopasca nu crește pe-aici, a intervenit morocănos Racoviță.

-Bine atunci, e ceai de mușetel. Frunze de-alea și flori uscate, e cald, asta a important, a comentat rapid nea Bebe.

-Cred că o să beau apă, a continuat Racoviță.

-Binențele, avem apă proaspătă de izvor. Un ulcior întreg pentru dumneavoastră, domnule. Racoviță a acceptat știind foarte bine că nici izvoare prea multe nu erau prin zonă și nu văzuse vreo fântână, dar voia să încheie discuția.

Arghezi și generalul s-au retras lângă șemineu pe două scaune incomode în care se tot răsuceau încercând să găsească o poziție potrivită pentru moțait.

-Te deranjează ceva, domnule Arghezi, a încercat să întrețină o conversație generalul Agamemnon.

-În afară de faptul că m-ai luat din Africa de la căldurică, curmale, lapte de cămilă, limonadă și contese bagaboante și m-ai adus aici în ger, cu nea Bebe ăsta care ne dă fasole, ceai de frunze și vin de Breaza, cu regina și soția unui magistrat plus ciufutul ăsta de savant? Da, mă deranjează ceva.

-Spune, te rog, a cerut generalul aranjându-și în scaun pătura.

-I-am spus și regelui, am impresia că avem un spion dac între noi. Și bănuielile mele se îndreaptă spre tine, generale.

-Hahahaha, ce. interesant, chiar eu?

-Da, povestea ta e prea romanțată, n-ai avut pe nimeni, părinții morți, super-orfan, nicio rudă, brusc apari pe câmpul de bătălie și devii cel mai viteaz dintre viteji. Devii apropiatul regelui prin cine știe ce magie și faptele tale de vitejie nu se opresc aici. Ești într-un stadiu de vitejie constantă. Iată-te acum, imediat de apropii de jumătate de secol și ești mult prea vioi. Un om al armatei preocupat de o expediție în munți. N-ar trebui să fii preocupat de ceva mai pe domeniul tău, să zicem un război cu bulgarii ăia care ne-au tras în piept cu mașina?

-Merg unde mă roagă regele să merg.

-Sau unde-l convingi tu că trebuiești să fii trimis.

-Șșșșșș!

-Lasă-mă, generale, nu mi-ai ținut tu discursul ăla cu cuvântul? Ce rost are să-mi ceri cuvântul dacă nu mă lași să-l spun?

-Taci, nu de-asta îți zic. Ascultă!

-Ce?

-N-auzi nimic?

-Vântul, ce s-aud?

-Exact. Caii, vizitiul, soldatul nostru, ce-i cu liniștea asta, unde sunt?

-În spate, au dus caii la adăpost.

-Prea liniște.

Aproape instantaneu cu pocnitura ce s-a auzit în încăperea generalul a urlat „toată lumea la podea”. Și toată lumea s-a executat cu excepția lui nea Bebe care a rămas în picioare. A căzut două secunde mai târziu, cu fața în pământ, ca un sac. Vântul a început să fluiera puternic prin cabană, printr-o spărtură în geam cât o monedă, perfect rotundă. Generalul s-a dus târâș, cât mai tăcut posibil, spre nea Bebe și s-a uitat un pic la capul lui, o spărtură similară avea în ceafă și începuse să-i curgă sângele din ea. Și-a scos revolverul și i-a făcut semn lui Arghezi să-l urmărească. Poetul a pus mâna pe Winchesterul lui și l-a urmat de-a bușilea, pe hol, înspre ușa din spate. A deschis-o un pic, cât să-și bage ochiul bun prin ea. Arghezi s-a suit peste el, să tragă și el o privire. În mica curtică din spate se vedeau doi oameni la pământ, ce începeau să fie acoperiți cu zăpadă și nicio urmă de cai.

-Ce zici, poetule, eu am făcut-o și pe-asta? Cum Arghezi nu l-a scăpat din ochi pe general de la plecarea din Sinaia a trebuit să admită că nu.

-Am impresia că nu suntem singuri aici, generale, a șoptit poetul și a închis încetișor ușa.

VIII

Au închis ușa și s-au întors de-a bușilea în camera cea mare. Arghezi s-a rezemat într-o parte a șemineului și și-a scos pipa, ca de fiecare dată când era agitat.

-Care-i situația, a întrebat regina.

-Maiestate, suntem în cea mai românească situație posibilă. Singuri, a răspuns rânjind Arghezi.

-Vizitiul și garda sunt morți, caii au dispărut, a dat detalii generalul.

Arghezi și-a aprins pipa și a tras un fum cu putere. Hortensia Papadat-Bengescu a început să se frece la ochi.

-Dom'le, iar, acum? a întrebat nervos generalul.

-Ce-au să ne facă, să ne împuște de două ori pentru că fumăm înăuntru? M-ajută să gândesc.

-În cazul dumitale ai nevoie de o locomotivă întreagă.

Doamnă, vă deranjează fumul?

-Nu, generale, sunt deja obișnuită cu colegul nostru poet. Mă gândeam la săracul nea Bebe, a murit degeaba.

Așezat într-o rână, aproape băgat pe sub pat, Racoviță interveni în discuție.

-Vă simt emoția doamnă. Și eu pot spune că pentru mine domnul Bebe nu a fost un simplu cabanier, a fost un om pe care l-am cunoscut de 30 de minute, un adevărat camarad al vieții.

-Dom'le, și dumneata începi?

-Iartă-mă, generale, am fost în ger ani de zile, e prima oară când sunt în ger și trage cineva după mine cu pușca.

-Tehnic vorbind, a tras după nea Bebe, s-a băgat Arghezi în vorbă.

-Și i-am spus și regelui de la început, această expediție nu mă interesează. Poftim, puteam fi în Banuyls la ora asta, știi ce vreme e acolo?

-Nu, explică-mi te rog, chiar vreau să aud.

-Mediterraneană, fără împușcături. O plăcere să stai viu acolo.

-Gigi, te rog, a șoptit regina.

-Domnilor, dacă nu încetați cu astea dau milităria jos din pod, a amenințat generalul.

-Liniște bă, s-a enervat nea Gigi pe noi, dă milităria jos din pod l-a maimuțărit Arghezi.

-Gura asta, poetule, gura asta slobodă o să te bage la un moment dat în pușcărie. Gigi e doar pentru prieteni!

Regina s-a tras mai spre Hortensia și i-a șoptit cu înțeles.

-Acum îmi dau seama prin ce-a trecut bărbatu-miu,

Dumnezeule mare, cum naiba să câștigi un război cu ăștia?

-Maiestate, dați-mi voie, a zis generalul.

-Chiar te rog.

Agamemnon Giurăscu-Buzău s-a ridicat un pic în mâini, câțiva centimetri deasupra podelei și a început să-și contorsioneze corpul întâi foarte lent, apoi accelerat, apoi iute ca un fulger de i-a pocnit cu picioarele în gură pe amândoi, fără să se miște de pe loc și a revenit la poziția

inițială. Lui Arghezi i-a zburat pipa din gură, Racoviță își masa falca încă surprins de viteza atacului.

-Domnilor, suntem bine? a întrebat generalul cu o notă de ironie în glas. Nu i-a răspuns nimeni. Bun, acum aș dori puțin liniște, aș dori să aud ce-i pe-afară. Afară se auzea vijelia șuierând și deodată se auzi un urlet.

-Un lup?

-Sau un vârcolac.

-Nu există vârcolaci, a comentat nervos Racoviță încă masându-și falca.

-Sunteți naturalist, domnule Racoviță, există multe animale nedescoperite.

-Natura are reguli. E ca milităria. Cine nu le respectă, dispare.

-Poate sunt și una și alta, a comentat Arghezi care își recuperase pipa și acum trăgea din ea fără zgomot.

-Adică?

-Un vârcolac călare pe un lup. Generalul l-a privit cu reproș.

-Îmi pare rău, nu mă pot abține, a spus zâmbind poetul.

-Bine. Ai cumva niște argint la tine?

-Am o cruce de argint, a zis Arghezi punând mâna pe piept. O folosim ca să-l omorâm?

-Nu, folosește-o ca să te rogi să nu fie un vârcolac, că nu-l putem omorî cu argint, nu e ca-n poveștile brașovenilor. Dă-mi carabina ta. Arghezi i-a întins carabina, Agamemnon a luat-o, a verificat încă o dată dacă e încărcată și s-a dus spre geamul cu spărtură. A ridicat capul precaut și s-a uitat afară. Două umbre se vedeau foarte vag printre copacii din preajma cabanei, păreau umane. Cu grijă a țintit pușca, a lipit țeava de geam și a tras două focuri unul după altul fără să clipească. Una din umbre a căzut la pământ, cealaltă s-a

retras în pădure. Două secunde mai târziu i-a zburat chipiul milităresc din cap până în capătul celălalt al încăperii.

-În partea asta erau doi, a spus generalul după ce și-a tras capul jos și s-a sprijinit de bârne. S-a mai auzit o pocnitură și o gaură s-a ivit în vestonul său militar, câțiva centimetri mai jos de inimă. Arghezi a sărit brusc și l-a tras spre șemineu. Racoviță s-a băgat și mai adânc sub pat.

-Doamnelor, a strigat șoptit Arghezi, capul în blană, rapid, mergeți lângă foc foarte încet.

-Ce se întâmplă, a scâncit Racoviță de sub pat.

-Nea Bebe a fost împușcat în mijlocul cabanei, generalul când plecase lângă fereastră. Cumva dacă ne depărtăm de căldură pot să ne vadă și ne lichidează unul câte unul.

-Nu-s mort, a comentat gâfâind generalul.

-Bucură-te c-am fost călugăr și te pot spovedi înainte s-o faci. Dacă rămânem aici ai toate șansele să ajungi mort, dacă ieșim afară avem toate șansele să fim morți toți.

-Nu se poate așa ceva, sunt regina României, dacă mor aici tot muntele ăsta va fi trecut prin foc și sabie, a comentat regina.

-Încurajator, dar incendierea post-mortem nu mă liniștește. Maiestate, știu că aveți experiență cu răniții și spitalele, vă puteți ocupa un pic de general? Îl aduc lângă focul dumneavoastră.

Arghezi a început să se târâie extrem de precaut spre focul din cealaltă parte a încăperii trăgându-l pe general după el. În același timp pufăia puternic din pipă, să facă un oarecare camuflaj.

-Ne trebuie niște spirt și un cuțit, să scoatem glonțul, a spus regina.

-Nu e niciun glonț de scos, a trecut prin mine. Material foarte bun, armă interesantă.

-Mă bucur că apreciezi armamentul inamicului, generale, cred că-i învingem cu respect.

-Nu fi țăran, putem învăța de la ei.

-Alcool, cineva, a întrerupt discuția regina, care desfăcuse deja hainele generalului și curăța rana cu o batistă. O butelcuță de tablă a zburat de sub pat pe podea până la ei.

-Gin, calitate extra, s-a auzit vocea lui Racoviță de sub pat.

-Maestre, un savant, sunt uimit.

-Mai las-o domnule Arghezi, am fost explorator pe vremea când dumneata nu știai nici să-ți legi șnurul la sutană. Cine crezi că face de-astea treaz?

-Doamne-ajută, maestre, a zis poetul și-a tras o dușcă.

-E pentru mine, domnule, s-a răstit regina și i-a luat butelcuța din mână. După care a tras și ea o dușcă.

-Ce?

Arghezi și generalul s-au uitat la ea cu un fel de admirație.

-Nimic, maiestate, ordonați. Regina a luat restul de băutură în rana generalului.

-Un foc, te rog.

-Serios, maiestate? O să-l doară ca toți dracii.

-Sper să mă ierte. Și dacă nu, sunt regina țării, ce poate să-mi facă?

-Maiestate, dați-i drumul, a spus gâfâind generalul.

Arghezi i-a înmânat chibriturile, regina a ars vreo două bețe până a reușit să aprindă unul și l-a aruncat pe rană. O flacără puternică a izbucnit, pârlindu-i sprâncenele și mustața lui Arghezi care era prea apropiat. Generalul a scrâșnit din dinți puternic dar n-a scos alt sunet.

-O să scape?

-Măcar n-o să i se infecteze rana.

-Auzi generale, vești bune, vei supraviețui încă un sfert de oră până vinăștia și ne lichidează pe toți.

Afară s-au mai auzit două pocnete și un urlet. Apoi, destul de distinct, niște pași prin zăpadă care se îndreptau spre ușa principală a cabanei. Neatins de nimeni, mânat parcă de o forță nevăzută, zăvorul începu să se miște. Hortensia smulse Winchesterul din poala lui Arghezi și îl îndreptă spre ușă.

-Ce faci?

-Măcar dacă mor nepublicată, să fie postumele mele mai valoroase. Să se știe că Hortensia Papadat-Bengescu a murit cu arma în mână.

Arghezi o privi cu admirație.

-Hortensia, dragă, sunt convins că asta vor ști generațiile viitoare despre tine, a spus Arghezi și și-a scos și el Coltul de la brâu. Ușa s-a deschis lent lăsând vântul să intre înăuntru.

Cu mișcări lente o creatură a început să se strecoare înăuntru, apoi a închis ușa cu grijă. S-a apropiat de foc și a lăsat spaima pe fața celor prezenți. Creatura nu avea chip, doar o placă mată neagră fără nicio trăsătură. Din spatele capului îi ieșea un fel de furtun care ducea spre antebrațul

stâng unde intra într-un fel de apărătoare. În spate avea prinsă cu o centură ce-i înconjura torsul un fel de flintă, fără vreo trăsătură definitorie, neagră. Întreaga creatură părea îmbrăcată într-un costum fără îmbinări care începea din ghețe și se termina în placa ce-i ținea loc de cap. La gât avea un colier strâmt cu un cap de lup în mijloc.

Hortensia s-a trezit prima din stupoare și a tras. N-avea cum să greșească de la doi metri și totuși glonțul nu a avut niciun efect vizibil. A mai tras odată. Cu aceleași mișcări lente creatura a dus mâna stângă spre față cu un deget ridicat în dreptul zonei în care ar fi trebuit să fie gura și a scos un sâsâit. Toți au înțeles gestul universal pentru „liniște!” și s-au relaxat un pic. Acest lucru a părut să fie conștientizat și de creatură, care și-a dus mâna sub bărbie și a mai provocat un sunet discret. Placa ce-i ținea loc de față s-a topit și a lăsat să se vadă un chip aproape uman, feminin, dacă nu ar fi fost pielea cenușie. Sprâncene subțiri, arcuite, ochi mari și albaștri, pomeți înalți, un nas drept și subțire, buze cărnoase și chiar și un zbenghi în bărbie.

-Celaria, a rostit creatura, cu voce de femeie. Oamenii s-au uitat tăcuți la ea fără să înțeleagă

-Celaria gusmun bafa. Bafa cela!

-Bună-seara și dumneavoastră, ce să zic, a spart tăcearea Arghezi. Doriți niște fasole?

Femeia misterioasă a dus mâna dreaptă spre apărătoarea din stânga și a început să o atingă discret. Sunete discrete se auzită din zona „gâtului”.

-Liniște, vă rog, a spus deodată într-o română clară.

-Ce naiba se întâmplă aici, toată lumea cere liniște și după-ai se împușcă. Trebuie să ne omorâm în liniște sau ce?, s-a auzit nervoasă vocea lui Racoviță de sub pat.

-Sunteți în pericol. Gardienii încearcă să vă oprească. Eu am venit aici să vă ajut.

-Sărumâna, ați venit la timp. Să ne ajutați să facem ce, mai exact, a întrebat Arghezi.

-Eu sunt Gențiana Duras, din neamul Duras, vicepreședinte al Academiei de Științe. Noi suntem cei care v-am trimis mesajul. Tatăl meu e prea bătrân, n-a putut să vină.

-Sunteți daci?

-Firește.

-Și ăia de-afară?

-Tot daci.

-Vorbiții aceeași limbă, limba dacă?

-Binențele? -

Atunci puteți să le spuneți să nu ne mai împuște? Că ne doare. Chiar și pe domnul general Gigi îl doare, deși nu admite. Generalul i-a tras de jos o palmă peste ceafă lui Arghezi.

-Nu este așa simplu. Sfatul Înțelepților nu este de acord cu venirea dumneavoastră. Poziția oficială a statului nostru e să nu realizăm contactul. Maiestatea sa regală este cu voi?

-Care dintre ele?

-Regele? E domnul de sub pat?

-N-avem. Am adus regina, dacă vă interesează.

-Cum? Mesajul era pentru rege.

-Doamnă, ați auzit de jocul persan numit șah? Regina are mai multă mobilitate.

-N-avem timp de jocuri!

-Doamnă, s-a ridicat în fund Elisabeta aranjându-și blana, sunt regina României și pot reprezenta țara în afacerile de stat. N-am tras prin războaie, noroaie, viscolul ăsta și ciumeții de-afară să vin aici să mă întrebați ce mai face bărbatu-miu. E bine, mersi, vă așteaptă dacă vă decideți să vă mutați curul din munți și să ieșiți la lumină.

-Nu este așa de simplu, maiestate. Oricum, nu putem discuta acestea acum, n-avem timp, gardienii vor reveni. Trebuie să mergem.

-Unde?

Duras era deja plecată spre ușă așa că s-a întors cu oarecare uimire spre grup.

-Cum unde? În Kogaionon!

IX

Strabon este singurul care menționează muntele sacru geto-dac, în al șaptelea volum al „Geografiei”, mă rog, el vorbește de geți, și-i spune Kogaionon. Domnul Arghezi are ceva dreptate cu analfabetismul scriitorilor de istorie, deși avem o singură sursă, numele lui a ajuns cumva Kogaion, probabil e mai ușor de pronunțat.

„Tot așa și acest munte a fost recunoscut drept sacru și astfel îl numesc geții; numele lui, Kogaionon, era la fel cu numele râului ce curgea alături”, spune Strabon, ceea ce înseamnă că trebuie să fie și un râu prin preajmă, cel puțin. Cel mai

probabil e vorba de râul Ialomița, pe care Herodot l-a menționat sub numele de Naparis, acesta înconjoară cumva platoul Bucegilor. Sigur, au mai existat și alte variante și opțiuni pentru muntele sfânt al dacilor, dar varianta asta pare cea mai plauzibilă dacă luăm în calcul Babele și vârful Omu.

Preoții daci erau numiți drept „călători prin nori”, iar vârful acesta este constant înconjurat de nori. Tot Strabon ne spune de Zamolxe, zeul dacilor, că s-ar fi retras într-o peșteră pe-aici – peștera Ialomiței e doar la 10 kilometri de izvoarele râului – de unde mai vorbea doar cu regii din când în când. Se spune despre acest Zamolxe că ar fi fost nemuritor. Acestea-s doar presupuneri, ce știm de la Herodot e că un Zamolxes ar fi fost un sclav, elev al lui Pitagora, care a acumulat o avere imensă pe lângă cunoaștere și s-a retras la tracia lui, marele popor care-i cuprindea și pe geți și apoi pe daci, și a împărtășit cunoștințele sale cu ei. Am putea spune că Zamolxe a fost un om de știință al dacilor, poate primul, iar știința a fost în nenumărate ori confundată cu religia în acele vremuri de oamenii simpli.

-Sau poate chiar era un preot și un filosof și creator de idei. Știința trăiește din fapte exacte, dar ele se nasc dintr-un sentiment mai presus de exactități, dintr-o fascinație pentru mister, iar fascinația aia nu poate porni dintre savanți. Ei sunt limitați, gândesc doar în tiparele lor, în cadrul construit de ei sau predecesori pentru vizualizarea lumii. Poate Zamolxe chiar a fost un preot, a întrerupt-o Arghezi pe Hortensia.
-Domnule Arghezi, înțeleg aplecarea dumneavoastră pentru religie, dar aici vorbim de fapte.

-Fascinant cum vorbiți de fapte și niciunul nu sunteți deloc opriți de faptul că vă intră viscolul în gură, a comentat răutăcios Racoviță.

-Vă rog, domnule explorator, aveți ceva de adăugat la discuție?, a răspuns Arghezi.

-Destul de multe lucruri. Una ar fi că această discuție nu ar trebui purtată în timp ce ne deplasăm prin pădure, în vârful munților, urmărind o femeie bizară ce susține că ne salvează de niște colegi de trib de-ai dânzei. A doua ar fi că extrapolăți prea mult din prea puține date, două scrieri de la Strabon, două de la Herodot, gata, deja știți totul despre o civilizație.

-Ne încurajează totuși faptul că am descoperit câțiva daci în ulima jumătate de oră.

-Da, sigur, este doamna din față dac? Sunt cei care ne-au atacat daci sau sunt doar chestii pe care voi, nebunii, voiăți să le auziți?

Mergeau în șir indian prin pădure și prin viscol, cu Duras în față iar ceilalți ținându-se unul de altul cu o sfoară ce-i înconjura pe toți. În capătul sforii era o sanie improvizată în care era așezat generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău și tras de tot colectivul.

-Pentru numele lui Zamolxe, puteți tăcea încă 10 minute din gură? s-a răstit Duras din față.

-Deci Zamolxe e zeu pentru ei, a comentat Arghezi.

-Vreți să discutăm asta acum?

-Nu chiar, dar nu înțeleg de ce trebuie să tăcem. Dacă sunt urși sau lupi pe-aici mai degrabă îi alungăm dacă facem scandal.

-Nu și pe vârcolaci.

-Of, doamne, nebunii vorbesc iar de vârcolaci, a pufnit Racoviță.

Duras s-a oprit și s-a întors spre grup.

-Dumneata, cum îți zice?

-Emil Racoviță.

-Domnule Emil, înțeleg că sunteți xenobiologul acestei expediții?

-Ce?

-Cel care cunoaște sau analizează biologia sau culturi străine.

-Ăștia au fost influențați de greacă, aveai dreptate, i-a spus Arghezi Hortensiei Papadat-Bengescu.

-Clar, „xenos” ar fi străin, nu?

-Da, puteți spune și așa, a răspuns Racoviță.

-Cunoașteți, fără îndoială, sirenele de care vorbeau exploratorii greci sau varegi, primii călători pe mări.

-Da, mituri și povești marinărești. Am fost pe vapoare, știu superstițiile.

-Dar ele sunt bazate pe ceva real, oamenii ăia au văzut o creatură reală pe care au antropomorfizat-o un pic.

-Da, firește, știm astea. Chiar și Columb a menționat sirene în prima lui expediție, știm acum că vorbea de vacă de mare sau ceva din familia dugongului, mamifere acvatice cu țâțe. De la distanță par femei, dar trebuie să fii beat ca un marinăr și singur ca el să crezi că alea sunt femei.

-Ei, așa și cu vârcolacii. Există sub legende o creatură reală.

-Adevărat? Despre ce vorbim?

-O ramură de primat cu colți și apucături de lup. Similar cu un babuin, poate. Biped, cu cap alungit canin, colți, se hrănește cu carne, solitar, trăiește prin munții ăștia. E pe cale de dispariție că se restrânge arealul de vânătoare, oamenii

urcă tot mai sus. Se hrănește cu capre negre, cocoși de munte, mistreți dacă coboară mai jos, poate chiar oameni.

-Fascinant! Aveți catalogată această creatură?

-Avem toate datele la Academia de Științe. Voi fi bucuroasă să vi le arăt când vom ajunge acolo. Dacă ajungem și dacă nu ne atacă.

-Sunt atât de periculoși?

-N-ai gloanțe de argint? a intervenit Arghezi.

-Zamoxle mare și sfânt, ce primitivi! Nu, n-am gloanțe de argint, de ce naiba aș folosi un metal atât de moale pentru așa ceva? Și nu, n-am armament pentru a opri o haită de vârcolaci, vorbim de o creatură de doi metri cu colți, gheare, care vede în întuneric, are mirosul de zeci de ori mai bun decât al unui om și e pe teritoriul lui. Am venit să vă iau de aici, eu sunt om de știință, nu războinic.

-Deci e ca un leu pe două picioare, a comentat Arghezi.

-Exact. Leu pe două picioare care se descurcă în frig și e mult mai agitat că e lună plină. Să mergem, vă rog, repede, și în liniște dacă se poate.

Au continuat drumul printre copaci, urcând, până când stâncile au ajuns mai dese decât copacii. Și apoi Duras a dispărut după o piatră, ca să reapară imediat, chemându-i pe membrii expediției după ea. Au trecut printr-un fel de movilă de licheni, zăpadă și vreascuri, printr-o spărtură mică și apoi direct prin stânca ce părea rigidă, dar nu era decât un fel de burete moale, până au intrat într-o peșteră străjuită de o poartă simplă, cu două uși, fără ornamente. Duras și-a deschis hainele acelea fără cusătură cu un gest și a scos la iveală un pandativ la piept, acesta a scos la rândul lui o

lumină ce s-a proiectat în imbinătura ușilor și acestea s-au deschis.

După poartă, o altă încăpere, mică în spațiu, dar fără un tavan vizibil, în care erau doi bărbați înalți. Aceștia începeau cu o căciulă, cu moțul orientat spre direcția de vizibilitate a ochilor, continuau cu barbă, umeri lați, niște haine similare cu ale femeii, peste care se vedea un fel de platoșă, centuri groase la brâu, cu ornamentul lupului, iar totul se termina în niște ghete simple. Amândoi aveau arme în mâini, ce păreau a fi puști, doar că le lipsea ceea ce noi am numi „încărcător” sau „magazie de muniție”.

-Am un transport de sclavi, pentru Academie și studiu, a spus Duras, prezentând unuia din ei antebrațul stâng cu apărătoarea. Acesta a pus mâna pe apărătoare și-a privit-o direct în ochi, cu ochii săi albaștri care ieșeau ca două fante de lumină prin pielea cenușie.

-Chiar și ăla? a întrebat bărbatul arătând spre generalul cărat cu sania.

-S-a stricat la transport, vârcolaci, știi cum e. Îl reparăm, nu-i problemă.

-Treaba ta, domniță, eu zic să-l aruncați. Îi dăm foc aici.

-Nu mersi, am nevoie de el. Pentru studii genetice. E un războinic român.

-Oau! Ce penibil pare.

-Așa sunt toți, material prost. Fă-mi rost, te rog, de o trăsură.

-Da, binențeles, am comandat deja una. Pentru tine, Gențiana, orice, știi că mi-ești stăpână.

-Hai, Trabaxes, nu exagera.

-Crezi că-mi pasă de rangul tău sau de alte vrăjeli de-astea, nu-s preot, nu-s diurpane. Te-ai gândit dacă faci o casă cu mine?

-Trabaxes, serios, chiar nu e momentul să discutăm astea.

-Pentru că-s doar soldat, de-aia?

-Nu, Trabaxes, nu e vorba de asta, sunt mult mai multe chestii la mijloc, chiar nu am timp să le discut acum. Am niște pretenții de la un dac și nu cred că ești capabil încă de sărit în sulite.

-Pentru tine acum o fac.

-Asta ar fi una din probleme, o faci pentru nimic, că nu ți-am oferit nimic.

-Ai putea să-mi oferi inima ta. Căci fără ea, inima mea e nimic, mai bine în sulite decât suferind aici în poarta munților, să țină această carcasă utilă doar pentru regat.

Arghezi, zgribulit de frig, a luat-o pe după umeri pe Hortensia și a tras-o spre el.

-Mamă, ce slab la poezie e ăsta.

-Zici? Dar da, îți dau dreptate. E totuși doar un soldat.

-Asta vă preocupă acum, literații lui pește? Suntem în subteran, într-o peșteră amenajată ca o graniță ce ne este hotar pentru o lume nebănuită!

-Ce zici, s-a trezit Racoviță din supărare!

O platformă pe patru roți s-a apropiat de ei, încet, fără zgomot și fără să fie trasă de vreun cal sau vreun om. Era efectiv un dreptungi cu patru roți pe care se aflau un fel de perne. Duras a venit și ea și a comandat urcarea. Membrii expediției l-au așezat mai întâi pe general apoi s-au pus și ei, surprinși fiind de comoditatea pernelor. Femeia dacă s-a suit și ea. Surprinși au fost și când platforma – trăsură?, a început

să se deplaseze înspre un tunel dintre cele trei care se șteau din întunericul încăperii, odată ce treceai de locul cu cei doi soldați.

-Ce scamatorie e asta? a pufnit Arghezi panicat și cumva nervos. -Probabil e o trăsura electrică, am văzut asta la Berlin, a precizat regina Elisabeta care tăcuse regal în ultima ora.

-Păi unde-i vizitiul? Duras s-a uitat cu un fel de uimire amestecată cu milă la el.

-Mergem spre Academie. Tatăl meu are o vilă în preajmă, veți vorbi cu el și vă va da toate răspunsurile.

-Fascinant, a comentat Racoviță vizibil entuzias.

-Unde e vizitiul?, a continuat Arghezi, ce trage chestia asta spre unde mergem?

Femeia dacă s-a uitat la el, și-a atins apărătoarea de pe antebrațul stâng, s-a încruntat vreo câteva secunde și apoi a încercat să-l lămurească.

-Există o forță care o controlează, pe lângă curent electric. Un ordinator comunică cu ea prin transmisii radio, știi ce zic?

-Știu ce e o transmisie radio.

-Ei bine, radio-ul acela transmite unde cu o anumită frecvență către trăsura, trăsura transmite unde electro-magnetice către pereți și în funcție de ce răspuns primește, plus informațiile pe care le obține din raportarea la polul electro-magnetic al pământului face un calcul, printr-un ordinator, și trimite un număr către radio-ul de la sediul central al comunicațiilor regatului, iar acolo e un alt ordinator care în funcție de ce număr primește de aici stabilește pe unde să meargă, e clar?

-Super-clar, a zis Arghezi, doar ca să nu continue cu explicația, că deja începea să-l doară capul.

Au mers prin tuneluri, prin pereți și pereți de stâncă, luminați din când în când de lampadare electrice și oboseala și-a spus cuvântul, au început să moțăie. Ar fi dormit și Arghezi, dacă nu era mai spre partea din spate a „trăsurii” unde era și generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău.

-Poetule, ești treaz?

-Ce poți înțelege prin treaz, da, fie.

-Trebuie să evadăm urgent.

-Poftim?

-Scopul misiunii nu e să ne uităm ca mîța-n calendar la trăznăile ăstora. Scopul misiunii este, și a fost tot timpul, să aflăm ce vor și să raportăm înapoi regelui.

-Păi asta facem acum, nu?

-Nu, acum suntem cărați cu drăcovenia asta spre tata lu' fata asta care pretinde că e ceva pe la Academia de Științe a lor. Suntem niște prizonieri de conjunctură, dar tot prizonieri. Trebuie să evadăm.

-Să evadăm unde, ca să ce, unde putem pleca de aici?

-Deocamdată în Bucegi. Apoi spre Sinaia. Apoi ne înarmăm.

-Ai vorbit ca un militar adevărat, punem mâna pe arme să-i spargem pe ăștia de care nu știm nimic.

-Dar știm totul despre ei, domnule Arghezi, nu-i așa? Știm totul despre ei, de-aia și trebuie să punem mâna pe arme!

X

Se pot spune multe despre daci, dacă e să ne luăm după istorici antici se poate spune că au fost duplicitari, popor

nașpa și scandalagiu. Dion Chrysostomos, un istoric grec ce i-a vizitat în anul 96 spune că erau oricând predispuși să se încaiere, poetul Ovidiu, exilat în această zonă drept pedeapsă, scrie în versuri că „Nu se tem de legi, ci dreptatea cedează în fața forței”.

Herodot spune că nici măcar nu erau buni la bătaie și o face destul de explicit când relatează întâlnirea lor cu regele persan Darius, „au fost înfrânți deîndată, cu toate că erau cei mai bravi și mai viteji dintre traci”. Majoritatea confirmă că erau cam trădători și că nu se putea avea încredere în ei. Dar ce nu se poate spune e că nu se pricepeau la design interior.

Așezarea în care au ajuns membrii expediției era un exemplu de stil și aranjament inteligent. Cuprindea câteva case, amplasate pe diverse niveluri, formând un fel de piramidă cu o vilă mare în vârf, cu un iluminat stradal discret, nici prea puternic, nici prea slab. În felul acesta nu vedeai pereții imensei peșteri subterane în care se aflau și nici tavanul, părea că strălucește în întuneric ca un oraș american noaptea iar neantul era doar neant și nimic altceva.

Au făcut o primă oprire la o casă aproape de vila din vârf, unde generalul a fost predat unui dac ce a fost prezentat drept „cel mai bun doctor din davă”. Agamemnon Giurăscu-Buzău a intrat pe targă înăuntru și a ieșit vioi și cu chef de viață, pe propriile picioare, un sfert de oră mai târziu.

-Domnilor, se pot spune foarte multe despre daci, că au fost niște triști ai istoriei, că-s lași, dar nu că nu se pricep la medicină. Sunt ca nou. Gențiana Duras l-a privit cu surprindere.

-Cum, nu știți? Mda, dacii sunt priviți ca niște fraieri în general, a spus zâmbind generalul.

-Omule, te-ai uitat un pic prin jur? Știi despre ce vorbești?

-Da, am văzut, dar tu te-ai uitat un pic pe-afară? Avem castele, blocuri și curaj. Avem un băiat care recent a zburat cu un aparat mai greu decât aerul. Ne-am bătut cu vreo două imperii și-am câștigat, când e ultima oară când ați făcut voi asta?

-Ha, mașini zburătoare, ce drăguț, a zâmbit ironic Gențiana. Haideți, să mergem, tatăl meu vă așteaptă.

Au intrat în vila din vârful dealului trecând prin mai multe perechi de gărzi. Femeia dacă le-a arătat fiecăruia camere în care se pot odihni și destinde un pic, dotate cu încălzire centralizată, paturi comode, bibliotecă și chiar și baie. Regina a fost invitată în camera de primire a oaspeților, ceva somptuos, cu numeroase bibelouri mari înfățișând războinici, o fântână arteziană în mijloc, canapele pufoase și lumini plasate strategic să pară că e mai mare. Pereții erau decorați cu picturi interesante înfățișând viața clasică a unor crescători de albine, agricultori, meșteșugari.

Un bărbat înalt și solid stătea în centru și părea a fi stăpânul sau cel puțin un rege. Era îmbrăcat într-un fel de capot de mătase mov, strânsă la brâu cu o fâșie de mătase aurie. Peste ea avea o blană gri-argintie strălucitoare, o apărătoare dintr-un metal necunoscut la mâna stângă și la gât un pandativ, înfățișând același cap de lup pe care-l avea și Gențiana, părea să fie blazonul casei. În cap purta o căciulă de blană ce se asorta perfect cu barba lui îngrijită și pufoasă.

-Salut și bine ați venit. Sunt Rhemaxos Duras, a vorbit bărbatul cu o voce pătrunzătoare. Regina Elisabeta a intrat urmată de general care scana atent încăperea. Femeia s-a înclinat discret.

-Bine v-am găsit. Am primit mesajul dumneavoastră.

-Mă bucur. M-așteptam totuși să vină regele, parcă el era șeful țării.

Regina l-a privit cu dezamăgire, a oftat și s-a uitat cu subînțeles la Agamemnon. Acesta a ridicat din umeri și i-a tras rapid o palmă zgomotoasă.

-Maiestatea sa Regina Elisabeta m-a rugat să vă transmit că sunteți extrem de nepoliticos și că gândiți cam mult cu voce tare, a spus generalul accetuând fiecare cuvânt.

-Dom'le, cum îți permiți... a încercat să continue Rhemaxos dar n-a terminat că a mai primit o palmă identică.

-Și că în societatea noastră nu e politicos să o întrerupeți nici măcar când vorbiți prin intermediari.

-Dom'le, știi cine sunt, s-a răstit bărbosul furios doar ca să mai încaseze o palmă pe același obraz.

-Nu.

-Sunt cel mai important tarabostes din regat, nu un pileat oarecare!

S-a uitat semnificativ spre gărzi și acestea s-au activat imediat, îndreptând flintele spre general, doar ca acesta să scoată Coltul de la brâu și să-l îndrepte spre tâmpla boierului.

-Ha, armă cu explozie, ce primitiv.

-Suficientă ca să-ți trimit creierii ăștia primitivi pe pereții ăștia frumos colorați.

-Nu ești o partidă pentru un războinic dac, vei fi spulberat.

-Mă îndoiesc. Mai am o mână, un cuțit și carcasa ta drept scut. Te-atingi de regină și vă nulific civilizația până s-apuci să țipi prin undele voastre electromagnetice. Mă omori pe mine și batalionul meu va face cuptor din muntele ăsta. Cum i-am spus și lui fii-ta, eu m-am luptat cu două imperii până acum. Tu nici măcar cu modistul tău.

-Gigi, e suficient, a spus blând regina și i-a îndepărtat ușor mâna cu arma de la tâmpla nobilului. Tarabostesul s-a relaxat și chiar a zâmbit în timp ce-și freca obrazul înroșit de palmele generalului.

-Trebuie să vă felicitați, maiestate, pentru devotamentul și curajul slujitorului dumneavoastră.

-Iar greșești, domnule, generalul nu e slujitorul meu ci al țării, un concept mai complex decât o simplă ierarhie medievală, că țara e o idee, o meta-idee, nu un om. Și eu sunt slujitor al acestei idei, la fel ca și soțul meu. Fiecare are roluri diferite. Al meu este, astăzi, să vin din partea țării și să vă spun că am primit mesajul dumneavoastră. Mi-am petrecut ultimii 30 de ani din viață încercând să înțeleg cultura oamenilor din aceste locuri, am încurajat tineri talentați să se exprime în această cultură, s-o îmbogățească cu talentul lor. Cunosc numeroase limbi străine, ba chiar și cele din vremea dumneavoastră, greca și latina. Soțul meu este un om inteligent, și aș putea spune un lider aproape desăvârșit. Iar un lider nu ia decizii la întâmplare și de unul singur, o face în cunoștință de cauză și are înțelepciunea de-a asculta de alții. Ca să conduci un popor în război sau pace trebuie să știi ce fel de popor este acela, iar eu sunt, fără lipsă de modestie, cea care i-a oferit aceste informații regelui. Iar el a înțeles, cu toată firea lui ursuză și neprietenoasă,

valoarea acestor informații, și-a muncii mele, și de-aia suntem aici acum. Vă asigur că nu este cineva mai potrivit să vorbească cu dumneavoastră în această primă întâlnire a culturilor noastre. Eu am sugerat această expediție, vă cer să acordați măcar respectul pe care-l acordă Regele României acestei idei, dacă nu puteți mai mult.

-Ah, înțeleg. Îmi cer scuze pentru vorbele mele de mai devreme și da, aveți dreptate, ați demonstrat că sunteți cea mai potrivită persoană pentru această primă întâlnire.

-Bun, mă bucur că suntem înțeleși. Acum lămuriți-mă, vă rog, de ce s-a tras asupra noastră.

-O, asta e o mică parte a unei probleme interne cu care ne confruntăm de vreo câțiva ani. Sunt și altele. Problema este, după cum știți și dumneavoastră, cea a exodului. Va trebui să ne retragem cât de curând și de aici. De-aia v-am și contactat, poate veniți cu noi, avem o datorie față de locuitorii acestor meleaguri, avem oameni printre voi.

-De ce, Imperiul Roman nu mai există de vreo 500 de ani.

-Aaaaaa, dar nu despre Imperiul Roman e vorba, că nu de el fugeam. N-ați citit cu atenție tăblițele? Nu imperiile oamenilor sunt pericolul.

-Poftim?

-Vă voi explica între patru ochi.

O cameră mai jos, Emil Racoviță admira o bibliotecă imensă, plină de atlase, cărți și dosare.

-Pot să mă uit?

-Firește, l-a încurajat Gențiana.

-În ce limbă sunt scrise?

-Majoritatea în limba dacă. Avem însă și lucrări traduse în latină și greacă, pentru export cultural. Încercăm să împărtășim discret cunoștințele noastre cu lumea de sus.

-Fascinant! Aveți hectare de lucrări științifice aici, nu-i așa?

-Da, a zâmbit Gențiana.

-Râdeți de mine.

-Deloc. Zâmbesc că văd un bărbat pasionat de știință, e foarte plăcut. Majoritatea bărbaților daci sunt pasionați de luptă, război și aruncatul în sulite.

-Ce-i aia? Am tot auzit.

-E, un obicei de pe la noi. O formă de sinucidere cu zâmbet, se consideră forma cea mai nobilă de curaj întâmpinarea morții cu zâmbetul pe buze.

-Posibil, dar sinuciderea e o prostie. Curajul în fața morții e lăudabil, dar este curaj doar dacă nu alegi tu când să mori. Să te sinucizi râzând e ca și cum ai avea curaj în fața unui urs în cușcă, n-are valoare dacă tu controlezi situația.

-Exact, sunteți foarte perceptiv domule Racoviță, așa gândesc și eu.

-Te rog, spune-mi Emil.

-Emil, spune-mi Gențiana.

Într-o altă cameră Arghezi tocmai ieșise de la duș și îmbrăcase un halat dacic. S-a îndreptat spre balcon să admire „dava” și să gândească. Ajuns acolo și-a aprins pipa și a împrăștiat un nor de fum în noapte. Simțurile lui ascuțite, antrenate în deșerturile africane și arabe au perceput o mișcare în balconul de lângă. Hortensia Papadat-Bengescu apăruse și ea, îmbrăcată și ea într-un capot dacic, cu părul desfăcut și mirosind a prospețime. Abia atunci Arghezi a observat cât e de frumoasă.

-Domnule Arghezi, știam că am recunoscut mirosul. Nici dumneavoastră nu puteți dormi?

-Nu prea.

-Vă înțeleg. Sunt mult prea multe lucruri de luat odată. Iată, am descoperit o nouă civilizație, ascunsă de secole.

-Da, e miraculos. Dar nu de asta nu pot dormi.

-Dar?

-Nenorocitul ăla de general, cu insinuările lui. E foarte priceput generalul la băgat idei în cap.

-Despre ce idei vorbim?

-Că suntem prizonierii ăstora și că trebuie să evadăm.

-A, dar am mai discutat despre asta, domnule. La fel ca literații, sau savanții, militarii au un mod aparte de a vedea lumea, printr-un cadru. Dacă ai un ciocan, multe lucruri din jur sunt cuie.

-Da, știu și vă dau dreptate. Și, totuși, ați observat gărzile?

-Da, am trecut prin cel puțin trei rânduri de gărzi până am ajuns aici.

-Păi tocmai asta e. Și dumneavoastră proveniți dintr-o familie înstărită, aveți un conac, două...

-Avem.

-Soțul dumneavoastră e un magistrat important.

-Da. Unde vreți să ajungeți?

-Câte gărzi înarmate aveți acasă?

-Niciuna. Avem un om, pe nea Petrică, soțul bucătăresei. El are armă, dar nu umblă cu ea în mână toată ziua. Și soțul meu are câteva arme de vânătoare, am și eu un pistol în dormitor.

-Exact. Dar nu umblați cu el la brâu toată ziua.

-Doamne-fereste, nu suntem la nebuni. Trăim într-o țară civilizată.

-Da, și totuși aici vicepreședinta Academiei de Științe umblă cu flinta în spate iar tatăl ei are mai multe gărzi la el în vilă decât regele la Peleş. Prea înarmați oamenii ăștia pentru gustul meu, asta zic.

XI

Lumina nopții e perversă, că arată și ascunde în același timp, iar dava e doar un labirint de umbre pe care doar un băștinaș l-ar putea străbate. Sau poate nu, că în măreția sa Dumnezeu i-a făcut pe toți oamenii egali, cu excepția lui Zamolxe, pe care l-a făcut un pic mai deștept decât ceilalți. Noaptea, în umbră, și român și dac sunt invizibili, iar de pe la intrarea dinspre apus înspre vila tarabostesului, vitejii lui Rhemaxos Duras, cu puști pe umăr și iatagane la brâu, se retrăgeau în umbre și întuneric, discreți, unul câte unul, poate pentru a lăsa intimitate celor doi îndrăgostiți de sub terasă.

Dar cine erau cei doi îndrăgostiți de sub terasă, cine erau cei doi ce se priveau în ochi în tăcere, niciunul neîndrăznind să se apropie de celălalt, stând doar aproape chip lângă chip, simțindu-și respirația caldă și parfumul discret al prepăcatului?

Ea era o femeie înaltă cu sprâncene subțiri, arcuite, ochi mari și albaștri, pomeți înalți, un nas drept și subțire, buze cărnoase și chiar și un zbenghi în bărbie. Pielea cenușie îi scotea și mai mult în evidență ochii albaștri ca cerul imediat după răsărit. El era un bărbat matur, călit în vânturile reci ale Antarcticii și în peșterile umede ale Europei, și-acum simțea

cum mustața și barbișonul îi tremură din cauza unei dârdâieli interioare.

-Soția mea, logodnicul tău...

-Nu este niciunul dintre ei aici.

Deasupra terasei era un balcon, și-n el Arghezi trăgea la pipă, prea prins de gânduri să-i observe viitoarea giugiuleală de mai jos. Hortensia s-a întors în camera ei, și-acum poetul rememora scena, cum s-a mișcat prea lent, cum s-a uitat de două ori înapoi aranjându-și o șuviță și cum el nu s-a prins din prima. Și-a pus pipa în geantă, a aruncat-o pe pat în cameră, s-a aranjat un pic în oglindă și a ieși din nou afară și dintr-un salt simplu a ajuns în balconul ei. S-a apropiat tiptil de ușa care dădea afară și a privit-o prin perdea.

Femeia se dezbrăcase până la brâu, lăsând să i se vadă corpul frumos și se ungea cu un fel de pomadă. Acesta ar fi fost momentul, dar când să intre s-a auzit o bătaie în ușă. Hortensia și-a tras repede capotul pe ea și s-a dus să deschidă. Singură, pentru prima oară de când a cunoscut-o, regina Elisabeta stătea marțială în prag.

-Bună seara.

-Maiestate, a făcut Hortensia o plecăciune.

-Pot să intru?

-Desigur. Regina a intrat demnă, privind cu coada ochiului decorațiunile din cameră. S-a așezat pe canapeaua din fața patului și i-a făcut semn Hortensiei să se așeze lângă ea.

-Să înțeleg că discuția a fost una grea.

-Nici nu-ți închipui. Credeam că acum, la bătrânețe, după atâtea victorii, că lucrurile o să fie mai ușoare pentru această

națiune. Am aflat că, dimpotrivă, va fi tot mai rău. Și nu cred că eu sau soțul meu vom mai putea opri ceea ce vine.

-Maiestate, vă fac un ceai, dacă vreți putem vorbi.

-Ah, nu, m-am săturat de politică. Vreau să mă relaxez un pic. Hai să vorbim despre poezie. Înțeleg că și tu cochetezi cu ea.

-Da, am scris câteva rânduri.

-Am scris și eu la viața mea. Atrăgătoare?

-Așa zic.

-Și literatură, înțeleg.

-Da.

-Ai arătat-o cuiva, literatura?

-Câtorva oameni de la cenaclu, diverși domni din înalta societate, literați, domni care apreciază lucrurile fine. -

-Ahaaaa. Și eu am făcut așa. După cum ai observat, soțul meu nu prea e interesat de poezie.

-Oooo, nu, nici al meu. Mai citește câte una din când în când, dar rar și bățos, nu pune pasiune.

-De-aia am prezentat și eu literatura mea oamenilor care înțeleg ce-i aia. Bine, nu de-ăștia de-aici, sunt regină totuși, dar prin cercurile de la Berlin sau Viena știe lumea de ce pot să fac.

-Am întâlnit odată un poet rus, ceva conte, i-am recitat lui niște poezii o dup-amiază întreagă. E-adevărat, alt material, era și mai tânăr și a rezonat foarte bine.

-Cu poezia?

-Da, cu poezia.

-Ei draga mea, cu timpul, dacă-ți alegi cu grijă oamenii cărora le zici poezii, vei avea parte de mari satisfacții în domeniul ăsta. Sau chiar literatură.

-Da, și literatură, mă gândesc să scriu ceva despre viața doamnelor din înalta societate.

-Daaa? Ce interesant. Și ce știi tu despre viața doamnelor din înalta societate?

-Ei, știi discuțiile, bârfele, intrigile, dar și năzuințele sau temerile lor.

-Aha. Cred că, totuși, nu știi suficient. Mai sunt și alte aspecte, mult mai interesante.

-Ce vrei să spunei, maiestate?

-Știi ce vreau să spun. Asta, poezia, literatura, bârfe, toate par atrăgătoare și fascinante, dar sunt alte lucruri mult mai fascinante. Vrei să-ți arăt?

-Desigur, maiestate, a spus Hortensia și s-a îmbujorat sfioasă de onoarea pe care i-o făcea maiestatea sa regina Elisabeta.

Iar maiestatea sa i-a pus o mână pe umăr și i-a dat încet capotul la o parte, lăsând să i se vadă pielea fină și un sân perfect.

-Maiestate, ce vrei să faceți, a tresărit neconvingător Hortensia Papadat-Bengescu.

-Să vorbim de poezie, n-auzi, și mâna maiestății sale a coborât încet spre sân, apoi a ciupit-o scurt de sfârc.

Hortensia a icnit un pic, s-a îndreptat de spate și a întors capul într-o parte, arătându-și gâtul subțire și alb. Regina s-a apropiat lent și a sărutat-o pe gât.

-Recită-mi ceva.

De după perdele Arghezi avea ochii cât cepele, și i s-au făcut și mai mari când un braț puternic i s-a înfășurat în jurul gâtului și l-a tras atât de puternic la el în balcon că n-a apucat să zică nici măcar un „hâc”.

-Nu pot să zic că nu m-așteptam la tine, poetule, la așa ceva, normal că tragi cu ochiul la budoarul cucoanelor.

-Generale, mai las-o dracului, i-a răspuns șoptit Arghezi furios, ai văzut ce se întâmplă acolo?

-Când stai vreo 30 de ani în jurul maiestăților sale nu trebuie să vezi neapărat anumite lucruri, le mai și deduci. Și nu e domnesc să pândești ca un țânc de 10 ani.

-Păi nu pândeam, mă pregăteam eu să mă bag.

-N-ai tu treabă cu astea, n-aveai o iubită în Ziz-Kaffr, inima și sufletul tău?

-E tocmai în Africa, dumneata m-ai răpit de lângă ea și taică-su vrea să mă omoare.

-Toate aceste afirmații sunt adevărate, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să te mai abții din când în când. Mai ales acum când avem o misiune, în paștele mă-sii de treabă!

-Păi n-ați negociat cu tarabostesul?

-Tarabostesul ne-a băgat mortu-n casă, destul de serios.

Unde-i Racoviță?

-Pe jos pe undeva, prin bibliotecă cu amazoana aia.

-Hai după el.

-Păi și cucoanele?

-Lasă-le dracului de cucoane, Arghezi!

Arghezi a vrut să iasă pe ușă, generalul i-a dat de înțeles că gărzile care mișună pe coridoare nu-s de încredere, așa că au început să sară din balcon în balcon până la terasă să ajungă la Emil Racoviță. Într-una din camere ieșea o luminiță și se auzeau voci înfundate strigând în latină. Generalul dădu să intre pe geam când se opri brusc și-i puse o mână în gât lui Arghezi, să nu cumva să sară și el.

-Nici aici nu putem intra.

-De ce?

-De-aia. Și savantul nostru are o treabă la ora asta.

-Dom'le, ce se întâmplă, ne-au pus ăștia ceva în băutură?

-Posibil.

-Păi și noi de ce nu suntem afectați?

-Tu ești tot timpul afectat de asta, cum ți-ai da seama că-ți arde de bulănit cucoane?

-Păi și dumneata?

-A, nu știai asta despre mine, nu ți-au ajuns la ureche zvonurile? Eu sunt homosexual, frumușelule, a spus generalul și a rânjit cu subînțeleș, strângându-i gura.

În cameră s-a auzit un pocnet care i-a făcut brusc atenți. Ușa fusese dată de perete și în prag se afla, înarmat până în dinți, grănicerul de la intrarea în munte.

-Trabaxes! a strigat Gețiana și și-a acoperit sânii cu pătura în timp ce Racoviță s-a băgat sub ea.

-Gețiana! Trădare! Cu un fiu al Romei?!

-E treaba mea cu cine împart patul!

-Dar e treaba statului când aduci în patul tău un dușman al ei. Of, Gețiana, n-ai vrut să accepți oferta mea. Acesta va fi sfârșitul tău, în sulilele în care nu m-ai lăsat pe mine să mă arunc.

-Ieși afară, Trabaxes, a urlat Gețiana căutându-și flinta.

Dar Trabaxes a intrat țațoș în încăpere urmat de încă doi soldați daci.

-În numele lui Zamolxes tu și prietenii tăi spioni sunteți arestați! Luați-i!

-Ho, bre, stai așa că nu e așa, s-a auzit Arghezi. El și generalul au sărit în încăpere cu mâinile pe arme.

-Omul acela e omul nostru, a arătat generalul spre Racovița ce-și scosese doar ochii de sub pătură.

-Știu, de-aia-l și arestez. Și pe voi, ce bine că ați venit.

Generalul n-a mai răspuns, a ridicat Colt-ul și l-a îndreptat spre capul lui Trabaxes. S-a auzit un pocnet și generalul a căzut la pământ.

-Ce se întâmplă aici? Ce-i cu scandalul ăsta? Garda regală înarmată la mine-n vilă?!

În prag apăruse și stăpânul casei, Rhemaxos Duras, și el înconjurat de gărzi.

-Generale, scuză-mă, a spus acesta și s-a uitat spre Agamemnon. Ți-am zis să nu mai scoți arme la mine-n casă, ăsta a fost unul de-al meu. Ca idee, te-a împușcat prin ușă, că putem vedea prin ele, doar că nu foarte clar. Te doare?

-Numai când râd, răspunse zeflemitor generalul icnind pe podea.

-Rhemaxos, trădătorule, știi că Sfatul Înțelepților a decis să nu discute cu ăștia. Și tu ai trecut peste, aveau dreptate să te suspecteze.

-Termină cu prostiile, Trabaxes, asta n-are nicio legătură cu Sfatul Înțelepților, e din cauză că taică-tu e încă supărat că i-am furat inima preafrumoasei Diurpaneea!

-Era promisă tatălui meu și tu ai încălcat tradiția. Toată viața doar asta ai făcut, ai călcat în picioare regulile și tradițiile noastre și acum ai încălcat decizia Sfatului!

-Mai du-te-n sulți cu tradițiile tale! Două mii de ani de tradiție și ce-am ajuns, tot ascunși, tot pe fugă! Când o să

înțelegeți tu și tac-tu și toți îmbuibății din Sfat că nu fuga e soluția!?

-Nu e singura, Rhemaxos, sfântul rege Decebal ne-a arătat că nu poți fi înfrânt niciodată.

-Nuuuu, poate ajunge tigva ta trofeu în sala tronului criminalului acela!

-Ajunge! Sunteți cu toții arestați!

-Marș, mă, de-aici.

-Rhemaxos, ai maximum 300 de războinici aici. Eu am 3000 care au intrat în davă în ultimele ore. De cum a trecut fii-ta cu spionii pe la poartă, am dat alarma.

Bătrânul a înțeles imediat. A oftat și a lăsat umerii jos.

-Cruțați-o pe Diurpaneea, atâta vă cer.

-Nu, bătrâne, e prea târziu, 30 de ani ne-ai tot vândut povestea cu „n-am furat-o, a ales ea cu inima”. A fost alegerea ei să facă parte din acest cuib de trădători și să facă trădători noi. Vine și ea.

Pentru început au fost bătuți un pic, inclusiv femeile, cu excepția generalului care a fost prima dată vindecat cu performanta medicină dacică și apoi bătut. Au fost duși într-un beci mare și legați cu lanțuri de perete, întreaga misiune, familia Duras, câțiva soldați credincioși ai tarabostesului.

-Ce nu înțeleg, mărite tarabostes, este de ce ne-ai dat afrodisiace în băutura. Că toți aveam chef de barbardeală, a spart tăcerea Arghezi scuipând un pic de sânge.

-E o tradiție a casei, nu v-a spus Gențiana? Noi facem parte din cei care n-au ascultat de Deceneu și nu l-am renegat pe

Bachus. Băutură, orgii și manele, asta facem de fiecare dată când avem oaspeți sau e sărbătoare.

-Manele? Ce-s alea?

-Muzică de ascultat la o orgie, e perfectă, bagă ritmu-n tine.

-Incredibil, și-n cel mai adânc beci din inima pământului tu tot la babardeală te gândești, a icnit generalul.

-Generale, mai scutește-mă. M-ai luat dintr-un beci și m-ai adus într-altul, și singura diferență e că acolo măcar aveam de ce să mor. Aici mor că marele explorator Emil Racoviță a decis să exploreze și peșteri dacice mai strâmte decât alea cu care e el obișnuit.

-Îmi cer scuze, Arghezi, că nu m-am gândit și la tine. Dar când adormi, lasă gura aia deschisă, vreau să explorez până în ultimele clipe ale vieții, știi ce zic?

Arghezi era prea bătut, prea obosit și prea mâhnit să mai răspundă obraznicului de Racoviță. A lăsat capul pe perete și a început să scrijelească mucegaiul cu unghia. Răceala peretelui era plăcută pe obrazul său, a închis ochii și s-a pregătit să viseze.

-Ara Ghezi, Ara Ghezi, nadirul meu iubit, dar sunt aici, a auzit o voce plăcută într-o limbă pe care doar el o înțelegea.

-Și am cu mine și vitejii lui Bahir Hariri.

XII

Preafrumoasă Bendis, cât plânge sufletul dac pentru tine și chipul tău, cum luminezi tu nopțile în cântul imnurilor lupilor închinat ție. Cum dacii te văd rar, ascunși în stâncă, și cum te visează în fiecare noapte adormind sub o

reprezentare a ta, imposibil de slabă, un bec sec și lipsit de personalitate ce stă în tavanul fiecărei dave. Tu, zeiță a nopții, virgină și puternică, ascultă glasul copiilor tăi. Venim spre tine, curând vom simți îmbrățișarea ta eternă.

Gerula al XII-lea, regele dacilor, președintele Academiei de Științe, șeful Sfatului Înțelepților, își termină rugăciunea și ceru să îi fie aduși prizonierii în sala mare a Academiei de Științe, aflată sub observator. Încăperea era imensă și nu-i puteai vedea capetele, iar tavanul nu era opac, ci cumva transparent, difuz, prin el se vedea luna la care tocmai se închinase. Pești se vedeau mișcându-se prin tavan, ca niște păsări bizare.

I-au fost aduși, destul de vineți și înfrigurați prizonierii. A dat ordinul pentru aranjarea sulitelor, câte un snop pentru fiecare trădător. Diversi slujitori se agitau în stânga și-n dreapta să-i îndeplinească dorințele, așa cum se face într-o monarhie serioasă.

-Ah, trădători, clanul lui Rhemaxos Duras și complicii săi supraterani. Bravo, Rhemaxos, tu ești Bastosul nostru, în nemernicia ta, ca un câine turbat, ai mușcat mâna care te-a hrănit, marele regat dac. Ai arătat romanilor calea spre Sarmisegetuza Ultima.

-Ba, s-avem iertare, eu i-am dus la mine la Dudava.

Maiestatea voastră i-ați adus aici.

-Liniște! Cutezi a vorbi în templul sfânt al lui Deceneu!? Sângele tău și al neamului tău nu e suficient să spele rușinea aruncată de tine asupra nobilului popor dac.

-Ăăăă, maiestate, hmmm hmmm, mă scuzați, strigă Arghezi. Noi, ăștia, urmașii Romei, nu am venit aici la trădare, așa că dacă ne scuzați, am dori să plecăm, să vă rezolvați treburile în liniște.

-Îndrăznești să vorbești direct cu mine, piticule, cu Regele Dacilor!?

-Fără supărare, maiestate, în ultima lună am văzut cel puțin trei regi. După un timp te obișnuiești cu ei.

-Obrăznicie romană!

-Da, și-acum ce-o să-i faci, îl omori? comentă și Agamemnon Giurăscu-Buzău.

-Blasfemie! Adresează-te cum se cuvine, stârpitură, sări cu gura un om din preajma regelui dac.

-Da, iertare, eu nu-s ca poetul ăsta, eu știu doar un singur rege până acum, și ăla nu e ăsta, insistă generalul. Regele pufni zâmbind.

-Vezi, Duras, vezi ce ai adus în sânul nostru? Acești golani aroganți, nu s-au schimbat deloc în ultimii 2000 de ani. Păi n-avea dreptate Burebista să încerce să-i ardă? Sau Decebal?

-Hmm, hmmm, eu nu prea cunosc foarte bine istoria acestor locuri, nu-s de pe aici. Să înțeleg că voi între voi vă purtați o pică de acu' 2000 de ani? interveni regina României.

-Pfff, doamnă, romanii n-au fost niciodată decât niște sudiști barbari care ne-au încurcat în misiunea noastră mult mai importantă pentru umanitate decât circurile lor.

-Știu, mi s-a spus, foarte nobil. Arghezi se uită nedumerit.

-Am impresia că voi vorbiți despre ceva ce noi nu știm. Ce mare brânză au făcut lașii ăștia de daci?

-Nimic nu știe piticul, nu-i așa?

-N-am apucat să discutăm, soldații și spionii dumneavoastră ne-au întrerupt.

-Să discutăm ce?

-De ce fugeau dacii și ce fac aici. Aparent, nu de romani.

-Hai nu mă înnebuni. Deci nu vă pasă de romani, nu? Sau români, întrebă apăsător generalul Agamemnon Giurăscu-Buzău.

-Nu, a zâmbit superior regele Gerula al XII-lea.

-Aoleu! Păcatele mele, râse la fel de superior Giurăscu-Buzău. Păi și ce facem cu Galerius, domnule?

-Ce Galerius?

-Păi nu era el unul de-al voștri? N-a fost el împărat, nu s-a bătut cu perșii? N-a luat Armenia înapoi de la el? N-a fost el ăla care prigonea într-o veselie creștinii?

-A fost un mutant, nu avea permisiunea noastră!

-Aoleu! De-aia voia să redenumescă imperiul roman în imperiul Dacic, nu? A murit la 61 de ani, nu e ca și cum v-ați opus serios lui. N-aveați radio de-ăsta deștept pe vremea aia, sau ce?

-Asta-i propaganda creștină a lui Lactanius!

-Mvai! Dar Regalianus care pretindea că e urmaș direct de-al lui Decebal? Dar Aureolus, Claudius al doilea, Quintilius, Probus, Maximian, cam mulți pretendenți daci la tronul Romei pentru un popor căruia nu-i pasă.

-Aceia nu erau de-ai noștri. Războinici din populația rămasă la suprafață.

-Oooo, dar să nu uităm pe cel mai important, poate, domnul împărat Aurel, cel care s-a retras de-aici. Parcă și el era născut în zonă, în Dacia, nu?

-La suprafață!

-Și convenabil a aranjat, cu toate că se pricepea cu cuceriri, vezi Palmyra, să se retragă imperiul de-aici. Avantaj voi, căroră nu vă pasă. Câți daci au rămas la suprafață dacă Traian a luat 500.000 de sclavi? Câți daci erați pe planetă de au rămas atât de mulți!?

-Piticule, nu înțelegi nimic, imperiul vostru de rahat nu e problema noastră. Tot ce doream e să fim lăsați în pace, că avem războaie mai mari de dus.

-Ha, cu cine? Cu băutura?

-Generale, interveni regina. Lasă-l.

-Maiestate, discutăm pe chestiuni pe care nu le stăpânesc în totalitate. Din ce știu eu, ăștia au fost niște manșogari tot timpul, am învățat istoria imperiului roman la școala militară. Mi se pare penibil să ne omoare oamenii peșterilor, zău!

-Generale, mai ții minte când s-a apucat poetul nostru Ion Arghezi să vorbească de marțieni și alte creaturi din spațiul cosmic?

-Da, era prăjit.

-Ei bine, nu e chiar așa. Dacii au dus un război mult mai important, mai exact au pierdut un război mult mai important.

-Ce?

-Piticule, nu înțelegi nimic, că gândești ca un pitic, comentă sentențios regele. Lumea asta nu e singură, e face parte dintr-o sumedenie de luni agățate pe cer, puse ca și lumea noastră de Sabazios, marele călăreț. Și la fel ca voi, romanii, și ei tânjesc la bogățiile noastre! Și-au venit aici, din cer, călătorind pe dragoni de foc și moarte, cu arme cu rău, cu sulite magnetice, scuturi kinetice și coifuri electrice. Și ne-am

luptat cu ei bărbat cu bărbat și am plătit prețul. Bravul nostru rege Burebista a căzut în luptă, s-a sacrificat strivind inima de radiații a dragonului lor cu mâinile goale.

-Burebista a murit asasinat de câțiva nobili.

-Nu-i așa? Că nobilii noștri se gândeau să-l omoare pe Burebista exact când se pregătea el să dea atacul final asupra Romei, când asasinarea lui Cezar era deja rezolvată. Hai să nu câștigăm războiul cu ăsta și să devenim cel mai puternic imperiu de pe planetă și să-l omorâm pe ăla care a făcut statul dac. Nu te-a doborât niciodată logica poveștii ăsteia, „generale”?, întrebă sarcastic regele. După acel atac a trebuit să schimbăm foarte serios prioritățile noastre.

-Ce zici, Arghezi, că tu le ai cu astea. Ciuperce, nu? întrebă generalul.

-Da, nu știu, halucinații de-astea n-am avut nici eu. Mă rog, am avut, dar nu le-am luat în serios, știi ce zic?

-Domnule Arghezi, vă garantez că nu minte, spuse regina.

-În anii ce au urmat, continuă regele, am folosit din ce ne-a rămas din dragonul lor să ne dezvoltăm știința și tehnologia. Am construit sub ceea ce voi numiți „Retezat” numeroase observatoare. Voi vedeți doar lacurile, nu și telescoapele de sub ele. I-am căutat pe invadatori și i-am găsit. Și-așa am aflat că vin din nou, și nu eram pregătiți pentru asta, de-aia noi ne-am băgat în munți și pe voi în mama voastră.

-Vrăjeală, insistă incredul Arghezi.

-E, dacă tot urmează să plecați spre Zamolxe, de ce să nu vă arăt. Quintus, dă-mi o imagine, te rog, ordonă regele omului de lângă el. Acesta scoase un dreptungi cu butoane dintr-un buzunar și apăsă pe un buton.

În imensa peșteră se auzi un hureit surd, apoi tavanul începu să tremure. Numeroase diafragme ce înconjurau tavanul se învârtiră, peștii din tavan dispărură și imaginea lunii deveni și mai clară. Apoi imaginea se schimbă și apărură Jupiter, imens și rece, Saturn cu inele sale, difuzul Neptun și apoi spațiul, negru și întunecat încât bezna se lăsă urât în toată încăperea.

-Mută pe releul de lângă centură, ceru regele dac.

Apărură alte sisteme solare, super-nove și găuri negre, comete și grupuri de asteroizi, planete bizare lipite una de alta, sori binari, piatră și apă și foc și-ntr-un final iar beznă. Doar câțiva pistrii cenușii în noaptea absolută.

-Mărește aici.

Imaginea deveni mai clară, pistrii mai mari. Pe măsură ce se măreau forma lor devenea tot mai clară, un fel de capete de dragoni, cenușiu închis, aproape negru.

-Am ajustat un pic imaginea, dragonii sunt negri aproape complet. Când a venit primul în Carpați nici nu l-am văzut. Noroc cu lupii care ne-au avertizat cu urletele lor, frații noștri, copiii lui Bendis, mama noastră.

Erau sute sau poate mii de dragoni de metal negru.

-Vin spre noi. Ția, primii, au fost doar niște iscoade. Abia i-am omorât. Țstora nu le putem face față sub nicio formă, nici la 2000 de ani după, cu tot avansul nostru tehnologic.

-Le ia 2000 de ani să vină?

-Poate și mai mult. Nu știi cât de departe sunt celelalte lumi de noi, la vieți distanță. Știm din comunicațiile trimise de iscoade și din estimarea traiectoriei că aici vin.

-Și ce naiba vor, izbucni Arghezi, ce naiba e atât de important de merită să faci o călătorie de 2000 de ani pentru asta?

-Cum ce? Ce-ați vrut și voi! Bogățiile dacice!

-Da, scuze, vă garantăm că noi n-am venit pentru asta, așa că lăsați-ne să plecăm.

-Spionii mei spun contrariul. Regele vostru chiar a menționat asta în discuțiile de la Sinaia, că nu vrea să moară sărac. Cam asta e soarta rezervată romanilor care vin aici să tânjească după bogății nemeritate.

-Dar nu trebuie neapărat să te bați cu ei.

-Poftim?

-Nu trebuie neapărat să te bați cu ei. Nu orice problemă are ca răspuns războiul, ce nu vă e clar, vorbi calm generalul. Poate ar fi fost bine să fi învățat ceva de la Traian, celălalt care v-a bătut, nu doar de la călătorii pe dragoni.

-Ce să învățăm de la primitivul ăla fără viziune?

-Că nu toate se rezolvă cu omor și război. Era un general puternic în armata romană, poate cel mai puternic. Ar fi putut să se aleagă împărat, să încerce o lovitură de stat, cam ca Cezar, nu? S-au mai făcut, n-ar fi un caz rar. Dar, nu, a avut grijă să fie „adoptat” de Nerva. Și-uite-așa a devenit împărat fără să omoare pe nimeni, fără să enerveze pe prea multă lume. De-aia în vârful columnei ăleia era el și nu vreun Decebal de-al vostru. El e mai jos, își taie gâtul.

-Nu știi ce vorbești.

-Nici tu. Diferența e că noi avem ceva obișnuință cu invaziile. De când s-a fondat Roma numai invazii am avut, de la

cartaginezi la vizigoți la otomani, știm cum e. Și, uită-ne, tot aici, cea mai veche și importantă civilizație a lumii, mai ciunțiți, mai urâți, dar încă aici. N-am fugit, era ușor să fugim, cred că știi cum e. N-am fugit nici când a plecat Aurel al vostru, nici când au tot venit unii și alții peste noi. Și nu ne-a distrus nimeni, cel puțin nu suficient.

-Sper că te ajută credința asta să treci mai ușor spre celălalt tărâm. Că în seara asta, aici, se termină și povestea asta cu fuga voastră.

-Ba nu!

-O să ne oprești tu?

-Eu și cu vitejii lui Bahir Hariri.

Și un urlet puternic a cuprins întreaga încăpere și călăreți înfășurați în pânze negre, ca niște mumii ale diavolului, cu iataganele scoase și flinte în aer au năvălit de prin tuneluri și încăperi, atacând frenetic.

Și-n seara aia de 29 martie 1909 s-a aflat și răspunsul la întrebarea „Cine ar câștiga dacă s-ar bate dacii cu arabii din Eritreea italiană în inima muntelui sacru Kogaionon?”.

Au fost dacii. Dacii au câștigat.

XIII

Tavanul și stalactitele, pietre, bucăți de oameni care săreau în toate direcțiile, urlete și pocnituri, inconfundabilul sunet al gâtului de ghiaur tăiat de iatagan, mirosul înecăcios de bobina arsa, toate coboară peste Arghezi și le simte deodată complet. În brațele sale este Adeen, și Adeen este rănită mortal.

-De ce ai venit, Adeen, de ce? Povestea noastră trebuia să se termine.

-Nu te-ai uitat odată înapoi.

-Ți-aș fi făcut un semn, după plecare, dar ce-i un semn din umbră-n depărtare?

-Voiam să pleci, voiam și să rămâi, a horcăit Adeen și a scuipat sânge.

-Am ascultat de gândul cel dintâi.

-Nu te oprise gândul fără glas?

-De ce-am plecat? de ce-aș mai fi rămas?

-Că te iubeam.

-Dar tatăl tău mă voia mort.

-I-aș fi schimbat inima.

-Inima lui e de piatră, a ta abia mai bate.

-Ara Ghezi, qalbi, vânt al deșertului, sărută-mă.

Și Arghezi s-a aplecat și-a sărutat-o, primind ultima ei suflare.

O trăsese într-o încăpere laterală ce dădea din sala centrală și-acum plângea încetișor. În vaietul de bătălie de-afară nu-l auzea pe generalul Agamemnon care-i urla la ureche:

-Ioaneee, Ioaneeee!

-Lasă-mă...

-Ioane, hai să ne cărăm rapid și să le luăm și pe femei că ne omoară ăștia. Parcă planul era să evadăm, nu-i așa?

-Duceți-vă voi. Eu o să mai stau un pic.

-Mai stai un pic, mori. Și nu ăsta era scopul. Scopul era să facem o diversiune, să scăpăm noi. Asta a fost planul de la început, ai fost acolo când l-am discutat!

-Ce?

-Ioane, ai văzut armele ăstora? Ne nimiceau și dacă erau 30 de inși. Factorul surpriză cu eu ninja funcționează o singură dată. Trebuia o diversiune, femeia și războinicii ei urmau să moară, credeam că știai asta.

-Ești nebun? Ai trimis-o pe femeia asta la moarte intenționat?! Criminalule!

-Uiți că eu sunt general de armată! Activ. Ce omor în numele țării nu e crimă, dacă faci parte din ea, înțelegi?

-Ești bolnav la cap.

-Dimpotrivă, sunt extrem de lucid. Din punctul meu de vedere regina e importantă pentru țară, că nu e doar femeia lui Carol, ea e și șefa mai multor grupuri și organizații care fac țara asta să funcționeze, societățile alea filantropice, preocupările ei cu tradițiile și porturile, mecenatul literar, are pile, relații, lucruri de-astea, e importantă. Nu poate să dispară așa brusc, își pune lumea întrebări, e semn de slăbiciune.

-Ai sacrificat sute de pioni pentru o regină.

-Nu-s pionii mei. Și-n plus, trebuie să vă scot și pe voi de aici. Că sunteți români, și eu am jurat să apăr pe ăștia ca voi, românii, și trebuie să vă apăr, înțelegi?

-Ești incredibil de prost!

-Nu, tu nu vrei să înțelegi. Eu chiar cred în lucrurile astea. Știi de ce? Că au funcționat! A fost o meserie frumoasă, am avut multe satisfacții ca militar. Am văzut locuri la care tu nu visezi, frumuseți incredibile și irepetabile și orori care te-ar face să vomiteți sânge. Și știi de ce? Pentru că am crezut în asta și am luat-o în serios, când regele mi-a oferit talismanul de seriozitate viața mea s-a schimbat. Nu a fost aventură în care să nu fi câștigat ceva. Și generalul și-a atins cu un pumnal

ochiul de sticlă, făcând un clinchet și rânjind satisfăcut.
Arghezi oftă epuizat.

-Te felicit, generale, ești cel mai bun. Acum, că mi-ai distrus și viața mea, m-ai răpit din Africa, mi-ai omorât iubita, lasă-mă să mor, sau omoară-mă, dar taci te rog din gură că nu mai suport.

-Dar de ce să mori, nu mai ai pe femeia aia din Paris cu copilul tău?

-Aia nu vrea să aibă de-a face cu mine, de ce crezi că a fugit acolo cu copilul? Mă vede ca un monstru dement, a fugit de mine, că trăia cu spaimă lângă mine. Îi mâncam zilele. Ce crezi că căutam în Africa? Exploram monstrul ăla dement, voiam să văd cât de animal pot să fiu, cât de nenorocit, bandit și tâlhar pot să fiu, cât de josnic!

-Deci tu te duci în Africa să omori berberi că s-a uitat urât o femeie la tine și eu sunt ăla nebun?

-Nu înțelegi! Adeen a fost cea care m-a salvat, era un pansament pentru mine.

-Păi era doar un pansament. Ar fi fugit și ea după câteva luni cu tine, sau poate ani. Tu tot monstru erai și când ai dat de ea, n-ai schimbat nimic, n-avea cum să meargă. -Nu trebuia să moară.

-Dacă nu erai un monstru nenorocit și egoist, nu murea. Dar tu explorați cât de josnic poți fi în Africa. Ei, uite, atât de josnic.

-Omoară-mă, generale, și încetează cu astea! Generalul a zâmbit, a supt zgomotos un obraz și-a răspuns scurt:

-Nu.

-De ce? Sunt îngrozitor și n-a mai rămas nimic din mine, trebuie să mor.

-Ba, a mai rămas ceva. Ți-a mai rămas cuvântul ăla pe care mi l-ai dat.

-Ăla nu valorează nimic!

-Acum tu vorbești prostii. Cuvântul ăla te-a adus în inima Carpaților într-o rețea de orașe subterane secrete locuite de daci extrem de avansați tehnologic. Mai știi pe cineva care să fi reușit asta doar cu o promisiune, câteva cuvinte?

-Dar am pierdut atât de mult!

-Pentru rezultate mărețe, sacrificii mărețe. Roma a renăscut și mai puternică din propria cenușă. Spiritele puternice se călesc în focul cel mai aprins. Mai am citate de-astea până leșini, că a trebuit să le învăț la Academia Militară și mă asculta, Carol, știi cum e să te asculte regele țării la teme?

-Nu mi-a rămas nimic!

-Ba da, ți-a rămas cuvântul, și am stabilit că ăla e important și extrem de puternic. Genul ăsta de cadou mi l-a făcut și mie regele, când eram puștan. Fiind copil a fost mai ușor să mă modelez. Tu, om în toată firea, a fost mai greu, a trebuit să o facem prin traumă.

-Și ce fac acum?

-Te reconstruiești având cuvântul ca scop principal. Te ocupi de cuvinte, aparent îți plac, e sportul tău preferat, jonglezi cu ele, spui povești, auzi muzica lor, ești bun. Și-acum trebuie să scrii povestea cu ce s-a întâmplat aici, sincer, gândește-te bine de tot, caută în sufletul tău: știi pe cineva mai bun decât tine care poate s-o scrie? Arghezi s-a ridicat în picioare învins, plin de lehamite.

-Fie... Să mergem.

-Și, cine știe, poate într-o zi o să fii atât de bun la cuvinte că o să câștigi un premiu literar sau ceva.

Poetul s-a uitat amplu în jur, pe câmpul de luptă, unde ultime pâlcuri de viteji mureau glorios, sub lupa din cer care înfățișa mii de dragoni negri de tablă venind amenințător spre Pământ și a rânjit disprețuitor.

-Zici? Cam mult.

-Cam mult? Scuze, am exagerat și eu.

S-au pus la pământ și au pornit târâș spre o altă gaură în stâncă, unde se ascundeau Racoviță, regina și Hortensia Papadat-Bengescu.

-Apopo, ce mă tot iei pe mine, Hortensia nu poate să scrie ea povestea?

-Băi, serios, ai citit ce scrie femeia aia?

-Am citit, e simpățicuț, curge un pic.

-Dar nu aude.

-N-aude.

-N-are ritm în treaba asta, e prea chițibușară.

-Lucrează mult la frază.

-Se simte transpirația...

-Se simte munca, e nasol, nu vrei să vezi așa ceva.

-Trebuie să pară ușor, nu-i așa?

-Trebuie. Trebuie să pară că și tu ai putea scrie treaba aia, că atunci e a ta, ți-o asumi și-ți place. Vezi la Eminescu ce simple par alea ale lui.

-Uite de-aia te frec la cap pe tine, poetule. Au mai mers vreo câțiva metri și Arghezi a vorbit din nou.

-Și încă ceva, generale, nu știi dacă ți-am spus, dar acum nu suntem iar prieteni. Cu prima ocazie o să te omor.

-Ar fi păcat să nu încerci. Dar te asigur că sunt mult mai pregătit ca tine la orice fel de luptă corp la corp sau cu arme.

-Poate cu armele tale. Dar nu m-ai bătut matale la cap cu cât de puternic e cuvântul? Cu ăla o să te omor.

-Ha! Atunci o să vezi ce frumos e când folosești puterea asta a ta imensă pentru rău. Îți garantez că n-o să-ți placă.

-Dimpotrivă, va fi o plăcere deosebită, te asigur. O să savurez momentul.

Până să ajungă la ceilalți generalul a trebuit să mai lichideze doi războinici daci pe parcurs, folosindu-se doar de un revolver, în timp ce Arghezi stătea degeaba, lipsit de inițiativă. Regina era un pic impacientată.

-Generale, mai durează?

-Maiestate, după ceasul meu, zece minute am zis, zece minute am făcut. Trebuia să-l recuperăm și pe poet.

-Bun, și-acum, care-i planul?

-Eu zic să fugim de-aici rapid, și să folosim o trăsură de-aia electrică de-a lor.

-Știi s-o faci să meargă?

-Maiestate, spuneai că ați văzut de-asta electrică la Berlin. Ne bazăm pe domnia ta. Profesorul Racoviță se pricepe la peșteri, de-aia l-am și luat cu noi. Ne arată el drumul.

S-au adunat și au plecat, din nou, de-a bușilea spre una din căruțele electrice ce zăceau la intrarea în sală. S-au cățarat rapid într-una și au început să se uite la ea pe toate părțile.

-Asta merge singură, n-avem cum s-o mânuim.

-Termină generale, astea electrice sunt mașini foarte simple. Trebuie să fie niște sârme pe-acolo, le cuplezi și pornește.
-Și direcția?
-Tot cu sârme!

Generalul a tras vreo două ture de mașină până a descoperit un panou, aflat în față, pe care l-a deschis cu cuțitul. Înăuntru, așa cum promisese regina, sârme.

-Și-acum? Hortensia izbucni nervos.
-Doamne, ce mocăit ești, generale, dă-te la o parte, a strigat femeia și s-a băgat cu nasul în cutie și a început să tragă sârme la întâmplare și să le lege una de alta. Mașinăria începu să se hâțâne, ba înainte, ba înapoi, roțile se rotiră toate, inclusiv cele din spate. În câteva minute Hortensia a descoperit cum să manevreze trăsura.

-Toată lumea sus, hai să mergem.
-Profesore, prinse glas Arghezi odată ce s-a văzut în mașinărie, sper că știi să navighezi prin peșteri, e o întregă știință la mijloc.
-Băiete, eu am inventat știința asta. Cred că o să mă descurc.

Și fără nici un zgomot au demarat rapid înspre întuneric.

XIV

Trăsura electrică se hurducăia și zmucea în toate direcțiile, pentru că era condusă de trei persoane, Racoviță cu indicațiile, Bengescu cu sârmele și regina cu condusul, că doar de-aia e regină. Mai în spate Arghezi și generalul

Giurăscu-Buzău stăteau într-o rână cu armele scoase, în caz că urmau să aibă urmăritori.

Și, într-adevăr, dacilor nu le luat prea mult timp să se prindă că au dispărut prizonierii care contează și să pornească în urmărire. Partea bună e că trăsurile electrice circulau cam cu aceeași viteză maximă și n-ar fi reușit să-i ajungă niciodată, dacă nu mergeau pe bâjbâite, după intuițiile lui Racoviță.

-Profesore, ne mișcăm și noi mai coerent pe-aici? Că am impresia că ne învărtim în cerc șiăștia ne cam ajung.

-Generale, dacă tu crezi că te descurci mai bine în teritoriu inamic cu experiența ta, te rog, treci aici și explică-ne pe unde să mergem.

-N-am cum, busola nu-mi merge de când am intrat în munte.

-Atunci taci din gură și mai împușcă dintre ei, parcă la asta te pricepi.

Generalul și-a verificat Coltul și a oftat dezamăgit. Mai avea trei gloanțe.

-Cum stai?, l-a întrebat pe Arghezi.

-Mai am vreo două boabe, a confirmat și acesta sărăcia.

-Neplăcut moment. Am impresia că n-o să ne fie ușor în următoarea oră.

-Ei, generale, parcă erai mai optimist mai devreme. Nu ziceai tu că ne salvezi pe toți, că asta e datoria ta? Uite, ai ocazia s-o faci.

-Și cum îți închipui că aș putea face asta?

-Nu știu, tu ești strategul militar. Dar, pe timp, că tot stai cu ceasul ăla agățat de tine ca de icoane, cât mai avem până la ieșire?

-La dus am făcut trei ore. Am mers cam o oră în direcția care trebuie, presupunând că profesorul ne-a dus unde trebuie. -

-Bre, nu mai cârâiți acolo în spate!

-Iertare domnule Racoviță, calculam niște lucruri. Așadar, mai avem două ore, ăștia sunt imediat lângă noi. Ar trebui să facem ceva, o diversiune, să-i mai întârziem un pic.

-Corect, ar trebui. De fapt, matale ar trebui să faci o diversiune, cum ai zis, ești foarte bun la bătaie.

-He he he, ce faci poetule, încerci să mă omori?

-Ei, să nu exagerăm. Nu te-aș vrea mort chiar acum, că trebuie să scăpăm de-aici. Dar, da, n-am uitat promisiunea aia.

Generalul tăcu și începu să-și mestece barba nervos. Arghezi însă, continua să trăncănească.

-Nu te-ai întrebat niciodată de ce a dispărut statuia lui Traian de pe Columnă?

-Au furat-o, dracu știe. A fost un papă care se credea mai deștept și l-a pus pe sfântu Petru acolo.

-Da, au înlocuit un personaj istoric, real, cu unul imaginar. Că sfântu Petre e mai mult o metaforă decât un om real. Și ăla are altă problemă, că nu e prietenul lui Iisus, altă poveste.

-Ce vorbești tu acolo?

-Păi în Evanghelia după Matei Iisus îi zice „*ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri*”. Ori ăsta pe pământ s-a prefăcut că nu știe cine-i Iisus când l-au arestat, așa că atunci când a ajuns în Rai și Iisus s-a prefăcut că nu-l cunoaște.

Poate de-aia l-au și pus sus pe Columnă, poate-l vede Iisus și își aduce aminte de el.

-Bine, bine, dar de ce l-au dat jos pe Traian?

-Păi tocmai de-asta, că era un om real. Un erou între noi. Știi ce neplăcut e să ai un erou real în preajma ta?

-Ce zici, poetule, pe-asta n-am mai auzit-o.

-Ba ai auzit-o de sute de ori, parcă v-au predat istoria antică la școala militară. Niciun erou nu stă printre oameni, că prin ăia ciudă pe el. Nu suportți să fie cineva atât de bun lângă tine, îți aduce aminte tot timpul de cât de nevolnic ești tu. Iisus e cel mai bun exemplu, îți dai seama cât i-a enervat pe ăia doar că a zis niște lucruri și era foarte bun la toate? Ai tras o viață întreagă de năvod ca pescar, ai înfruntat pericole, ai cicatricile care s-o dovedească și vine fiul tâmplarului călcând pe apă să te scoată de-acolo. Umilitor!

-Nu e adevărat, lumea admiră eroii.

-Doar dacă sunt morți. Și dacă nu-s prin preajmă. Cezar a fost interesant și iubit de popor, dar când a stat prea mult la Roma a fost lichidat. Marcus Aurelius, poate cel mai deștept dintre toți, abia de a călcat pe-acolo. El scria meditațiile de pe câmpuri de luptă. Stai prea mult printre civili, te omoară ăia.

-Spui prostii.

-Da, și încă nu am vorbit de Agamemnon, nu, numele tău de general-erou. Ții minte cum a murit ăla?

-L-a asasinat amantul nevestii.

-După ce a cucerit Troia. Erou, a scris lumea de el, una din primele scrieri. Erou acolo, mort acasă. De-aia l-au dat jos pe Traian, că nu-l mai suporta lumea de cât de bun era.

-E și asta o idee. Cred că ar trebui să cobor și eu acum, că am una și mai bună. Maiestate, rogu-vă, opriți un pic trăsura.

Regina s-a întors uimită.

-N-avem timp, generale.

-Nu, nu, voi mergeți mai departe, eu rămân aici. Cred că vă pot da o oră avans.

-Generale, nu se pune problema, nu rămâne nimeni în urmă.

-Dacă nu-i țin un pic în spate nu scapă nimeni.

-Nu! Îți interzic. Ca regină îți ordon să încetezi cu această idee.

-Maiestate, cu tot respectul, ca militar, soțul dumneavoastră e cel care-mi poate ordona, că el e șeful armatei. Și el m-a ordonat să vă aduc înapoi nevătămată. Nu neapărat și pe mine. Hortensia, oprește drăcovenia!

Hortensia Papadat-Bengescu privi nehotărâtă la regină, la general și apoi din nou la regină.

-Dacă te întrebi pe cine să ascuți, răspunsul e simplu.

Maiestatea sa e suveranul țării, eu sunt ăla care mai are trei gloanțe în pistol. Trăsura s-a oprit și generalul a sărit vioi și vesel jos.

-Generale, te rog ca prieten, răzgândește-te!

-Maiestate, ca prieten, înțelegeți că trebuie să fac asta. E singura soluție. I-a făcut cu ochiul lui Arghezi.

-N-a fost poetule asta, oricum o făceam, nu poți s-o pui la palmares.

-Crezi că asta a fost?

-Nu?

-Iar gândești ca un militar. Eu gândesc ca un literat. Te-am omorât deja, mi-am propus să nu scriu nimic despre tine, niciodată. Nimeni nu va ști că ai existat.

-Mă mai știe lumea pe ici pe colo.

-Ha, te bazezi prea mult pe memoria lumii. Lumea uită imediat, peste o generație vei fi doar un mit, o poveste pentru

copii. Eu nu-s Apollodorul tău, n-o să-ți fac vreo columnă. Profesorul nu se ocupă de de-astea, pe Hortensia n-o s-o citească nimeni, că știm nivelul ei, iar maiestatea sa nu va putea povesti asta fără să dea niște detalii care ar pune în pericol întreaga țară. Și n-ai vrea asta, generale.

-Maestre, jos căciula, ai întors-o bine. Mai ai mult de trăit, sper, și vei vedea binele pe care ți l-am făcut. Poate te răzgândești.

-Tu nu te răzgândești acum, e o prostie ce propui!

Generalul a zâmbit și și-a scos ceasul din buzunar, admirând inscripția de pe capac.

-Știi ce scrie aici?

-Nu e cale ușoară de la pământ la stele?

-Exact. Și știi de ce? Dacă era ușor, o făcea toată lumea.

Hortensia Papadat Bengescu s-a apropiat încetisor și l-a luat de mână pe general.

-*Opta ardua pennis astra sequi*. -Ce înseamnă asta, a întrebat Agamemnon care tot nu se obosise să învețe latina.

-Ai aripile întinse și vrei să zbori spre stele.

-Ha! Hortensia, frumoasă domniță, să-i aduci aminte reginei când ajungeți sus să-ți povestească ceva. Eu m-am prins de mult, Maiestatea Sa știe, ăștia încă nu, dar nu contează. A, și nu știi totul despre mine, a zâmbit în continuare generalul și și-a atins ochiul de sticlă cu pumnalul.

Dar de data aceasta a înfipt pumnalul în ochi și și l-a scos cu totul. Apoi a tăiat ochiul în două semisfere și a scos de-acolo o bombonică.

-Cum spuneam, vă pot oferi o oră avans. Spațiul în tunelurile astea e mic, pot să-i rezolv.

Arghezi s-a uitat pentru prima oară cu simpatie la general. Aproape că-i părea rău că rămâne în urmă. S-a uitat cu simpatie la omul care stătea drept și optimist cu o bomboană în mână, scoasă din ochiul său de sticlă. I-a pus mâna pe umăr fără să se gândească, cu prietenie.

-*Semper vincit*, generale Agamemnon Giurăscu-Buzău. *Semper vincit!*

-Știi ceva, Ioane? Poți să-mi zici Gigi.

Și generalul Agamemnon le-a făcut cu mâna celor din trăsură, a înghițit pastila și a zâmbit pentru ultima dată. Venele au început să i se umfle pe gât, ochii i s-au aprins și un fel de lumină difuză a început să-i izvorască din piept. Încetul cu încetul generalul a devenit tot mai luminos, apoi s-a întors cu spatele și a început să fugă spre dacii care-i urmăreau prin tunel.

Cronicile dacice nu dau foarte multe detalii despre confruntarea între războinici și general. Din arhivele păstrate avem câteva informații sumare. Aparent Agamemnon a apărut ca o flacără în fața dacilor și a salutat cu „*Ce faceți, micuților, primiți cu Imperiul Roman?*”, după care a urlat „*Kiaaaii!*” și s-a năpustit asupra lor. Lupta este descrisă cel mai bine de poetul dac Dicomes (1879-1944), care a scris celebrul vers „*Și vreme de un ceas ne-a bătut moldoveanul ăla de ne-a făcut mucii hățuri*”. Cronicile mai menționează că „*moldoveanul*” a fost capturat în cele din urmă și depus într-un câmp de stază sub Zurobara, pentru studii ulterioare, dar asta e altă poveste.

Cei rămași s-au urnit cu greu, marcați de dispariția omului care părea că tot timpul știe ce are de făcut. În tot restul drumului liniștea a fost spartă doar de ecourile urletelor dacilor din tuneluri, semn că Agamemnon făcea ceea ce promisese că va face. Mai erau câțiva zeci de metri până la intrarea în Kogaionon când regina a făcut semn să oprească trăsură.

-Ce se întâmplă?

-Războinici. Sunt câțiva care păzesc poarta. S-a terminat.

Racoviță s-a hobot în semi-întuneric.

-Ah, e în regulă, sunt de-ai noștri.

-Ce înseamnă „de-ai noștri”?

-E Gențiana și ceva oameni de-ai lui Duras. Sper că sunt de-ai lui, cel puțin.

Într-adevăr, la poartă era Gențiana Duras cu câțiva oameni fideli clanului.

-Nu plecați, unde plecați?

Arghezi a simțit nevoia să preia inițiativa, acum că generalul dispăruse.

-Doamnă, tot respectul, dar aici nu e de stat. Regele dumneavoastră vrea să ne omoare.

-Regele poate fi înduplecat! Și nu va mai conta odată ce vom pleca cu toții la Bendis.

-Ce-i aia?

-Plecăm spre Lună! Acesta a fost planul. Acolo ne vom putea ascunde mai bine în caz de invazie, barbarii din stele vor Pământul. Pe Lună vom putea să construim dave și mai ascunse, și vom avea un loc în apropiere de unde să pregătim o contra-ofensivă, vom putea desfășura misiuni în lumea lor.

-Doamnă, durează trei săptămâni să ajungi în America, ce tot spui acolo!?

-Cu tehnologia voastră primitivă, da! Cu ce avem noi, două zile! Am avut mii de ani să extragem tot ce se putea din dragonul de fier. Luna ne-a fost prieten și paznic întotdeauna, ea este mama lupilor, lupii ne-au avertizat primii de invazie. De-aia am și vrut să vină regele, vă luam pe toți cu noi. Tatăl meu încă are o navetă, avem loc pentru tot clanul și musafiri.

-Tatăl dumitale va fi mort în curând.

-E un om puternic și are destulă susținere. A scăpat de tentativa asta de asasinat, în curând va fi noul rege. Are și el un plan, zilele lui Gerula sunt numărate. Regina Elisabeta a României a coborât calm din trăsură și și-a arătat intenția de a pleca spre ieșire.

-Îmi pare rău, doamnă, dar noi nu suntem ăia care să fugim de pe pământul strămoșesc. Pământul strămoșesc se apără, că el ne-a dat viață și hrană, și Dumnezeu ni l-a dat în stăpânire. Nu putem să renunțăm la cadoul ăsta, e singurul pe care l-am primit de la Dumnezeu.

-Maiestate, vorbiți discuții, domnia voastră nici măcar nu v-ați născut în România. Strămoșii dumneavoastră sunt în Germania, a comentat tăios Gențiana.

-Strămoșii mei, da. Dar urmașii mei vor avea strămoșii aici, în țara asta pe care-o facem.

Femeia dacă s-a uitat, ca ultimă speranță, spre Racoviță.

-Emil, tu înțelegi miza, da?

-Înțeleg, iubito, dar regina are dreptate. Nu putem fugi cu voi. Voi fugiți de mii de ani, nu asta e soluția, sper că vezi și tu. Nu ne ascundem în peșteri.

-Ești tot timpul adânc în peșteri, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine.

-Da, dar eu mă duc acolo să descopăr viață. Și-am descoperit-o, de multe ori. Aici e prima oară când am descoperit și frică. Asta nu place niciunui dintre noi.

XV

Regele Carol a ascultat raportul sumar al expediției de cum au intrat pe poarta castelului.

-Din estimările voastre, care sunt șansele ca generalul să mai fie în viață?

-Maiestate, cu tot respectul, o fi fost generalul bun, dar nu era Dumnezeu. Ne-a dat o oră, așa cum a promis, dar n-are cum să fi scăpat.

-Am înțeles. Atunci eu mă voi retrage în biroul meu și voi aștepta un raport complet.

-Maiestate, ar mai fi niște lucruri de discutat.

-Nu, nu înțelegeți. Acel om pe care l-ați cunoscut voi câteva zile mi-a fost mie apropiat și camarad zeci de ani. Un rege este singur, extrem de singur, nu suntem mulți, și nu sunt mulți oamenii pe care-i poți considera cu adevărat prieteni. Noi ne înjunghiem în familie în casele noastre nobiliare. Să ai un prieten adevărat ani de zile e un dar rar pentru unul ca mine. Așa că vreau să fiu un timp singur, să încerc să-mi

vindec un pic această rană. Mă simt un pic slăbit. Continuați între voi.

Și până regele n-a părăsit curtea castelului, cu fiecare pas auzindu-se extrem de clar în aerul rece și umed de la Sinaia, nimeni nici măcar n-a respirat. Regina i-a invitat pe ceilalți în camera de ceai.

-Haideți, serviți un ceai și să încheiem un pic tărașenia asta.

-Desigur Maiestate.

-Maiestate, dacă-mi permiteți, eu aș dori să fiu cât mai depărtat de locul acesta, m-au stresat teribil ultimele zile, a intervenit oarecum obraznic Racoviță.

-Bine domnule, să începem cu dumneata. Vă mulțumim pentru contribuția la expediția noastră, dar n-o să vă jignim cu bani.

-Firește.

-Dar vorbim cu oamenii noștri și o să vă sprijinim să faceți un institut de biospeologie pe-aici, primul dacă se poate. N-o să fie de pe azi pe mâine, dar o facem, în 3 ani aici în România va fi institutul dimitale de speologie.

-Mulțumesc Maiestate, e mai mult decât mă așteptam.

-Știu. Poți să pleci.

-Pot să plec și eu? a încercat Arghezi.

-Nu, dumneata mai stai, că mai avem ceva de vorbit ca între noi, literații.

Racoviță a plecat făcând piruiete și plecăciuni, fiind convins că dacă în 1909 i s-a promis institut în România, în 1912 îl va avea, că el trăise cam mult prin străinătate și avea impresia că așa stau lucrurile.

-Haideți, domnule Arghezi, nu sunteți curios să aflați cine era spionul dac dintre noi? -Ce spion dac, a comentat surprinsă Hortensia.

-Generalul nostru, Gigi, al nostru, a fost convins de domnul Arghezi că unul din oamenii din expediția asta e spion dac. La cum s-au potrivit lucrurile, cel mai probabil era spionul lui Gerula, că ceilalți voiau să colaboreze cu noi.

-Și cine-i spionul lui Gerula, a spus Arghezi pe un ton zeflemitor.

-Spionul lui Gerula este doamna Hortensia Papadat-Bengescu, a zis ghiduș regina.

-Maiestate, mă jigniți.

-Ei. Maiestate, da, a dumneata, nu prea. Că dacă aș fi fost ai fi știut dumneata că calitatea mea de regină pot inclusiv să jignesc fără să mi se bată obrazul. Unul din avantajele meseriei.

-Cum să fie spion, e aici de când s-a născut!

-Da și nu, nu prea avem date exacte, ceea ce mi se pare ciudat că doar tatăl dumisale este general de-al nostru. Perioada de după Ivești e confuză, am impresia că la pensionul de fete din București s-a înscris o altă persoană decât fiica generalului. Că din ce știm noi, avem sursele și bârfele noastre, fata aceea s-a născut cu un defect major, care nu-i permite nici măcar să iasă din casă, din conacul acela. E un secret bine păstrat, atâta cât pot să fie păstrate secretele.

-Trăiască arhivele armatei.

-Nu sunt așa bune ca ale bisericii, domnule Arghezi. Despre dumneata știm și ce lapte ai supt de la mama. Nu-l chema pe primul dumitale învățător Nicolae Abramescu?

-Fascinant.

-Când v-ați dat seama? a întrerupt discuția Hortensia.

-Ah, nici nu bănuiam. Mi-a atras atenția când te-a propus generalul. El avea multe calități, dar nu prea pricepea astea cu literele. Era manipulator, corect, dar nu deosebea un sonet de o nuvelă. Cam la fel e și soțul meu, e imun la litere. Când l-a propus pe Arghezi am înțeles, că el era mai bătauș ca el. Dumneata în schimb, a fost ceva surprinzător și de neînțeles.

-Și eu l-am prostit pe general să mă propună așa din neant.

-Voi dacii continuați să mă subestimați, și pentru numele lui Dumnezeu nu înțeleg de ce. Gândește-te că un om în poziția mea știe cum funcționează o rețea de informatori. Am și eu una, e esențială pentru supraviețuire. Și știi și cum să infectez o rețea de informatori dacă vreau, la fel cum știi și dumneata. Și cum generalul la rândului lui se folosea de o astfel de rețea, cât de greu ca tu să intri pe ea exact cum trebuie, prin familia generalului Bengescu. Un punct aici, o bârfă acolo, apare în rapoarte cine-i fata lui tata care știe limbile străine, literatura, poezia, înțelegi? A durat câțiva ani dar ai ajuns unde trebuie, în preajma familiei regale a României, în acest moment important. Ce faci, cum te simți?

-Dar soțul dumneavoastră mi-a spus... s-a bâlbâit Hortensia.

-Da, ți-a spus fantezia aceea cu orgoliul meu literar. Serios, tu crezi așa ceva? Pot să-mi pun fața pe bani, crezi că am orgolii să îmi apară și pe 500 de cărți? Aia e un, cum zic britanicii, un hobby. Atunci am fost aproape convinsă, după ce ai avut discuția cu soțul meu, că tu ești aia. Domnul Arghezi mi-a confirmat o suspiciune.

-Dar soțul...

-N-ai fost deloc atentă la ce-a zis mai devreme? El e un om singur, cu cine crezi că poate să vorbească chestiuni de nivelul ăsta? Evident că știi târgul pe care ți l-a propus, și când ai renunțat la ideea de scriitoare pentru proiect am înțeles că nu asta vrei, scrisul, creatul. Uită-te la domnul Arghezi, aici pe fotoliu, e aproape o epavă, dar n-a renunțat la cuvântul ăla.

-Știați și de asta, maiestate?

-Evident.

-Dar de ce m-ați luat după voi dacă știați dinainte de plecarea în expediție?

-Din același motiv pentru care ai venit după noi când ne-am întors.

-Misiunea mea era să vă spionez.

-Păi fă-o în continuare!

-Nu așa funcționează spionajul!

-Tot nu vrei să înțelegi? Noi nu vrem să ne batem cu voi. Am tot discutat despre război zilele astea, a punctat și generalul. Suntem prea slabi, am văzut, n-are niciun sens să ne batem cu voi. Ne-ați lichida în câteva ore. Soluția propusă de clanul Duras era cea corectă. Spionează în continuare pentru oamenii lui Gerula, spune-le ce suntem, spune-le că nu vrem să-i omorâm sau să le furăm bogățiile, spune-le că ne putem alia, spune-le că putem contribui și noi cu ceva, spune-le ce facem aici, ce construim. Fii sinceră, fii un spion bun.

-Nu se poate, oamenii nu trebuie să știe, altfel mint.

-Păi suntem patru persoane care știm asta. Noi, Casa Regală, vrem să discutăm. Arghezi n-o să zică nimic. Manipulatorul de Gigi i-a închis gura și post-mortem, atât de bun era. Du-te

în România și notează, spionează, spune-le despre noi, arată-le că nu suntem diferiți, putem să colaborăm.

-La ce? Sunteți înapoiți.

-Ca să-i oprim pe dragonii de metal de care fugiți voi!

-Cum? Chiar dumneavoastră ați spus că sunteți slabi.

-Militar? Da, am fost tot timpul. Dar o să facem ce-am făcut la '56 la '59, la '87 sau la Paris în '80.

-CE?

-O să facem, și voi cunoașteți mai bine cuvântul acesta, că sunteți de-aici, o să facem un șmen.

Pe treptele castelului Regina Elisabeta urmărea cum Arghezi se pregătea să se urce în automobil și să plece spre București.

-Domnule Arghezi, încotro?

-Fac o escală la București, un tur de Europă să-mi adun catrafusele și mă reapuc de scris. Aparent asta-mi place, să potrivesc cuvinte.

-Atunci, un singur sfat. Ion e un nume de țăran, ia și dumneata unul mai de domn. Tudor, ca dinastia aia britanică.

-Mulțumesc Maiestate, o să iau în considerare propunerea dumneavoastră.

-Păi gândește-te bine, ai văzut că metode de persuasiune avem.

Tudor Arghezi a făcut o plecăciune ușoară și s-a suit în automobil. Acesta a demarat ușor, să nu stârnească praful și a dispărut printre copaci. Regina Elisabeta a tras aer adânc în piept și a oftat mulțumită. Pentru că deși istoria ulterioară o va pupa mult mai mult în fund pe regina Maria, în realitate și soția lui Carol a fost o regină bună, poate mult mai bună. A înființat spitale și filantropii, să învețe și lumea pe-aici de

acest joc social, a colecționat artă și cultură tradițională și umbla câteodată îmbrăcată în haine de-alea să le promoveze. Elisabeta a sprijinit numeroși artiști români în drumul spre universalitate. Cu unii a fost ușor, mai niște bani, mai o sală de concerte, mai o traducere internațională a lui Eminescu deși poetul nu prea suporta monarhia. Iar în cazul lui Tudor Arghezi, că era mai încăpățânat, a trebuit s-o facă prin metoda descrisă mai de sus.

A fost o lună bună pentru Regina Elisabeta a României.

FINAL

CREDITS

Mulțumiri celor care au sprijinit apariția acestei cărți, respectiv:

Oamenii de pe Patreon:

Emil • Bogdan Cucuteanu • Ion T. • Gabriel Iacob • Daniel Platon • Dragos Petrovan • Dorin Lazăr • Mateescu Liviu • Bogdan Jianu • Lorant Line • BP • Andrei Zlaczki • Adrian Denitoiu • Georgiana Vlădulescu • Ed Re • Radu Dumitru • Catalin Dinut • Melinda Teohari • Apostolescu Adrian • Gigel • Dinu Serbanescu • Cristian A. • Ioan Frumuzache • Vlad Șerban • Răzvan Popa • Mihai Chirculescu

Oamenii cu PayPal: MacOvei Mihai • Stanciu Mihail • Adrian Trif • Dragos Alexandru Iorgulescu.

AFTER CREDITS

În Pipera, între toate clădirile de oțel și sticlă, cele mai moderne clădiri din oraș, se află un stâlp de lemn care ține cablurile de curent. Nu prea-l observă multă lume, puțini știu de el, oamenii care circulă aici merg aplecați sub greutatea badge-urilor iar urâtenia locului îi face să nu se uite prea des spre ceruri.

Doar paznicii, ultimii vigilenți ai țării, mai știu și văd lucruri. Paznicul de la una din clădiri tocmai a observat cum, în plină noapte, cineva a parcat pe locul de handicapați. A ieșit rapid pe ușă, pregătit să explice că nu se parchează acolo când din mașină a ieșit, pentru prima oară de la înființarea clădirii, un handicapat real, ce se așeza cu greu în căruciorul cu roțile ce și-l aruncase lângă mașină.

-Aveți nevoie de ajutor? a întrebat paznicul?

-Nu, mulțumesc, sunt bine, a strigat omul negricios și tatuat din scaunul cu roțile.

S-a dus spre portbagajul mașinii de unde a scos o drujbă. A pus-o în poală, apoi s-a deplasat spre stâlpul de lemn. Acolo a scos din buzunarul scaunului un laptop mic, l-a deschis și l-a pus pe trotuar. Pe ecranul laptopului a apărut fața pixelată a unei persoane în vârstă cu mustață. Persoana a vorbit.

-Așa, deschide ecranul mai mult să-l pot scana tot.

Handicapatul a efectuat procedura și a așteptat liniștit cu drujba în poală.

-Ăsta e, taie-l, a concluzionat omul din laptop după cinci minute.

Omul și-a tras căruciorul cât mai aproape de stâlp, i-a tras frâna, a tras de trei ori icnind din sfoara drujbei și a pornit-o. Apoi a început să taie stâlpul.

-Hei, ce faceți acolo, a strigat îngrijorat paznicul.

-Suntem de la Enel, avem o lucrare urgentă!

-Păi acum, noaptea?

-Ziua se supără domnii care lucrează aici, nu-i așa?

-Aveți dreptate, da, a recunoscut paznicul.

Drujba era bună cu dinții proaspăt ascuțiți și stâlpul a căzut în cinci minute, lăsând în beznă toată zona pe o rază de un kilometru. Calm, handicapatul s-a uitat în ciotul rămas și a scos de-acolo o cutie de lemn învelită cu ceară. A curățat-o rapid cu un briceag, a deschis-o și a scos din ea un mic carnețel cu coperti de piele. L-a arătat omului din laptop.

-Perfect, Cartea Șmenurilor a lui Arghezi! Exact ce avem nevoie pentru a cuceri nenorocita aia de lună. Să mergem, Vio, avem treabă.

***

Din aceeași serie au mai apărut:

De la Mizil la Lună ([link](#))

Robu Cuceritorul. Stăpânul lumii ([link](#))

;)

DESPRE AUTOR

Ovidiu Eftimie s-a născut în Braşov, a lucrat vreo 14 ani în presa reală, dup-aia vreo 7 în aia *fake*, adică Times New Roman. Romanul său de debut, Arhanghelul Raul (Nemira 2016), a fost cel mai vândut roman SF de după 2000, și nici următorul, Bacalaureat (Nemira 2017), n-a mers rău.

Dacă ți-a plăcut ce-ai citit îl poți felicita pe autor pe [Patreon](#) sau pe [PayPal](#). Cartea asta e gratuită, în sensul în care autorul își păstrează toate drepturile prevăzute de lege, dar dă gratis această versiune pentru uzul personal al cititorilor. Mai multe detalii pe eftimie.net